

Η ΝΕΟΤΑΙΑ

ΑΡ. ΦΥΛ. 15 (118)
11 ΙΑΝ. 1941-ΣΤΨ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερ-
νήσεως κ. ΓΩΓΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ τὸ
ἐκπροσωπεῖ, ἀναληρωμένος ὑπὸ τοῦ Κυβερ-
νητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ

Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
> > Ἐποπτείας Συντάξεως 34-425
> > Ἀρχισυντάκτου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ : Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 15—11 Ἰανουαρίου 1941

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μὴ
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσπερικοῦ) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > > 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > > 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Αἰρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες),
Σχολικὰς Ἐφορτίας καὶ ἑπιχειρήσεις ἐν
γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

ἡ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΛΗ, Γεν. Γραμματεῖα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΛΗ Συνταγματάρχου καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Τ' ἀγαθὰ τῆς ἀποταμιεύσεως διὰ τὴν Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν

Μέσα στίς τόσες ἀρετὲς ποὺ περιτριγυρίζουν τὸν ἄν-
θρωπον καὶ ποὺ ὡς μοναδικόν τους σκοπὸν ἔχουν νὰ τὸν
τελειοποιήσουν ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς, καὶ νὰ τοῦ πα-
ράσχουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐφόδια ποὺ τοῦ εἶναι ἀπαραίτητα
γιά νὰ εὐημερήσῃ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως μέσα στὴ δύσκολη
ζωή, ἀσφαλῶς συμπεριλαμβάνεται μεταξὺ τῶν πρώτων
καὶ ἡ Ἀποταμίευσις. Ποῦ δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο παρὰ
ἀπόθεμα ὑλικόν, ποὺ μπορούμε βέβαια νὰ τὸ χρησιμο-
ποιήσουμε σὲ κάθε στιγμή ποὺ ἡ μοῖρα μᾶς δίνει τὸ ὑπου-
λο χτύπημά της. Καὶ τότε νομίζομε ὅτι ὁ θεὸς μᾶς τὰ
ἔστειλε, ὅτι τὰ κερδίσαμεν ἔτσι, καὶ ἀνάγκη δὲν ἔχουμε
ἀπὸ κανένα, γιατί βέβαια πολὺ γρήγορα θὰ ἐπανορθώ-
σωμεν τὴν ἀτυχίαν μας αὐτή. Γιατὶ ἀποταμίευσις σημαί-
νει κέρδος, καὶ κέρδος πλοῦτος, καὶ πλοῦτος εὐημερία,
καὶ εὐημερία εὐτυχία. Νά λοιπόν. Πρέπει νὰ βαδίζωμε μὲ
τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας, καὶ ἀπὸ αὐτὴν στήν ἀποταμί-
ευσιν. Ὅτι τὸ θεωροῦμεν περιττόν, νὰ μὴ τὸ ἀγοράζω-
μεν καὶ τὰ λεπτὰ αὐτὰ ν' ἀποταμιεύωμεν, σιγὰ σιγὰ οἱ
δραχμῆς θὰ γίνουν ἑκατοντάδραχμα, χιλιάρικα καὶ χω-
ρίς νὰ τὸ καταλάβωμεν διὰ τῆς ἀποταμιεύσεως αὐτῆς
τῶν οἰκονομῶν μας, καὶ μὲ τὸν τόκον τῶν Ταχ. Ταμιευ-
τηρίων θὰ βρεθοῦμε κάποτε μπροστὰ σὲ κάποιο ποσὸν
ὀγκῶδες, ποσὸν χρημάτων ποὺ δὲν θὰ μπορούμε νὰ τὸ
χρησιμοποιήσωμεν. Θὰ ἐκπληττώμεθα καὶ θὰ εὐρισκώ-
μεθα πρὸ ἀδιεξόδου σ' αὐτὸν τὸν σωρὸν τῶν χρημάτων.
Μὰ νὰ τώρα μιὰ ἄλλη ἀρετὴ θὰ ἔλθῃ νὰ ἐπισκιάσῃ μὲ τίς
ὀλόλευκες φτεροῦγες τῆς τὴν σκέψιν μας. Θὰ ἔλθῃ νὰ
συνδράμῃ τὴν ἀποταμίευσιν, τὴν ἀδελφὴν της. Τὰ χρήματα
αὐτὰ νὰ τὰ διαθέσωμεν γιά ἀγαθοὺς σκοποὺς, γιά κοι-
νωφελῆ ἔργα, σὸ κράτος, στήν Πατρίδα μας. Νὰ τὰ δώ-
σωμεν σ' αὐτό, ποὺ σὺν ἀκοίμητος φρουρὸς μᾶς προφυ-
λάσσει ἀπὸ κάθε δυστυχίαν. Αὐτὸ θὰ τὰ χρησιμοποίησῃ
γιά κοινωφελῆ ἔργα, γιά φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, ποὺ
θὰ βρῇ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀνακούφισιν ὁ κατατρεγμένος

ἀπὸ τὴν μοῖραν. Γιά διάφορα οὐσσίτια ποὺ θὰ βρῇ τὸν
χορτασμένον τὸ πεινασμένο φτωχό. Γιά σχολεῖα καὶ ἐκπαί-
δευτήρια ποὺ θὰ βρῇ τὴν πνευματικὴν γαλήνη καὶ τροφή
τὸ ἀπροστάτευτο παιδί. Νά λοιπόν τ' ἀγαθὰ ποὺ θὰ μπο-
ροῦν νὰ προέλθουν ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν ἀποταμιεύσεων
τῶν ἀτόμων. Νά αἱ ὠφέλειαι διὰ τὴν Ἑθνικὴν οἰκονομίαν.
Τρανότατα παραδείγματα μᾶς πείθουν γιά τ' ἀνωτέρω.
Ἀνθρώποι μὲ δυνατὴ θέλησιν καὶ καρδιά κατάρθρωσαν ὄχι
μόνον νὰ εὐημερήσουν ἀλλὰ καὶ νὰ βοηθήσουν τὴν Ἑθνι-
κὴν Οἰκονομίαν εἰς τὸ ἔργον της. Καὶ νὰ μπροστὰ μου
ἔρχεται ὁ Ἀδέρωφ, ὁ Ἀρσάκης κλπ. καὶ τόσοι ἄλλοι
ὄχι μόνον στήν Πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ στήν ξένην, ποὺ
ἐβοήθησαν τὴν ἑθνικὴν οἰκονομίαν νὰ κατασκευάσῃ διά-
φορα χρειώδη, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνετον καὶ ἀσφαλῆ
ζωὴν τοῦ πατριώτου ἀπὸ ἐξωτερικὰς ἐπιδρομῆς. Μὲ τὸ
σύνολον τῶν ἀποθεμάτων στὰ ἑλληνικὰ ταμιευτήρια, θὰ
μπορέσῃ τὸ Κράτος μὲ αὐτὰ νὰ κατασκευάσῃ κοινωφελῆ
ἔργα, νὰ ἀγοράσῃ διάφορα προϊόντα ἀπὸ τὴν ξένην, ποὺ
δὲν παράγει ὁ τόπος μας καὶ αὐτὰ μαζί ποὺ θὰ ἀποτα-
μιεύῃ ὁ ἀγρότης, ὁ κτηματίας στίς ἀποθήκες του, θὰ
μπορέσῃ τὸ Κράτος νὰ ἐπιτύχῃ τὴν κυκλοφοριακὴν εὐη-
μερίαν καὶ ἔτσι νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀτόμου.
Νά πάλι ἡ ὠφέλεια σὲ μᾶς. Λοιπὸν ὅλοι ἂς ἔχουμεν ὑπ'
ὄψιν τὸ σοφὸν ρητόν τῆς λαϊκῆς παροιμίας: «Φασοῦλι τό
φασοῦλι γιομίζει τὸ σακκοῦλι». Ἀς πάρωμεν παράδειγμα
τὴν ζωὴν τοῦ μικροσκοπικοῦ μυρμηγκιοῦ ποὺ τόσον καλά
ρυθμίζει τὴν ζωὴν του, καὶ ἂς τὴν συνταυτίζουμε μὲ τὴν
ἰδικὴν μας. Καὶ ἔτσι θὰ μπορέσωμεν ν' ἀποταμιεύσωμεν,
νὰ βοηθήσωμεν τὸ Κράτος, τὴν Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν, ποὺ
δὲν ἀποδίδει σὲ τίποτε ἄλλο παρὰ στήν καλυτέραν ζωὴν
τοῦ ἀτόμου μας.

Βλάσιος Σ. Πίκουλας
Μαθητὴς Δ' Τάξεως
Ἱεροδιδασκαλείου Κορίνθου

«Η Νεολαία»

Ἀγαπητή μου «Νεολαία»

Τὸ τρίτον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς σου ἔτος ζῆς μαζί μέ ὄλο τὸ Πανελλήνιον ἡμέρας ὑψίστης ἐξάρσεως. Ἡμέρας ἀγώνων καὶ δόξης, τὰς ὁποίας πολλοὶ δὲν ἐπερίμεναν, διότι ἡ Ἑλλάς δὲν τὸν ἐπερίμενε αὐτὸν τὸν πόλεμο, δὲν τὸν ἤθελε καὶ τὸν ἐδέχθη διότι ἡ τιμὴ τῆς τῆς τὸν ἐπέβαλε.

Ἐκδοθεῖσα διὰ ν' ἀποτελέσῃς τὸ χρονικὸν τοῦ πολυτιμοτέρου ἐξ ὅλων τῶν θεσμῶν, ὧν ἔχει δημιουργήσῃ ἡ 4η Αὐτοῦ σπουδῆς τῆς Ε. Ο. Ν., ἠτύχησες νὰ γίνῃς τὸ χρονικὸν τοῦ ἐνδοξοτέρου Ἑλληνικοῦ ἔπους, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ αὐτὸ ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος, τῆς ἀγωνιζομένης κατὰ γῆν, κατὰ θάλασσαν καὶ εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης, ἐκείνης ἡ ὁποία, μὴ στρατευθεῖσα λόγῳ ἡλικίας ἢ φύλου, μάχεται καὶ αὐτὴ εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τῶν μετόπισθεν, ὅπου, μέ τὰ μέσα καὶ μέ τὸν τρόπον ποῦ γίνεται ὁ σύγχρονος πόλεμος, οἱ κίνδυνοι δὲν εἶναι οὔτε ὀλιγώτερον ἄμεσοι, οὔτε ὀλιγώτερον διαρκεῖς.

Καλλιτέραν λοιπὸν τύχην ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιθυμήσῃ δημοσιογραφικὸν ὄργανον. Δὲν μοῦ μένει λοιπὸν τίποτε ἄλλο νὰ σοῦ εὐχηθῶ, παρὰ μόνον νὰ γίνῃς τὸ χρονικὸν τῆς Νίκης, τῆς πλήρους καὶ τελειωτικῆς Ἑλληνικῆς Νίκης καὶ τῶν λαμπρῶν ἡμερῶν ποῦ θὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Θὰ εὐχηθῶ ἀκόμη εἰς τοὺς ἀναγνώστας σου, εἰς τοὺς μεγάλους καὶ εἰς τοὺς μικροὺς, ἰδιαίτερώς εἰς τοὺς τελευταίους, εἰς τὰ κορίτσια καὶ εἰς τ' ἀγόρια τῶν Ἑθνικῶν Φαλάγγων τῆς Ὀργανώσεως, νὰ φυλάξουν εἰς τὰ μάτια καὶ εἰς τὰς ψυχὰς των τὸ φῶς τῆς θυσίας καὶ τὴν φλόγα τῆς πίστεως, ποῦ ἐφώτισαν καὶ ἐθέρμαναν ὅλους μας τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν μεγάλων δοκιμασιῶν καὶ τῆς μεγάλης δόξης.

Ἔτσι θὰ μένῃ μαζί των ἡ χαρὰ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν διὰ νὰ τοὺς ἐμπνέῃ πάντοτε καὶ διὰ νὰ καθοδηγῇ τὰ βήματά των καὶ εἰς τὸ πεδίον τῶν εἰρηνικῶν κατακτήσεων διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἀθανάτου Ἑλλάδος.

Μελεῖς

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ

Είναι τάχα τόσο μικρή ή 'Ελλάδα μας όσο θέλουν μερικοί να την παρουσιάσουν; Ασφαλώς όχι. Βέβαια απέναντι ενός αντιπάλου, όπως είναι ο σημερινός εχθρός μας, ή 'Ελλάδα είναι μικρή. Έχουμε έννια εκατομμύρια και έχει σαράντα πέντε. Αυτός έχει άποικίες με αρκετά εκατομμύρια κι' εμείς έχουμε σκορπίσει ολόκληρα εκατομμύρια παιδιών μας σ' όλη τη γη γιατί ήταν αδύνατο να ζήσουν στη μικρή έκταση της γης που κατέχουμε από την προγονική μας κληρονομία.

Έστω όμως και μ' έννια εκατομμύρια αποτελούμε ένα από τα μεγαλύτερα έθνη της Ευρώπης, γιατί θα έπρεπε να προστεθούν σ' αυτά και μερικά ακόμη που είναι σκορπισμένα σ' όλη τη γη. Γιατί αν εξαιρέσει κανείς την 'Αγγλία, τη Γερμανία, τη Γαλλία, τη Νοτιοσλαβία, τη Ρουμανία, όπως ήταν χθές, και τη Τσεχοσλοβακία όταν υπήρχε, κανένα άλλο έθνος και κράτος της Ευρώπης δεν έχει τον πληθυσμό της 'Ελλάδος. 'Η 'Ελβετία, ή Σουηδία, ή 'Ολλανδία, το Βέλγιον, ή Νορβηγία, ή Φινλανδία, ή Αυστρία, όταν υπήρχε, ή Ουγγαρία ως ήτο χθές, ή Βουλγαρία, ή Πορτογαλία όλα αυτά τα Κράτη, από τα οποία μερικά με αιώνων ζωή, έχουν πληθυσμό κατά πολύ μικρότερο ή κατώτερο του της 'Ελλάδος. Αυτά, ως προς τον πληθυσμό, ήθικώς όμως καμιά Ευρωπαϊκή και εξευρωπαϊκή χώρα ήμπορεί να δρωθή μπροστά στην 'Ελλάδα. Το ήθικό ανάστημα της 'Ελλάδος, που βέβρο του έχει ιστορία χιλιετηρίδων, δρωθώνεται σέ ύψη που ήλιγγιά κανείς ν' αντικρύση. Κι' εκείνο που έχει την ήδια σημασία είναι το γεγονός ότι ο έλληνικός λαός εξακολουθεί να είναι λαός νέος, άκμαίος, ζωντανός, γεμάτος αυτοπεποίθηση και όρμη, παρ' όλη την έντατική δράση του επί αιώνες αιώνων, στην ύπηρεσία της ανθρωπότητας. 'Υπηρεσίας στην ανθρωπότητα προσέφεραν και οι Φοίνικες και οι 'Ασσύριοι και οι Βαβυλώνιοι και οι Καρχηδόνιοι, διέγραψαν όμως όλοι αυτοί την τροχιά τους ως έθνη και πολιτείες και τώρα μόνον ή ιστορία μνημονεύει τους άθλους και τις ύπηρεσίες τους. Μόνον ο 'Ελληνισμός είναι μιά δύναμις ζωντανή, από όλα τα έθνη που ήπρητέσαν τον πολιτισμό χθές και προχθές, ανδραγαθών και σήμερα όπως ανδραγαθούσε πάντα, προσφέρων τό αίμά του για τα μεγάλα ήδανικά που ένεψύχωναν τους προγόνους του και που οι ήδιοι τα έδιδαν στον κόσμο.

Δέν είναι λοιπόν μικρή ή 'Ελλάδα, ένώ έξ άλλου λάμπει άπτη πραγματικότητας, ή ώρα των νέων μεγάλων της πεπρωμένης. 'Υπέφερε πολύ ο 'Ελληνισμός, έδωσε τόσο αίμα, όσο καμιά άλλη φυλή, για να διατηρηθή στή ζωή, να διατηρήση την ύπαρξή του και για να ύπηρετή τα ήδεώδη του και την ανθρωπότητα.

Όλες όμως οι θυσίες άμείβονται τώρα που άλλη μιά φορά θεμελιώνει ο 'Ελληνισμός τό άγαλμα της 'Ελευθερίας με τό αίμα του. Και μούρχειται

στό νού τώρα όλο εκείνο τό έκθαμβωτικό έπος που λέγεται 1821 και ένα ανέκδοτο του Κανάρη, που δέν δείχνει μόνο τι έπλήρωσε ο 'Ελληνισμός για να είναι ένα έλεύθερο Κράτος σήμερα, αλλά πόσο μεγαλοήδεάτες, πόσο προφητικοί μαζί και ήρωικοί ήσαν οι άνθρωποι που έδημιούργησαν τό 1821 και έθεμελιώσαν την καινούργια 'Ελλάδα, που ξεκαθαρίζει πολύ παληούς λογαριασμούς με τον σημερινό εχθρό.

Έγύριζε τότε ο Κανάρης από την 'Αλεξάνδρεια, άφου άπέτυχε, για λόγους που τους ξέρει ή ιστορία και δέν είναι ή ώρα να εκθέσουμε έδώ, να κάψη τον τουρκικό στόλο. Στό πλοίο του, ούτε ψωμί είχαν, ούτε νερό και τό πλήρωμα ύπέφερε φρικωδώς. 'Εξαφνα, ένα καράβι έφάνηκε στό πέλαγος κι' ένας ναύτης έτρεξε να τ' αναγγείλη στον Κανάρη:

— Καπετάν Κωνσταντή, ένα καράβι σ' άνοιχτά.

— Καλά, άπήντησε ο Κανάρης ήσυχα και μόνο όταν τα δυό πλοία βρέθηκαν κοντά, διέταξε, έμπρός παιδιά, πιάστε τους γάντζους.

Σέ λίγο, μιά βάρκα από τό πλοίο του Κανάρη έπλησίασε μαζί με τον ήδιο τό καράβι που ήταν αυστριακό και πριν ο ξένος πλοίαρχος αντίληφθ ή καλά καλά τι συμβαίνει, ο μπουρλοτιέρης τριγυρισμένος από τους ναύτες και με μιά πιστόλα στό χέρι, βρισκόταν μπρός στον καπετάνιο.

— Τι θέλετε; ρώτησε έντρομος ο Αυστριακός.

— Θέλωμε ψωμί, τυρί και νερό, γιατί έχουμε χάλα.

Ο Αυστριακός διέταξε τους ναύτες του να φέρουν ό,τι έζήτησε ο Κανάρης και να τα βάλουν στην βάρκα. Κι' όταν όλα έγιναν όπως ήθέλησε, ο Κανάρης έπτε στον Αυστριακό:

— Τώρα γράψε σέ μιά απόδειξι τι

κάνουν και φέρε να την ύπογράψω, γιατί δέν έχω λεφτά να σου δώσω.

— Δέν κάνουν τίποτε, άπήντησε ο πλοίαρχος.

— Βρέ βάλε δυό χιλιάδες γρόσια, έπτε ο Κανάρης, και φέρε να τό ύπογράψω.

Κι' άφου τό ύπέγραψε, έπρόσθεσε:

«Τό 'Εθνος μας θα σέ πληρώση».

— Μά έσείς δέν έχετε Κράτος, άπήντησε δειλά ο Αυστριακός.

Τά μάτια του Κανάρη άστράψαν:

— Και αν δέν έχουμε θα κάνουμε.

Κι' έτσι έχωρίσθησαν. Μετά λίγα χρόνια ή 'Ελλάδα ήταν Κράτος και 'Εθνος και ο Κανάρης 'Υπουργός των Ναυτικών. Τό έπεισόδιο του Αυστριακού ούτε τό θυμώταν ο Κανάρης, όταν μιά μέρα ένας παληός σύντροφός του στή μάχη και στή δόξα, ο καπετάν Μικές, παρουσιάσθηκε στό γραφείο του.

— Έξοχώτατε, του έπτε, θυμάσαι ένα χαρτί που ύπέγραψες για δυό χιλιάδες γρόσια κοντά στην 'Αλεξάνδρεια;

Ο Κανάρης άνασκάλεψε λίγο τη μνήμη του και άπήντησε:

— Ναι, θυμούμαι.

— Έδώ είναι ο καπετάνιος κι' ήρθε να πάρη τον παρ.

Ο Κανάρης στραβομουτσούνισε για την παλαιά δυσπιστία του Αυστριακού και ύπέγραψε τό ένταλμα.

Από τό μηδέν της σκλαβιάς έδημιουργήθη ή σημερινή 'Ελλάδα που συντρίβει τη λύσσα των σαραντα πέντε εκατομμυρίων. 'Η λάμψις του νέου 'Ελληνικού πολιτισμού που άρχισε τό εύλογημένο 1821, παίρνει σήμερα με τη γιγάντεια πάλη που διεξάγεται στα βουνά της 'Αλβανίας την όριστική της μορφή και ύπόστασι.

Χρ. Έμμ. 'Αγγελολόματος

«Φαλαγγίτες και Φαλαγγίτισσες, Σκαπανείς και Σκαπάνισσες, αναμένω από σας να φανήτε άντάξιοι του ήρωϊσμού του Στρατού μας και του άδαμάστου θάρρους του Λαού μας. Από τον άγώνα αυτόν πρέπει να προκύψη μέσα στη θριαμβεύτρια Πατρίδα μιά Ε.Ο.Ν. ένδοξη και πανίσχυρη ήθικώς, ώστε να μπορέση με άκατανίκητη άποτελεσματικότητα να συνεχίση τό μεγάλο κοινό μας έργο».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

«Ολόκληρον τό "Εθνος, από του άνωτάτου άρχοντος μέχρι του τελευταίου πολίτου, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, σας σκέπτονται με στοργήν και ύπερηφάνειαν, στρατιώται της 'Ελλάδος, και αι εύχαι των, μαζί με την εύλογίαν του Θεού, σας παρακολουθούν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

“Όλοι γνωρίζομεν ότι την στιγμήν αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον ἡ στρατευθεῖσα Ἑλλάς ἀποδίδει τὸ ἀνώτατον ἀνθρώπινον ὄριον τῆς προσπάθειας τῆς, εἰς ἓνα ἀγῶνα σκληρὸν καὶ τραχύν, ὁ ὁποῖος ὁμῶς στεφανοῦται ἀπὸ συνεχεῖς νίκας καὶ θριάμβους. Καὶ ἀκόμη ὅτι οἱ ὀπισθεν ἡμεῖς συντρέχομεν τοὺς μαχομένους μετὰ τὴν ψυχὴν ὅλην καὶ μετὰ τὸ σύνολον τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν καὶ ὀλικῶν μέσων ποῦ διαθέτομεν, ὅλοι μαζί καὶ κάθε ἓνας χωριστά, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Κυβερνήτου μέχρι τοῦ τελευταίου πολίτου. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ἐπ’ οὐδενὶ λόγῳ καὶ οὐδ’ ἐπὶ στιγμήν, αἱ εἰς τὴν μάχην τῆς γῆς τεταγμένοι, αἱ στρατιαὶ τῆς ἀγροτικῆς, ὅσοι ἔμειναν πίσω, οἱ ἀστράτευτοι ἀκόμη, οἱ γέροντες, οἱ γυναῖκες, τὰ παιδιά, ἡ μεγάλη τάξις τῶν ἀγροτοπαίδων τῆς Ε.Ο.Ν., ποῦ εἶναι οἱ καλύτεροι φορεῖς τοῦ ἀγροτικοῦ πνεύματος τοῦ

Ἀρχηγοῦ, ὅλοι ὅσοι δύνανται νὰ κρατήσουν τὸ ἄρτρον, τὴν σκαπάνην, τὸ φτυάρι, τὸ ψαλίδι, τὸ τσεκούρι, δὲν πρέπει καθόλου νὰ ὑστερήσουν εἰς ἀποδοτικότητα διὰ τὰς καλλιεργείας. Εἶναι ἐξ Ἰσοῦ σπουδαία ἡ μάχη τῆς γῆς μετὰ ἐκείνην τοῦ Μετώπου, ἐτόνισσε προχθὲς ἀκόμη ὁ Ἀρχηγός.

Ὁ Ἰανουάριος κατ’ ἐξοχὴν εἶναι ὁ προπαρασκευαστικὸς μῆνας ὧν τῶν καλλιεργειῶν τοῦ ἔαρος. Ὁσμίμοι σιτηρῶν μποροῦν νὰ συνεχισθοῦν ἀκόμη. Τὰ χωράφια τῆς πατάτας ἐτοιμάζονται αὐτὸν τὸν μῆνα. Αἱ ἐνοτρωματώσεις τῶν σπόρων, τῶν ὀπωροφόρων καὶ ἄλλων δένδρων γίνονται τὴν ἐποχὴν αὐτήν. Ἡ προετοιμασία τῆς σπορᾶς τοῦ καλαμποκιοῦ, τοῦ σιταμιοῦ, ἡ σπορὰ τῶν ρεθυδιῶν, τὰ σπορεῖα τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν κηπευτικῶν φυτῶν, καὶ πλείστα ἄλλα ἐργασίαι συντελοῦσαι εἰς τὴν πρόδον καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν καλλιεργειῶν.

γείων, ὅλα αὐτὰ ὑπενθυμίζομεν εἰς ὅλους τοὺς μαχητὰς τῆς γῆς, οἱ ὁποῖοι πρέπει ἐντατικῶς νὰ συνεχίσουν τὴν «προώθησιν» των — διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν στρατιωτικὸν ὅρον, ὁ ὁποῖος ἐπικρατεῖ σήμερον εἰς τὸ ἄλλο Μέτωπον — καὶ νὰ τὴν ἐντείνουν μετὰ τὴν ἴδιαν ὁρμὴν καὶ τὸν ἴδιον παλμόν, ὥστε ἀμφοτέρω τὰ μαχομένα μέτωπα νὰ συναποκομίσουν τὸ γέρας τῆς Νίκης ἀλληλοκρατούμενα.

Ἡ Ἑθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας ἰδιαίτερος, ἡ ὁποία διὰ τῶν ἐγκυκλίων καὶ τῶν διαταγῶν τῆς πρὸς τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς ὑπαίθρου ἐξήτησε τὴν πρωτοπορίαν τῶν Νέων τοῦ ἀγροῦ, εἰς τὴν μάχην τῆς γῆς, εἶναι βεβαία ὅτι θὰ δικαιώσουν τὰς προσδοκίας τῆς καὶ εἰς τὸ πλᾶσιον αὐτὸ ὅπως καὶ εἰς τὰ λοιπὰ εἰς ἃ ἐτάχθησαν.

Γ. Καφς

Στεφάνι Δαφνης
ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΣΤΕΦΑΝΙ ΔΑΦΝΗΣ

Ἀγαπητοὶ μου Φίλοι,

Τὰ γεμᾶτα ἀπὸ στοργῆς, ἱκανοποίησι καὶ ἐνθουσιασμό λόγια, ποῦ ἀπηύθυνε σὲ ὅλους σας ὁ Ἀρχηγὸς στὴ γιορτὴ τῆς πῆττας, ποῦ ἔγινε τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς στὴν Κεντρικὴ Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν., νὰ τὰ πάρετε, ἀγαπητοὶ μου, ἓνα-ἓνα, καὶ νὰ τὰ φυτέψετε, νὰ τὰ ριζώσετε μέσα σας, στὰ πιδὶ ἀγνά καὶ πιδὶ λερά βάθη τῆς ψυχῆς σας, σὰν σπόρο ζωῆς καὶ δημιουργίας. Εἶναι τὸ πολυτιμότερο δῶρο, ἡ ὑψηλότερη καὶ ὠραιότερη ἠθικὴ ἀναγνώρισις καὶ ἀνταμοιβή, ποῦ θὰ μπορούσε νὰ σας χαρίσῃ ἡ Πατρίδα μας γιὰ τὴν μεγάλην, τὴν γενναίαν καὶ ἡρωικὴν συμβολὴν σας στὸν σημερινὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα.

Ἄν ἡ Ἑλλάδα μας, στὴν πρώτη πρόσκλησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, βρέθηκε μετὰ μιᾶς ἐνωμένης καὶ συνταυτισμένης ἓνα σῶμα καὶ μιᾶς ψυχῆ καὶ στάθηκε ὁρθὰ καὶ ἀλύγιστη μπροστὰ στὸν ὕπουλο ἐπιδρομέαν ἂν ὁ Στρατὸς μας, ὁρμητικὸς καὶ ἀκράττος, γεμᾶτος ἀπὸ πίστι καὶ ἐνθουσιασμό, ἔσπασε αἰῶνια τρόπαια δόξας στὴ γῆ, στὴ θάλασσα καὶ στὸν ἀέρα, ἀκολουθώντας καὶ ξεπερνώντας τὶς ἐνδοξότερες καὶ ἡρωϊκότερες παραδόσεις τῆς Φυλῆς μας ἂν ὁ ἀμαχος πληθυσμὸς μας, οἱ γυναῖκες μας, τὰ παιδιά μας, οἱ παπποῦδες μας, μετὰ ἀστείρευτα τὰ ἀποθέματα θελήσεως καὶ ἀποφασιστικότητος, μετὰ ἀνεξάντλητη ψυχικὴ ἀντοχὴ καὶ δύναμι, ἀντεπεξέρχεται μετὰ ἀφάνταστη γενναίότητα καὶ θάρρος στὶς ἀναιδρεῖς καὶ ἀτιμες ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ ἂν ἐπραγματοποιήθησαν ὅλα αὐτὰ, ἓνας εἶναι ὁ κύριος, ὁ βασικὸς λόγος: ἡ μεγάλη, ἡ βαθύτατη, ἡ ριζικὴ ἀναδημιουργία, ἀνάπλασις καὶ ἀναγέννησις τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς.

Ἀπὸ τὴν εὐλογημένη ἐκείνη μέρα τῆς 4ης Αὐγούστου αὐτὸ ὑπῆρξε πιδὶ πολὺ ἀπ’ ὅλα τὸ συστηματικὸ, τὸ ἐντατικὸ, τὸ πολὺμυθο ἔργο τοῦ Ἀρχηγοῦ: ὁ ἐξαγνισμὸς, ἡ ἀνάπλασις καὶ ἡ ἀνάτασις τῆς κούρασμένης καὶ ἀρρωστητικῆς ἐθνικῆς ψυχῆς. Καὶ θὰ θυμᾶστε βέβαια — εἶναι δυνατόν νὰ μὴ θυμᾶστε τὸ βαθύτατον συγκλονιστικὸ ἐκεῖνο κήρυ-

μα: — σὲ ποιοὺς ἀπευθύνθηκε πρῶτα-πρῶτα ὁ Ἀρχηγός. Τί τιμὴ, τί μεγάλη, ὕψηλὴ καὶ ἀνεκτίμητὴ τιμὴ γιὰ σᾶς, Νέοι τῆς Ἑλλάδος, ποῦ ἐκείνη τὴν ἱερὴ ἱστορικὴ στιγμήν τοῦ ἔθνους μας ἡ σκέψις καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐστράφηκε σὲ σᾶς μετὰ τόση ἐμπιστοσύνη! Ἦξερε ὁ Ἀρχηγός ὅτι, ἂν ἐπρόκειτο ν’ ἀναζημωθῇ βαθιά καὶ ἀποτελεσματικὰ ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ, ἡ μόνῃ ἀγνή καὶ ὕγιης ζύμη, ποῦ θὰ χρησιμοποιούσε γιὰ τὴν τεράστια προσπάθειά Του, ἦταν ἡ δική σας ψυχὴ, ἡ φρέσκια, ἡ ζωντανή, ἡ ῥωμαλέα ψυχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος. Καὶ σᾶς ἐκάλεσε ἀμέσως σὲ συναγερμὸ καὶ δράσιν μετὰ τὴν ὑπέροχην ἐκείνη πρόσκλησιν Του, ποῦ ἀντήχησε καὶ θ’ ἀντηγῇ γιὰ πάντα μέσα στὴν ψυχὴ τῶν νέων Ἑλληνικῶν Γενεῶν: «Σῆκος ἐπάνω, Ἑλληνικὴ Νεολαία!».

Καὶ σηκώθηκες, Σηκώθηκες ὥς κορμί, σηκώθηκες ὥς σκέψις, σηκώθηκες ὥς ψυχὴ. Καὶ τὸ ἔθνος, ποῦ σὲ εἶδε καὶ σ’ ἐνοιῶσε, σηκώθηκε καὶ αὐτὸ μαζί σου. Εἶδε τὴν τεράστια σωματικὴ, πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀλλαγὴν ποῦ γινόταν μέσα σου, εἶδε τὴν ὑπέροχην προσπάθειαν καὶ δράσιν σου ν’ ἀπλώνεται σ’ ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, ἀνέπνευσε τὴν ἐξαγνισμένην, τὴν καθαρὴν καὶ ζωογόνο ἀτμόσφαιραν ὑγείας, χαρᾶς καὶ δυνάμεως ποῦ ἐσκόρπισες γύρω σου καὶ μέσα σου, καὶ συγκλονίστηκε ὥς τὰ τρισβάθα τῆς ψυχῆς σου. Καὶ ὠκώθηκε μαζί σου. Καὶ βάδισας σὲ ἑῶνα πρωτοπόρο καὶ προφυλακὴν, ἀκολούθησε τὸ δρόμο τῆς ἐθνικῆς καὶ πολιτιστικῆς ἀναδημιουργίας, ποῦ τοῦ εἶχε χαράξει καὶ καθοδηγήσει ὁ Ἀρχηγός.

Γι’ αὐτὸ τὸ ἔθνος μας δοξάζεται σήμερον. Καὶ μαζί μετὰ τὸ ἔθνος, στὴν πρώτη πάντα γραμμῇ, δοξάζεσαι καὶ σὺ, Ἑλληνικὴ Νεολαία. Κάθε λέξις τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀπὸ τὸν πολὺτιμο λόγο, ποῦ σοῦ ἀπηύθυνε τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς, εἶναι καὶ ἓνα φύλλο δάφνης, ποῦ πλέκει ἓνα ἀνεκτίμητο καὶ ἀμάραστο στεφάνι γιὰ σένα. Δέξου το μετὰ τιμῆς καὶ περηφάνειας. Ἀλλὰ καὶ φανοῦ ἀντάξιόν σου.

Μετὰ ἐθνικοὺς χαίρετισμούς
Μελῆς Νικολαΐδης

«Εἴμεθα ὅλοι συναγωνιστὰι στὸν ὠραιότερον ἀγῶνα τοῦ κόσμου. Θὰ εἴμεθα μαζί καὶ οἱ νικητὰι τῆς λαμπροτέρας καὶ μεγαλειωδετέρας νίκης».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

“Επειτα από τὸν λαμπρὸν ἀθλὸν τοῦ «Παπανικολῆ», τὸ ἐνδοξὸν πολεμικὸν ναυτικὸν μας ἦρε νέον θρίαμβον μὲ τὸ ἡρωϊκὸν κατόρθωμα τοῦ ὑποβρυχίου «Λάμπρος Κατσώνης», τὸ ὁποῖον ἐβύθισεν εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἀδριατικῆς ἰταλικὸν ἐξωπλισμένον βοηθητικόν, τὸ ὁποῖον μετέφερε πετρέλαιον καὶ πολεμφοδία εἰς τὰ ἐν Ἀλβανίᾳ ἰταλικά στρατεύματα. Ἡ τόλμη, ἡ γενναιότης, ἡ αὐτοθυσία, καὶ ὁ ἡρωϊσμός, πού ἐχαρκτηρίσαν πάντοτε καὶ ἐλάμπρυναν τὴν δράσιν τοῦ πολεμικοῦ μας ναυτικοῦ, ἐξεδηλώθησαν ἐν ὅλῃ τῇ δυνάμει καὶ μεγαλοπρεπείᾳ τῶν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν. Μολοντί, κατὰ τοὺς καθιερωμένους ναυτικούς κανόνας, τὸ ὑποβρυχίου, μετὰ τὴν ἐκσφενδόνισιν τῶν τορπιλλῶν του, δὲν πρέπει ν’ ἀναδύεται, τὸ ἴδιόν μας ὑποβρυχίου ἀνεδύθη καὶ ἐνήργησε κεραυνόβολον καὶ ἐντόνον βομβαρδισμόν διὰ τοῦ μοναδικοῦ του πυροβόλου, ἐναντίον τοῦ κατὰ πολὺ καλλίτερον ἐξωπλισμένου ἐχθρικοῦ βοηθητικοῦ. Καὶ πρὶν ἢ οἱ ἐχθροὶ προλάβουν ἢ σκεφθῶν κἂν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ πυροβόλα τῶν, τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον, πληγὴν καίρως ἀπὸ τὸ εὐστοχὸν πῦρ τοῦ ἐνός καὶ μόνου πυροβόλου τοῦ ἴδιόν μας, τὸ ὁποῖον, σημειωτέον, ἐχρησιμοποίησε ἀσθενῶν καὶ πυρέσσων ἀξιωματικὸς μας, ἐπυρπολεῖτο καὶ ἐβυθίζετο.

Ὁ Κυβερνήτης τοῦ ὑποβρυχίου — ὁ κ. Θάνας Σπανίδης —, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν γενναίαν πρωτοβουλίαν τοῦ ἡρωϊκοῦ κατορθώματος, καὶ ὁ ἀνθυποπλοίαρχος κ. Ρουσέν, ὁ ὁποῖος μὲ πυρετόν ἄνω τῶν 39 βαθμῶν καὶ παρὰ τὰς συστάσεις τοῦ διοικητοῦ τοῦ εἶχε τὸ σθένος νὰ ἐνεργήσῃ ὁ ἴδιος τὸν κανονιστικόν, καθὼς καὶ ὅλον τὸ γενναῖον πλήρωμα τοῦ ὑποβρυχίου μας, ἐξέφρασαν ἀκόμη μίαν φοράν τὸ ἀδόκιμον καὶ ἡρωϊκὸν πνεῦμα τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ μας καὶ γενικότερον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολεμιστοῦ ἀνυποτάκτου ὑπὲρ τῆς Πατρίδος.

Τὸ Ἔθνος εἶναι υπερήφανον διὰ τὰ τέκνα του.

“Ὅτι ὁλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ ὄχι μεμονωμένως αἱ μαχόμεναι δυνάμεις του, εὐρίσκεται ἀπὸ τῶν πρώτων στιγμῶν τοῦ πολέμου εἰς τὸ ὄψος τῶν ἱστορικῶν στιγμῶν πού διέρχεται ἡ Πατρίς, πιστοποιεῖται ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἀπὸ πλείονας τῆς μᾶς ἀποδείξεις. Καὶ εἶναι τοῦτο πολὺ φυσικόν καὶ οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ ἄλλως. Ἡ ἀπόφασις τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς ἀπωθήσεως τοῦ εἰσβολέως ἐναντι πάσης θυσίας, πρὶν ἢ γίνῃ ἔργον καὶ πράξις ἀπὸ τὸν ἑνοπλὸν Ἑλληνικὸν λαόν, εἶχε δοθῇ ὡς σιωπηρὰ ὑπόσχεσις τοῦ λαοῦ ὁλοκλήρου καὶ διὰ τοῦτο ἡ στρατευθεῖσα νεότης τῆς Χώρας, πού συνέρρευσε ἀπὸ ὅλας τὰς γωνίας αὐτῆς εἰς τὰ σύνορα διὰ νὰ ἀντιμετωπῇ τοὺς ἐπιδρομείς, εὐρέθη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ὁμόφωνος καὶ ἀντεμετώπισε τὸν ἐχθρόν ὡς ἓνα σῶμα καὶ ὡς μία ψυχὴ. Πνεῦμα ὑπερανθρώπου ἐξάρσεως ἐπνευσε ἐπὶ τῆς χώρας. Καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ τοὺς καρποὺς ἐδρέψαμεν ὄχι μόνον εἰς τὸ μέτωπον ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μετόπισθεν. Πνεῦμα ὑψηλῆς ἐξάρσεως ἐχρειάσθη δυνάμει, διὰ νὰ ὑπομείνουν αἱ εἰρηνικαὶ, ἀνοχώρωτοι καὶ ἀνυπεράσπιστοι πόλεις τὰς ἀπὸ ἀέρος ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ τοιούτου πνεύματος ἀποτέλεσμα ἦτο καὶ ἡ ἄλλη θαυμαστὴ ἔξαρσις τοῦ ἀμάχου τμήματος τοῦ πληθυσμοῦ, τῶν γερόντων, τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν, νὰ παραμελήσουν κάθε ἄλλην μέριμναν καὶ νὰ παραιτηθῶν ἀπὸ κάθε ἄλλην ἀπασχόλησιν, πού δὲν θὰ εἶχεν ἀντικείμενον τὸν πόλεμον καὶ τὰς μαχομένας δυνάμεις τῆς Χώρας. Τὸ πνεῦμα τοῦτο συνετέλεσε εἰς τὸ νὰ συγκεντρώσῃ ὁ ἐνιαῖος ἔρανος ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ πολέμου καὶ τῆς κοινωνικῆς προνοίας πολλὰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων. Χάρις εἰς τὸ πνεῦμα αὐτὸ ὅλη ἡ Ἑλλάς, ἡ γεωργικὴ καὶ ἡ ἀστική, ὅλα τὰ σπιτία καὶ αἱ καλύβαι καὶ τὰ μέγαλα μετεβλήθησαν εἰς ἐργαστήρια πλεκτικῆς, ἐργαζόμενα διὰ τὸν μαχόμενον στρατόν. Τοῦ πνεύματος τούτου ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἐσθῆσαν ἀπὸ τὴν ζωὴν ὄλων μας ἡ μετετέθησαν ἐκτός αὐτῆς, ὡς ἀνεπὶκαίρα, ὅλα τὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα πλην τοῦ πολέμου. Ἄν ἀνεζήτει κανεὶς εἰς τὴν ἱστορίαν, δύσκολα θὰ εὕρισκεν ἄλλο παρόμοιον παράδειγμα λαοῦ, ὁ ὁποῖος νὰ ἐπολέμησεν ὅπως πολεμοῦμεν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐντεῦθεν τοῦ μετώπου, μετὰ τὰς δυνάμεις μας ὅλας, μετὰ τὴν σκέψιν μας, μετὰ τὸ πνεῦμα μας, μετὰ τὴν ἐργασίαν μας.

Εἰς τὰ ἐργαστήρια, εἰς τὰς γραφεῖς, εἰς τοὺς ἀγρούς, ὁ πόλεμος εἶναι αὐτὸς πού ἐμπνέει τοὺς ἐργαζομένους. Ἰδιαιτέρως θαυμαστὸν, ἀληθινὸς ἀθλός, εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐπέτυχον οἱ γεωργοὶ μας κατὰ τὴν λήξασαν περίοδον τῆς φθινοπωρινῆς σπορᾶς τῶν σιτηρῶν. Τὸ νὰ φθάσουν νὰ σπείρουν ἐν συνόλῳ ἑκτὰς ἰσὴν περίπου μετὰ τὴν τοῦ προηγουμένου ἔτους, παρ’ ὅλην τὴν ἐπιστράτευσιν, παρ’ ὅλας τὰς ἀθρόας ἐπιτάξεις τῶν ζώων ἔλξεως, παρ’ ὅλον, τέλος, ὅτι αἱ καιρικαὶ συνθήκαι εἶχον περιορίσει εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς ἐργασίμους ἡμέρας. Τὸ κατόρθωμα τῆς ἐφετινῆς φθινοπωρινῆς σπορᾶς, κατόρθωμα τῶν γερόντων, τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν τῆς ὑπαίθρου, ἰσάξιον τῶν νικῶν τοῦ στρατοῦ μας εἰς τὸ μέτωπον, θὰ καταλάβῃ τιμητικὴν θέσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου. Ὅπως θὰ τιμηθῇ ἐπίσης ἡ συγκινητικὴ ἀνθρωπίνῃ καὶ ἑλληνικῇ ἀλληλεγγύῃ τῶν γεωργῶν, οἱ ὁποῖοι ἤρχιζον τὴν σπορὰν ἀπὸ τὰ χωράφια τῶν ἐπιστρατευθέντων γειτόνων τῶν.

Αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐνότητος, τῆς συνοχῆς καὶ τῆς ἀλληλεγγύης, πού θαυματουργεῖ ἀπὸ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μᾶς κρατεῖ ὅλους εἰς κατάπληξιν πρὸ τῶν ἰδίων μας ἔργων, πρέπει νὰ διαφυλαχθῇ ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ, ὡς τὸ πολυτιμότερον ἐκ τῶν πολέμων ἀποκτημάτων μας. Θὰ μᾶς χρειασθῇ ὄχι μόνον ἐν ὅσῳ θὰ διαρκῇ ἡ ὑπερτάτη προσπάθεια τοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ κατόπιν, ὅταν θὰ ὀργανώσωμεν τὴν ἐν εἰρήνῃ ζωὴν τῆς Μεγάλῃς καὶ εὐδαίμονος Ἑλλάδος.

ΟΙ ΕΞ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Ὁ Ἀρχηγὸς εἰς προχθεσινὴν του συνέντευξιν μετὰ τὴν εὐχέριαν τοῦ ἐπιγραμματισμοῦ πού τὸν διακρίνει συνεκέντρωσεν, εἰς τοὺς κατωτέρω ἑξ λόγους, τὸ μυστικὸν τῆς ἐπὶ τὴν Νίκην ἀσφαλεύτου πίστεώς του, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς Ἰταλικῆς ἐναντίον μας ἐπιθέσεως:

«Ἡμῖν, ἀπολύτως πεπεισμένοι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐπὶ τὴν νίκην. Διότι ὁ στρατὸς μας:

Πρῶτον, ποιοτικῶς εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἰταλικοῦ.

Δεύτερον, ἔχει τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας.

Τρίτον, διότι ἔχει ἰδανικά, τὸ κίνητρον πάσης μεγάλης πράξεως καὶ παντός ἡρωϊσμοῦ.

Τέταρτον, διότι ὁ ἀγὼν τοῦ στρατοῦ μας ἔχει σκοπόν. Σκοπὸς του εἶναι νὰ ἐκδιώξῃ τὸν εἰσβολέα πού ἀπεπειράθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν μας.

Πέμπτον, διότι ὁ στρατὸς μας ἔχει σωματικὴν ἀντοχήν.

Ἐκτον, διότι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὁ Ἕλλην στρατιώτης εἶναι ἀνώτερος τοῦ Ἰταλοῦ καὶ διότι τὰ στελεχῇ μας εἶναι ἱκανώτατα.

Τέλος, διότι ὁ στρατὸς μας αἰσθάνεται ὀπισθεν τοῦ Ἑθνικοῦ ὁλόκληρου συμπαγῆς, ἡνωμένου καὶ ἀφωσιωμένου».

Η «ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ»

Ἡ Ἰταλία ἡ προμουσουλινικὴ δὲν ἦτο παρὰ μία γεωργικὴ κατὰ τὸ πλείστον χώρα, χωρὶς βεβαίως τοὺς ἀφθόνους πόρους τῆς Ὀλλανδίας, τοῦ Βελγίου ἢ τῆς Γαλλίας, ἀλλ’ ὅπως οὐδέποτε αὐτῆς. Ὁ φασισμὸς πού ἐπεχείρησε νὰ τὴν κάμῃ χώραν βιομηχανικὴν καὶ μεγαλοστράτην καὶ νὰ τὴν παρασκευάσῃ διὰ τὴν μεγάλην ἐξόρμησιν τῆς αὐτοκρατορικῆς τῆς ἐπεκτάσεως, ἐβύθισεν ὅλην τὴν οἰκονομικὴν ἰκμᾶδα τοῦ λαοῦ τῆς. Παρὰ ταῦτα ἡ Ἰταλία δημογραφικῶς ἔμεινε χώρα γεωργικὴ κατὰ τὰ 70%. Ἐπομένως ὁ τίτλος τῆς προλεταριακῆς, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἀπὸ τὰς ἀτυχίας τῶν τελευταίων μηνῶν τῆς διδούσης πατρίδος τῶν οἱ φασίσται, ἰσως διὰ νὰ προκαλοῦν ἐπ’ αὐτῆς τὸν οἶκτον τοῦ Κόσμου, ἀνακρίβης ἀπὸ ἀπόψεως δημογραφικῆς, μόνον ὅτι μίαν ἐννοίαν εἶναι δυνατόν νὰ εὐσταθῇ. Ὡς τὴν ἐννοίαν ὅτι μετὰ τὴν ἐξάνησιν τῶν κεφαλαίων πού διετεθήσαν διὰ τὴν αὐτοκρατορικὴν ἐξόρμησιν καὶ τὸν κίνδυνον τῆς ἀποσπάσεως τῶν ἀποικιακῶν τῆς ἀποκτημάτων ἀγεται εἰς τελείαν πτώχευσιν καὶ ἐπομένως εἰς προλεταριοποίησιν, ὡς Κράτος καὶ ὡς Οἰκονομία. Ἀλλὰ τὰ ἤθελε καὶ τὰ ἐπαθε.

ΑΙΩΝΩΝ ΑΠΙΣΤΙΑ

Οι Ιταλοί δεν μας φέρθηκαν ποτέ φιλικά. Βέβαια, εργομάστε για πρώτη φορά σήμερα στα χέρια μαζί τους. Καί λέμε πρώτη, γιατί από τότε που έμεις αποκτήσαμε την ελευθερία μας και πραγματοποιήθηκε η ιταλική ένωση χάρις στον Γαριβάλδη και την ελληνική βοήθεια, δεν ήρθαμε με τους κακούς αυτούς γειτόνους μας σε πολεμική σύγκρουση.

Μά με τους Ένετους, που παρά την ιστορική αϊγλή που τους σκεπάζει δεν ήταν στην ουσία παρά ένας λαός ληστικός, με όλα τα ελαττώματα των σημερινών κατοίκων της Ιταλικής χερσονήσου, έπολεμήσαμε πολλές φορές και υποφέραμε απερίγραπτα δεινοπαθήματα. Από της απόψεως αυτής οι λογαριασμοί μας με τους ληστές αυτούς δεν είναι καθόλου νέοι. Άλλά και ανεξαρτήτως αυτών ο Ιταλικός λαός στην ίδια μας πρόθεσι να ξεχάσουμε, και στη βοήθεια που του δώσαμε για να επιτύχη την ένωση και την ανεξαρτησία του και αργότερα, στην άσφυξη απέναντί τους στάσι μας, μάς απήντησαν με ύπουλότητα, με περιφρόνησι και έχθρητητα.

Καί έτσι σήμερα στα αλβανικά βουνά οι σημερινοί Έλληνες, γενναίοι, ήρωικοί, τιμιοί και ήπιτοτικοί στον σκληρό αγώνα που διεξάγουν, αντίξιοι και υπέρτεροι των προγόνων των ξεκαθαρίζουν αιώνων λογαριασμούς με τους σημερινούς Ιταλούς, που συνεχίζουν τη ληστική τους παράδοσι και είναι οι ίδιοι και χειρότεροι από τους προγόνους των.

Τους Ένετους πάντοτε τους υπεστηρίζαμεν εις τους κατά της Τουρκίας πολέμους. Εις απάντησιν ο ένετικός στόλος έδύωνε τας ελληνικάς νήσους και κατέστρεφε τους χριστιανικούς πληθυσμούς!

Ο περίφημος Μοροζίνης, αφού υπό των Ελλήνων ένοιούθη εις τας κατά των Τούρκων έπιδρομάς του, περί το 1686 κατέλαβε και τας Αθήνας.

Από την Ιστορίαν της «Οικογενείας Μεταξά» παραλαμβάνομεν τὰ όλίγα αυτά που χαρακτηρίζουν παραστατικώτατα την έκπολιτιστικήν δράσιν του Μοροζίνη στην σημερινή ελληνική πρωτεύουσα, και τότε και τώρα πρωτεύουσα των πολιτισμένων ανθρώπων, μεταξύ των όποιων δεν δικαιούνται από ιστορικούς λόγους να συγκαταλέγωνται οι Ιταλοί.

«Καθυπέταζε, γράφει ο Έπ. Μεταξάς εις την Ιστορίαν του — και έννοεί τον Μοροζίνην — τὸ Ἄργος, τὸ Ναύπλιον, τὰς Πάτρας, τὴν Ναύπακτον, τὴν Κόρινθον καὶ τὰς Ἀθήνας. Οἱ ἐκ μαρμαρίου λέοντες, οἱ τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος Πειραιῶς φύλακες, ἐστάλησαν εἰς τὴν Ἑνέτιαν. Οὐδὲν δὲ σεβασθεὶς ὁ ἀρχιστράτηγος Μοροζίνης, ἐκανονοδόλησε καὶ αὐτὰ τῆς ἀρχαιότητος τὰ ἀριστουργήματα Ἐντὸς ἑξ ἡμερῶν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρός καὶ σωρός ἔρειπίων.

Καί διὰ τῶν βομβῶν τοῦ Μοροζίνη κατεστράφη καὶ αὐτὸς ὁ Παρθενών, ὅπερ ἐνδεικνύει ὅτι ὁ φανατισμὸς τῶν πεπολιτισμένων λαῶν εἶναι ἐξ ἴσου ἀπαίσιος ὅσον καὶ ἡ κακουργία καὶ ἀμαθία τῶν βαρβάρων».

Δὲν γνωρίζομεν μόνον τί θὰ ἔγραφε ὁ συγγραφεὺς διὰ τὰς βαρβαρότητας τῶν σημερινῶν ἀπογόνων τοῦ πολιτισμένου κατακτητοῦ τῶν Ἀθηνῶν πρός δυσμίσση περίπου ἑκατονταετηρίδων.

Ἡ συμπεριφορὰ τῶν Ἑνέτων ἀπέναντι τῶν κατακτηθέντων ὑπ' αὐτῶν Ἑλλήνων πολλές φορές ἦταν ἀφόρητος. Ὅπως περιγράφει ὁ Παπαρρηγόπουλος «ἡ ἐκ τῶν διωγμῶν τῶν Ἑλλήνων προκύπτουσα ἀπελπισία ἀπέβαινε τοσαύτη, ὥστε οὗτοι κατήντησαν νὰ προτιμῶσι τῆς χριστιανικῆς ἐκείνης κυριαρχίας τὴν τουρκικὴν δεσποτείαν».

Από την Κρήτην ἔγραψαν ὅτι οἱ χριστιανοὶ θὰ προετίμων νὰ ὑποκύψουν ἐκ νέου εἰς τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν παρά νὰ μείνουν ὑπὸ τοῦς Ἑνετοῦς, διότι ἐπίστευον ὅτι ἐὰν κατ' αὐτοὺς δὲν δύνανται δι' οἰαοδήποτε μεταβολῆς νὰ ἀποβῶσι χείρονα τῶν παρόντων». Ἄλλὰ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι δὲν εἶχον κανένα λόγον νὰ εἶναι εὐχарιστημένοι ἀπὸ τοῦς Ἑνετοῦς αὐθέντας τῶν καὶ θὰ προτιμοῦσαν τὴν δουλείαν τοῦ Σουλτάνου, διότι «πληρώσαντες ἀπαξ εἰς τοὺς Τούρκους τὸ χάράτσιον διετέλουν ὅσον ἦτο δυνατόν ἀνεόχλητοι ὑπ' αὐτῶν, ἐνῶ οἱ Ἑνετοὶ ἀπεναντίας ζῶσιν ἄνευ διακρίσεως εἰς τὰς κατοικίας τῶν καὶ εἰς τὰ κτήματά τῶν, ἀρπάζουσι ὅτι τοὺς ἀρέσει καὶ κακοποιοῦν τοὺς παραπονουμένους. Οἱ στρατιῶται κοιμοῦνται στὰ σπῖτια τῶν, οἱ ἀξιωματικοὶ διαφθείρουσι ἢ ἀπάγουν τὰς θυγατέρας τῶν, οἱ δὲ ἱερεῖς — πρόκειται περὶ τῶν καθολικῶν — καταναγκάζουσιν αὐτοὺς νὰ ἀλλαξοπιστήσουν, πράγμα πού δὲν κάνουν οὔτε οἱ Τούρκοι».

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἠπείρου, ὅσων τὰ χωρία κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ πολέμου, θὰ ἐγνώρισαν τοὺς Ἰταλοὺς ὡς γνησίους ἀπογόνους τῶν Ἑνέτων κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον παραμονὴν τῶν ἐκεῖ, ὡς καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐπαισιόχυντου φυγῆς τῶν. Ἐπίσης τοὺς γνωρίζουν καλὰ καὶ οἱ ἀτυχεῖς Δωδεκανήσιοι, τῶν ὁποίων ὅμως τὰ δεινὰ, ὅς εἶναι βέβαιοι, βρίσκονται εἰς τὸ τέλος τῶν.

Ἄλλὰ καὶ μόλις ἀνέκτησαν τὴν ἐλευθερίαν τοὺς οἱ Ἰταλοὶ συμπεριφέρθησαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸν αἰσχρότερον τρόπον!

Δὲν ἐπρόφθασαν ἀκόμη οἱ ὑπερασπιστὰς τῆς Ἰταλικῆς ἀνεξαρτησίας Ἑλληνες, αὐτοὶ πού κατὰ ἑκατοντάδες προσήρχοντο στὸ Τουρῖνον γιὰ νὰ καταταχθῶν σὴν ὑπηρεσία τοῦ Γαριβάλδη, νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Ἰταλία ἀπέκλειε μετ' ὅλων δυνάμεων τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ

1886, διαπράξασα οὕτω τὴν ἀτιμότεραν πρᾶξιν κατὰ μιᾶς χώρας φίλης καὶ συναγωνιστρίας, ὡς τὴν ἀπεκάλει ὁ Γαριβάλδης.

Ἄλλὰ καὶ κατόπιν.

Ἐγράψαμεν διὰ τὴν Ἰταλικὴν ἐχθρότητα καὶ ἄλλοτε! Στους νεωτέρους χρόνους τοὺς ἐγνωρίσαμεν σφετεριστὰς τῶν Δωδεκανήσων τοὺς ἐγνωρίσαμεν ἐμπόδια εἰς τὰς ἐθνικὰς μας βλέψεις ἐπὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου, τοὺς εἶδαμεν διεκδικητὰς τῶν ἐθνικῶν ἐδαφῶν μας.

Ἄλλὰ διὰ τὰς ἐχθρικές πράξεις τῶν Ἰταλῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συγγραφῇ ἱστορία πολυτομῆς. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ τούτου σήμερον. Ἐνδεικτικῶς ἀπλῶς ἀνεφέραμεν μερικὰ περιστατικά, ἱστορικῶς ἀναμφισβήτητα, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν τοὺς παληοὺς μας λογαριασμοὺς μετ' ὁ Ἰταλικὸ ἔθνος.

Οἱ Ἰταλοὶ ὠπῆραν πάντοτε δόλιοι, μὴ σεβόμενοι οὐδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον. Ἦσαν πάντοτε ἀπίστοι καὶ μετ' ὀφθαλμοφανῶν τῶν προσόν καὶ τότε καὶ τώρα νὰ εἶναι εἰς τὰς στενωποὺς τῆς Νεαπόλεως οἱ αὐτοπρόσκλητοι μεσίται πωλήσεως πραγμάτων πού ἄλλοι λαοὶ τὰ θεωροῦν τίμια καὶ ἱερά...

Ἄλλὰ τώρα θὰ πληρώσουν αἰώνων ἀπιστίαν. Καὶ τὸ μόνον δυστύχημα εἶναι ὅτι διασταυροῦμε τὸ ξίφος μετ' ἑνα λαὸ ἐστερηνμένον τοῦ δικαίου καὶ νὰ συγκαταλέγεται μετὰ τῶν τιμῶν λαῶν τῆς διεθνούς οἰκογενείας.

Ἄγγ. Μεταξᾶς

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Τέσσερα χρόνια, μετ' ὃ αἶμα τὸν ἰδρῶτα, πασχίζοντας τὴ Χώρα ν' ἀνυψώσῃς στὰ ἰσάνικα τῆς τ' ἄφραστα τὰ πρῶτα, θάρρεπε νάχῃς μύριες καταπτώσεις.

Λ

Μὰ Ἐσὺ ὄχι! Ἀπ' τῆς Ἀντίδρασης τὰ ἰχνῶτα τὸ ἔργο Σου ἤρres ἀνάξιο ν' ἀμαυρώσῃς. Κι' ἔτσι, ὅταν ὁ Ἰταλός, μετ' ἑνὶ ἀθλία ἰνῶτα τὴν Ἑλλάδα σοῦ ἐγύρευε νὰ δώσῃς,

Λ

— Κόπισσε πᾶρ' τὴν! — μπόρεσες νὰ κράτῃς, σὰν τὸν παλὸ σου πρόγονο Λεωνίδα, ξέροντας ποῖα τῆς φόρεσες ἀσπίδα.

Λ

Τὶ πάρα πέρα ἀξιώτερο θὰ πράξῃς δὲν ξέωρῶ. Μὰ καὶ μόνῃ αὐτῇ Σοῦ ἡ ἰάνδρεια πάμφωτο Σὲ περνεῖ σὴν Ἱστορίαν!...

ΚΟΥΝΗΣ ΛΑΠΗΣ

6. 12. 1940

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΝ

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἑλλη-
νισμοῦ διὰ τὴν Δωδεκά-
νησον.

Ὅταν δολόκληρος ὁ Ἑλ-
ληνισμὸς ἀνετινάχθη ὑπὸ
τὴν ἡγεσίαν τοῦ Σεπτοῦ
Βασιλέως μας καὶ τὴν σο-
φὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἐθνι-
κοῦ Κυβερνήτου καὶ Ἀρ-
χηγοῦ μας κατὰ τοῦ μυσ-
ροῦ καὶ ἀνάνδρου εἰσδο-
λέως, ἀμέσως ὧλων ἡ σκέ-
ψις καὶ ἡ ψυχὴ ἐστράφη
πρὸς τὴν Ἑλληνικωτάτην
Δωδεκάνησον, ἡ ὁποία μαρ-
τυρεῖ κατὰ τὸν ἀπαισιώτε-
ρον τρόπον ὑπὸ τὴν πτέρ-
ναν τοῦ τυράννου Ἰταλοῦ
ἐπὶ 28 δολόκληρα ἔτη.

Καὶ πολὺ δικαίως δολό-
κληρον τὸ Πανελλήνιον ἄμα
τῇ ἐκρήξει τοῦ πολέμου
ἐσκέφθη τὴν σκλαβωμένην
Δωδεκάνησον, διότι ἡ Δω-
δεκάνησος εἶναι Ἑλληνικὴ
ἀπὸ πολλῶν χιλιᾶδων ἔ-
των, διότι ἡ Δωδεκάνησος
ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς μεγά-
λας ἐστίας τῶν μεγάλων
προελλαδικῶν καὶ Ἑλλη-
νικῶν πολιτισμῶν, διότι ἡ
Δωδεκάνησος παρ' ὅλας
τὰς πιέσεις, παρ' ὅλα τὰ βα-
σανιστήρια τὰ ὁποῖα ὑπέ-
στη καὶ ὑφίσταται ἀπὸ τοὺς
τυράννους τῆς διετήρησε
τὴν Ἑλληνικὴν τῆς ψυχῆν,
τὴν Ἑλληνικὴν τῆς συνεί-
δησιν, τὴν Ἑλληνικὴν τῆς
πίστιν, διότι ἡ Δωδεκάνη-
σος εἶναι ἀξία τῆς ἀπελευ-
θερώσεώς της καὶ διότι
πρέπει τώρα νὰ ἀπελευθε-
ρωθῇ ἀπὸ τὴν δοξασμένην
τῆς Μάναν, τὴν αἰωνίαν
Ἑλλάδα.

Τί εἶναι ἡ Δωδεκάνησος.

Ἡ Δωδεκάνησος εἶναι τὸ
συνκρότημα τῶν τελευταί-
ων Ἑλληνικῶν νήσων τοῦ
Αἰγαίου Πελάγους, κείμε-
νον μεταξύ Κρήτης καὶ τῆς
Καρίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας
καὶ ἀπαρτίζεται οὐχὶ ἐκ
δώδεκα, ἀλλὰ ἐκ δεκα-
τριῶν μεγάλων νήσων καὶ
ἐξ εἰκοσι ὀκτῶ ἄλλων μι-
κροτέρων, κατὰ τὸ πλεῖστον
ἀκατοικήτων διεσπαρμένων
μεταξὺ τῶν πρώτων. Τὰ
δέκα τρία δὲ νησιά τῆς Δω-
δεκάνησου εἶναι ἡ Πάτμος,
ἡ Λέρος, ἡ Κάλυμνος, ἡ
Κῶς, ἡ Ἀστυπάλαια, ἡ Νί-
συρος, ἡ Τήλος, ἡ Σύμη,
ἡ Ρόδος, ἡ Χάλκη, ἡ Κάρ-
παθος, ἡ Κάσος καὶ τὸ Κα-
στελλόριζον ἢ ἡ Μεγίστη,
τῶν ὁποίων ἡ πρωτεύουσα
καὶ τὸ Κέντρον εἶναι ἡ ἐν-
δοξος μεγαλόνησος Ρόδος.
Εἶναι κάθε νησί κ' ἓνα
διαμάντι καὶ ὅλα μαζί ξε-

χωριστὰ στολίδια καὶ ἓνα
μαργαριτάρι ποῦ ἔχει εἰς
τὸ μέσον του τὸ πῶ ἀτίμη-
το καὶ λαμπερὸ πετράδι,
τὴν ἑακουσμένην Ρόδον, ἡ
ὁποία ὑπῆρξε πηγὴ μεγά-
λου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

**Κατάληψις τῆς Ρόδου καὶ
Δωδεκάνησου ὑπὸ τῶν
Ἰταλῶν.**

Τὰ ὠραῖα Ἑλληνικὰ νη-
σιὰ τῆς Δωδεκάνησου, τὰ ὁ-
ποῖα ἦσαν σκλαβωμένα ἀ-
πὸ τετρακοσίαν ἔτων εἰς
τοὺς Τούρκους καὶ τὰ ὁ-
ποῖα καίτοι κατὰ τὴν ἐθνι-
κὴν ἐξέγερσιν τοῦ 1821 ἔ-
λαβον μέρος εἰς τὸν ἱερὸν
ὑπὲρ Ἑλευθερίας Ἀγῶνα
μὲ τὸ αἷμα τῶν παιδιῶν των
καὶ ὅλας τὰς θυσίας αὐ-
τῶν, ἐν τούτοις δι' ἄλλα γε-
νικώτερα συμφέροντα τοῦ
ἔθνους ἠναγκάσθησαν καὶ
πάλιν νὰ μεινωσιν ὑπὸ τὸν
τουρκικὸν ζυγόν, κατέλα-
βον οἱ Ἰταλοὶ τὴν 22 Ἀ-
πριλίου 1912 (π. ἡμ.).

Κατὰ τὸ 1911 ἤρchiσεν ὁ
Ἰταλοτουρκικὸς πόλεμος,
τοῦ ὁποίου σκοπὸς ἦτο ἡ
ἀρπαγὴ ἀπὸ τοὺς Τούρ-
κους τῆς Τριπολιτίδος καὶ
Κυρηναϊκῆς. Ἀφοῦ δὲ ἐπ'
ἀρκετὸν πολεμοῦντες οἱ Ἰ-
ταλοὶ κατάρθωσαν νὰ κα-
ταλάβουν τὰ παράλια τῶν
Ἀφρικανικῶν τούτων τμη-
μάτων τῆς Τουρκικῆς Ἐπι-
κρατείας μόνον μέχρι τοῦ
σημεῖου εἰς ὃ ἔφθανε τὸ
τηλεβόλον, ἀπεφάσισαν νὰ
καταλάβουν τὴν Δωδεκά-
νησον τῇ συγκαταθέσει
Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ
Ρωσσίας οὐχὶ ὀριστικῶς
ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ ἐξαναγ-
κίσουν τοὺς Τούρκους νὰ
συνθηκολογήσουν καὶ νὰ
ἀποσύρουν τὰ στρατεύματα
των ἀπὸ τὴν Τριπολιτίδα
καὶ Κυρηναϊκὴν.

Ἡ Γαλλοαὐτοκρατορὶς λιμὴν τῆς Ρόδου.

Τὴν 22αν λοιπὸν Ἀπρι-
λίου 1912, ἡμέραν ἀποφρά-
δα διὰ τὸν Ἑλληνισμόν τῆς
Δωδεκάνησου, ἀπεβιβάσθη-
σαν εἰς μίαν ἀκτὴν τῆς Ρό-
δου 15.000 (!!) Ἰταλοὶ
στρατιῶται μεθ' ὧλων τῶν
σχετικῶν πολεμικῶν ἐφο-
δίων, ἀφοῦ προηγουμένως
45 (!!) πολεμικὰ πλοία πε-
ριεκύκλωσαν τὴν Ρόδον ἀ-
πὸ δεκαπενθημέρου καὶ ἐ-
δομαθάρδιζον ταύτην ἐπὶ 24
ώρας ἀνευ οὐδενὸς σκοποῦ.
Εἰς τὴν Ρόδον τότε ὑπῆρ-
χον μόνον 1500 Τούρκοι
στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ἦσαν
καὶ ἡ μόνη στρατιωτικὴ δύ-
ναμις σχεδὸν ἀνευ ὀπλι-
σμοῦ, τῆς Τουρκίας, ἐφ' ὅ-
λης τῆς Δωδεκάνησου, διό-
τι πλὴν τῆς Ρόδου εἰς ὅλα
τὰ ἄλλα νησιά δὲν ὑπῆρ-
χεν οὐδεὶς Τούρκος στρα-
τιώτης.

Ἐνῷ ὅμως οἱ ἀποβιβα-
σθέντες εἰς Ρόδον Ἰταλοὶ
περιεκύκλωσαν τὴν πρω-
τεύουσάν αὐτῆς καὶ ἐνῷ
συνεχῶς τὰ 45 πολεμικὰ ἐ-
δομαθάρδιζον, οἱ 1500 Τούρ-
κοι κατάρθωσαν νὰ διαφύ-
γωσι κρυφίως ἀπὸ τὰς
γραμμάς τῶν Ἰταλῶν καὶ
νὰ καταφύγωσι εἰς τὸ χω-
ρίον τῆς Ρόδου Ψίνθος. Οἱ
Ἰταλοὶ ἀφοῦ ἐπέισθησαν
ὅτι οἱ Τούρκοι διέφυγον
τὴν κύκλωσιν καὶ ἐπέισθη-
σαν ὅτι οὐδένα κίνδυνον
διέτρεχον ἀπὸ τοὺς 1500
(!!) Τούρκους, ἀόπλους
κατὰ τὸ πλεῖστον, στρατιῶ-
τας, κατέλαβον τὴν πρω-
τεύουσάν τῆς Ρόδου μετὰ
φωτῶν καὶ ἐνθουσιασμοῦ
διὰ τὸ πολεμικὸν τοῦτο κα-
τάρθωμα τῆς ἀμάχου κα-
ταλήψεως.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύ-
της ἀρχίζει ὁ δόλος καὶ ἡ
ὑπουλιότης τῶν νέων κατα-
κτητῶν, διότι θέλοντες νὰ

συνλλάθωσιν εὐκολώτερον
τοὺς καταφυγόντας εἰς τὸ
ἐσωτερικὸν τῆς Ρόδου
Τούρκους, ἀνικάνους εἰς οἰ-
ανδήποτε ἀντίστασιν, ἤρchi-
σαν νὰ ἐκμεταλλεύωνται
τὰ αἰσθήματα τῶν Ἑλλή-
νων κατοίκων.

**Αἱ δόλια ὑποσχέσεις τῶν
Ἰταλῶν καὶ ἡ περίφη-
μος μάχη τῆς Ψίνθου.**

Μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς
πρωτεύουσας τῆς Ρόδου,
οἱ Ἰταλοὶ διὰ τοῦ στόλου
των συνεπλήρωσαν ἐντὸς
διημέρου τὴν κατάληψιν ὅ-
λων τῶν λοιπῶν νήσων τῆς
Δωδεκάνησου, τῶν ὁποίων
οἱ κάτοικοι, ἅπαντες Ἑλ-
ληνες, παραπλανηθέντες ἐ-
δέχθησαν τοὺς Ἰταλοὺς ὡς
ἐλευθερωτάς.

Συμπληρωθείσης δὲ τοι-
ουτοτρόπως ἀναιμὰ κτ' ὡς
τῆς καταλήψεως τῆς Δω-
δεκάνησου, οἱ Ἰταλοὶ ἤρchi-
σαν νὰ καταστρώνωσι τὰ
σπουδαῖα σχέδια τῆς ἐκ-
στρατείας πρὸς τὸ ἐσω-
τερικὸν τῆς Ρόδου διὰ νὰ
συνλλάθωσι τοὺς ἐκεῖ κατα-
φυγόντας 1500 Τούρκους
στρατιώτας. Ἀλλ' ἐπειδὴ
ἡ μόνη ἱκανότης των εἶναι
ἡ δολιότης καὶ ἡ ἀνανδρία,
ἐσκέφθησαν νὰ ἐξασφα-
λίσωσι τὴν ὑποστήριξιν τῶν
Ἑλλήνων Ροδίων, δι' ἧς θὰ
ἠδύναντο νὰ συνλλάθωσιν
εὐκολώτερον τοὺς Τούρ-
κους ἢ διὰ τῆς ἀνυπάρκτου
ἀνδρείας καὶ τόλμης αὐ-
τῶν, ἤρchiσαν ἀποφοροτρό-
πως νὰ ἐκμεταλλεύωνται
τὰ αἰσθήματα τῶν Ροδίων,
δι' ὑποσχέσεων, διὰ διαβε-
βαιώσεων καὶ λοιπῶν. Οἱ
Ρόδιοι, ἀκούοντες τὰς ὑ-
πὲρ τῆς Ἑλλάδος ζητω-
κραυγὰς τῶν Ἰταλῶν, τὰς
ἐπισήμους καὶ ἐπανειλημ-
μένας ὑποσχέσεις τῶν Ἰτα-
λῶν Στρατηγῶν καὶ Ναυ-
άρχων, οἱ ὁποῖοι ἐξ ὀνόμα-
τος τῆς Ἰταλίας καὶ ἐπὶ
τῷ λόγῳ τῆς στρατιωτικῆς
των τιμῆς (τῆς ἀνυπάρ-
κτου) ὑπέσχεοντο ὅτι θὰ ἀ-
πέδιδον τὰς νήσους εἰς τὴν
Ἑλλάδα μετὰ τὸ πέρασ τοῦ
Ἰταλοτουρκικοῦ πολέμου,
καὶ τὸν Ἑλληνικὸν ὅμιον,
τὸν ὁποῖον ὅλοι αἱ Ἰταλι-
καὶ στρατιωτικαὶ αἰσθητικαὶ
ἐπαιάνιζον εἰς ὅλας τὰς
συγκεντρώσεις, ἐπίστευσαν
ὅτι πράγματι οἱ Ἰταλοὶ ἤ-
σαν ἐλευθερωταὶ των καὶ
ὅτι δι' αὐτῶν θὰ ἐπραγμα-
τοποιεῖτο ἡ ἐθνικὴ τῶν ἀ-
ποκατάστασις καὶ ἐθεώρη-
σαν ὡς ἦτο ἐπόμενον ὑπο-
χρεῶσιν αὐτῶν ὅχι μόνον
νὰ ἐκφράζωσι διὰ παντός
(Συνέχεια στὴ σελίδα 408)

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

12^Η ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Ματθαίου 5' 12-17)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι ὁ Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς Καπερναούμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὁρίois Ζαβουλὼν καὶ Νεφθαλείμ· ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ Ἠσαίου τοῦ προφήτου λέγοντος· γῆ Ζαβουλὼν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθημένος ἐν σκοτεινίᾳ εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς.

Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν μετανοεῖτε· ἡγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἀπόστολος (Πρὸς Ἐφεσίους 5' 7-13)

Ἀδελφοί, ἐνὶ ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ. Διὸ λέγει· ἀναβάς εἰς ὕψος ἠγαλάτισεν αἰχμαλωσίαν καὶ ἔδωκε δώματα τοῖς ἀνθρώποις. Τὸ δὲ ἀνέβη τί ἐστιν εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς; Ὁ καταβάς αὐτὸς ἐστὶ καὶ ὁ ἀναβάς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα. Καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μέν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ· μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Καθὼς ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδωκεν εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν ὅσπερα χάρισμα καὶ ἀξίωμα. Ὅλοι βέβαια οἱ Χριστιανοὶ ἀποτελοῦν τὴν ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας ἀρχηγός ἐστὶν αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι ὁμῶς οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἔχουν καὶ ἀτομικὸν καθῆκας ἀξίωμα στὴν Ἐκκλησίαν οὔτε ἔκτελούν ἰδιαίτερον ὑπηρεσίαν σ' αὐτήν. Τὰ χάρισμα καὶ ἀξίωμα αὐτὰ τὰ ἔχει ἀναθέσει σ' ὁρισμένα τῆς μέλης, τὰ ὁποία ἐκτελεῖ ἡ ἴδια μεταξὺ ὧν τῶν πιστῶν τῆς, καὶ τὰ ὁποία σκοποῦν ἔχουν νὰ καταρτίσουν τοὺς Χριστιανούς ὅσον τὸ δυνατόν τελειότερους μαθητάς τοῦ Θεοῦ-Θρωποῦ. Τὰ χάρισμα καὶ ἀξίωμα τὰ δίνει ἡ Ἐκκλησία στοὺς ἐκλεκτούς αὐτοὺς σκοποῦν ἔχουν, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Παῦλος, νὰ καταρτίσουν ἁγίους. Δηλαδή νὰ γίνουν τιμίοι καὶ ν' ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὰ διαφθορά ἐλαττώματα καὶ νὰ προαχθῶν εἰς ἀρετὴν καὶ ἀγιότητα.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀκριβῶς ἀποδίδειν ὁ Παῦλος, λέγει εἰς τοὺς Χριστιανούς τῆς Ἐφέσου ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐργάζεται διὰ νὰ λάβωσιν οἱ Χριστιανοὶ ἐπίγνωσιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Δηλαδή ἦτο ἀνάγκη οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοὶ νὰ γνωρίσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν καλύτερον τὸν πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος καὶ νὰ μάθωσιν ποῖος ἐστὶν ἐκείνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίστευον. Ἀλλὰ ἂν ἐξαιρεῖται παρουσιάζετο σήμερον στὸν Κόσμον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τί θὰ εἶπε γιὰ τοὺς σημερινούς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ποιοῦν; Οἱ περισσότεροί σήμερον ἀντὶ νὰ μελετῶν τὸ θέλημα καὶ τὰ διδάγματα τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας δυστυχῶς ἔχουν τόσο ἀπομακρυνθῇ ὥστε ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ πάντα καὶ τὰ πάντα εἰρωνεύονται καὶ κανένα σύνδεσμον δὲν ἔχουν μὲν τὸν Χριστόν. Γι' αὐτὸ σήμερον περισσότεροι ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἔχομε καθῆκον συνετιζόμενοι καὶ μετανοήσαντες εὐαικρινῶς νὰ στρέψωμε καὶ πάλιν τὸ ἐνδιαφέρον μας στὰ διδάγματα τοῦ Σωτῆρος καὶ γινόμενοι πραγματικοὶ καὶ πάλιν Χριστιανοὶ νὰ λάβωμεν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς καὶ μόνον νὰ μᾶς ἐλευθέρωσιν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προοχὴν μας.

ΥΨΗΛΟΣ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ

Τὸ γράψαμε στὸ προηγούμενο, τὸ ξαναλέμε καὶ τώρα: Θὰ εἶναι τιμὴ μεγάλη γιὰ τὴν Ἑλλάδα, δόξα αἰωνία, νὰ γίνη σήμερον γιὰ τοὺς λαοὺς ὁδηγὸς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸς τὸ φῶς.

Ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Χώρας μας, μὲ ὅλον τὸν ἐθνικὸ παλμό πού γεμίζει τὰ στήθη του, τὸ εἶπε. Ἀς δοξάσωμεν, εἶπε, τὸν Θεόν, γιατί ἕνα τέτοιον ὕψηλον προορισμὸν ἔταξεν εἰς τὴν Χώραν μας.

Κι' ἔχει πράγματι σήμερον ὁ κόσμος ἀνάγκη ἐνὸς ὁδηγοῦ, πού νὰ τὸν ὁδηγήσῃ πρὸς τὴς ἀκένωτες πηγὰς τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀλήθειας τῆς Χριστιανικῆς. Γιατί, δυστυχῶς, ὁ ἀνθρωπότης, στοὺς δύο τελευταίους αἰῶνες, εἶχε ξεμακρύνει πολὺ ἀπὸ τὴς πηγὰς αὐτῆς. Θαμνωμένοι οἱ ἄνθρωποι ἀπ' τὴς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιστήμης, τυφλωμένοι ἀπὸ ἐπαρσίαν κι' ἐγωισμόν, νόμισαν πὺς μποροῦσαν νὰ οἰκοδομήσωσιν μόνον τοὺς τὸν παλάτι τῆς εὐδαιμονίας, χωρὶς τὸν Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιόν Του.

Ἔτσι, σιγά-σιγά, περιφρονήθηκε ἡ Χριστιανικὴ πίστις. Τὰ μεγάλα διδάγματα τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου ξεχάστηκαν ἀπὸ τοὺς δῆθεν πολιτισμένους. Ἡ ἀγάπη ψυχράνθηκε, πάγωσε στὴς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἰδιότητα, ὁ μικροεγωισμός, ἡ ἀμετρη φιλαυτία, μπῆκαν ρυθμιστὲς τῶν σχέσεων ἀτόμων καὶ κρατῶν μεταξὺ τους. Τὰ ἀρχαῖα ἰδανικά, πού τὰ εἶχαν σεβαστῇ οἱ αἰῶνες, ἐκλονίζοντο. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα εἶχε συκοφαντηθῇ. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ πολλούς, τάχα μεγάλους φιλοσόφους, ὡς δείγμα ἀδυναμίας καὶ ὡς ἐπιβλαβὴς γιὰ τὴν κοινωνία! Καὶ τὴν ἀντικατέστησε τὸ μίσος, ὡς πιὸ ὠφέλιμο! Τὸ ἰδανικὸ τῆς

οἰκογενείας, πού τῆς εἶχε προσδώσει τὸς ἱερὸς τῆς Χριστιανισμός, πολεμήθηκε κι' αὐτὸ ἀπὸ τοὺς δῆθεν μοντέρνους.

Καὶ μὲ τὸν καιρὸ λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι, οἱ πολιτισμένοι, οἱ προωδευμένοι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἐχρεωκόπησαν ἀπὸ τὴν ἀποψὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ ὕγιους πολιτισμοῦ σὲ τέτοιο σημεῖο, πού οἱ ἄνθρωποι φέγοι κι' οἱ καννίβαλοι δὲν μποροῦν νὰ κατηγορηθῶν ὡς χειρότεροι. Ἡ βία ἐκυριάρχησεν ὡς ρυθμιστῆς τῆς ζωῆς τῶν λαῶν. Ὁ δυνατός νομίζει πὺς ἔχει δικαίωμα νὰ συντρίβῃ τὸν πιὸ ἀδύνατον, τὸν πιὸ μικρόν. Καὶ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό ἐστὶν κι' ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἑλλάς ἦταν κράτος φιλήσυχο καὶ εἰρηνικόν. Ἀγωνίζονταν μὲ τὴς δικῆς τὸν δυνάμει, χωρὶς νὰ προσβάλῃ ἀξιώσεις, χωρὶς κανένα νὰ ἐνοχλή, ἐμοχθοῦσε γιὰ τὴν πρόδόν τῆς, καταβάλλοντας τίμιες προσπάθειες. Ἀλλὰ, ἦταν χώρα μικρή, δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ ζῇ. Τὸ δικαίωμα αὐτὸ τὸ ἔχουν μόνον ὅσοι εἶναι ἰσχυροί, καὶ διαθέτουν τὴν βία, τὴν βάρβαρη δύναμι τοῦ ἀτσάλιου καὶ τῶν μηχανῶν. Αὐτὴ ἦταν ἡ θεωρία τῶν ἐπιδρωμένων. Θεωρία ἀνθρώπων πού ἀρνῆθηκαν τὸν Χριστιανικὸν κήρυγμα καὶ περιφρόνησαν τὸν Εὐαγγελικὸν νόμον.

Καὶ ἐδῶ τώρα ὠψύνεται τὸ μεγάλο καὶ ἐπιβλητικὸ καὶ λαμπρὸν ἀνάστημα τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος! Τῆς Χριστιανικῆς Ἑλλάδος. Τῆς Ἑλλάδος, πού ἐδημιούργησε τοὺς ἀθανάτους πολιτισμούς, πού ἐπαιδαγώγησε τὴν Ἀνατολήν καὶ τὴ Δύσιν σὲ δασίτητα αἰῶνων, πού καὶ σήμερον χαλκεύει τὴν καινούργια ἀνάπλασι τῶν λαῶν. Ναί.

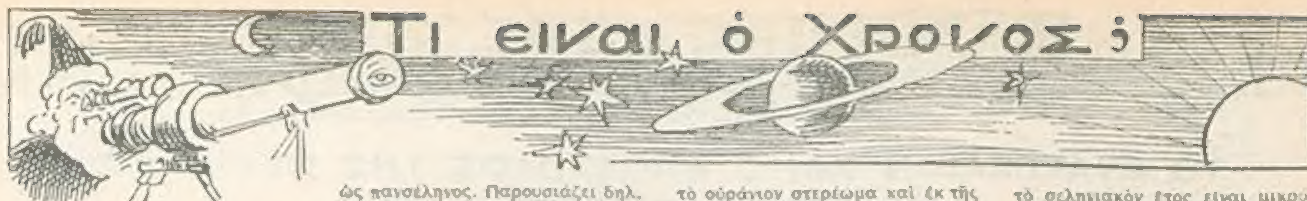
Ἡ Ἑλλάς ἔσκυψε μέσα στὸν ἑαυτὴ τῆς. Βρῆκε τὴς ἀσφαρτες κληρονομίαις τῶν προγόνων τῆς. Εἶδε τὴν ἀφθιτὴ δόξα τῆς, δόξαν ἐκπολιτιστικῆς προσηπαθείας χιλιετηρίδων. Καὶ ἐσῆκωσε τότε ὠψηλὰ τὸ κεφάλι. Καὶ ὠψώθησαν τὰ τέκνα τῆς ἀντίθετα πρὸς τὴν βίαν. Ἀντίθετα πρὸς τὸ βορβορώδες ρεῦμα τῆς ἀθείας. Ἀντίθετα πρὸς τὸν μαῦρον κατακλυσμὸ πού ἔφερναν στὸ πρόσωπο τῆς γῆς οἱ ἀποστάτες, οἱ ἀρνηταὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τὰ μεγάλα ἰδανικά, πού εἶχαν λησμονηθῇ, ξαναβρῆκαν ἥρωας-ἀναστηλωτάς. Τὰ μεγάλα συνθήματα, πού εἶχαν ξεχαστῇ, βρῆκαν πάλιν τοὺς κήρυκας τῶν. Ἡ Πίστις ἀναστηλώνεται. Μία τελετουργία γίνεται τώρα στὴς ψυχὰς. Ὁ κόσμος θαυμάζει. Καὶ ἐυπνάζει. Καὶ ἐσαναγουρίζει. Καὶ ἀρχίζει πάλιν νὰ σκέπτεται ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη ἀξίες γιὰ τὴς ὁποῖες ἀξίζει νὰ πεθαινῇ κανεὶς. Ὅτι ὑπάρχουν ἐννοιαὶ καὶ ἰδανικά πού ἀξίζει γι' αὐτὰ νὰ θυσιάζεται τὸ ἄτομο καὶ οἱ λαοὶ ἀκόμη.

Καὶ ἔτσι ἡ Πίστις θριαμβεύει. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς Ἑλλάδος, φωνὴ πού περνᾷ χώρες καὶ ἡπείρους καὶ δονεῖ τὰ πέπλα τῆς Οἰκουμένης, εἶναι τὸ σάλπισμα πού καλεῖ γιὰ μιὰ νέα πανανθρώπινη Σταυροφορία, πού σκοπὸς θάγῃ τὴν εὐρεσί καὶ τὴν κατάκτησιν καὶ τὴν κατοχὴν τοῦ θησαυροῦ πού λέγεται Χριστιανικὴ Πίστις.

Τὶ ὠψηλὸς προορισμός γιὰ τὴν χώρα μας! Τί μεγάλη τιμὴ γιὰ τὴν ἀναστημένην μας Ἑλλάδα! Πραγματικά, εἶχε δίκην ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ κράτους μας. Ἀς δοξολογήσωμε τὸν Θεόν, διότι ἕνα τέτοιον προορισμὸν ἔταξε διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Α. Ι. Γκιτάλας

Η είσοδος εις το νέον έτος 1941 μάς δίδει την εύκαιρίαν να ειπωμέν όλίγα περί του χρόνου και περί των μονάδων με τας οποίας μετρούμεν αυτόν. Το θέμα θα φανή ίσως εις μικρούς κάτι συνηθές και πολύ γνωστόν. Και όμως το πρόβλημα του όρισμού του χρόνου είναι ένα από τα βασικώτερα και τα περισσώτερα δύσκολα ζητήματα που απασχολήσαν ποτέ τόν άνθρωπον.

Όσον περισσότερον μελετώμεν την έννοιαν του χρόνου και όσον βαθύτερον εισερχόμεθα εις αυτήν, τόσο και καλλίτερα βλέπομεν ότι δεν είναι εύκολο να όρίσωμεν τόν χρόνον μέσα εις τόν όποιον ζώμεν και κινούμεθα, από την ήμεραν που θα ελθώμεν εις τόν κόσμον μέχρι της στιγμής που θα τόν εγκαταλείψωμεν διά πάντα. Με τόν όρισμόν του χρόνου ήτολήθησαν μεγάλα πνύματα διαφόρων έποχών, χωρίς να ήμπορέσουν να συμφωνήσουν μεταξύ των. Μερικοί από τους σοφούς αυτούς, όπως ο Νεύτων, ο Λαίβνιτς, ο Πουανκαρέ, ο πολύς Αϊνστάιν, προσέφεραν πολλά εις την έπιστήμην, χωρίς να ειπουν τίποτε το σοφές και κατηγορηματικόν διά την έννοιαν του χρόνου.

«Τι είναι ο χρόνος;» έρωτούν και οι μεγάλοι έπιστήμονες, χωρίς να τόν όρίζουν κατά τρόπον ανεπιδεκτόν αμφισβήτησιως από τους άλλους σοφούς. «Ίσως ή καλλίτερα απάντησις εις το έρώτημα είναι ότι ο χρόνος, τόν όποιον τόσοον πολύ γνωρίζομεν από την πείράν μας, δεν ήμπορεί να όρισθ ή κατά τρόπον απόλυτον. Ο χρόνος, ειπεν ο Αϊνστάιν, είναι έννοια σχετική. Εξαρτάται από τα όλικά σώματα που κινούνται μέσα εις τόν χώρο. Αν δεν υπάρχουν όλικά σώματα, λέγει ή θεωρία της Σχετικότητας, δεν υπάρχει και χρόνος. Ο χρόνος είναι το μέτρον της διαδοχικής κινήσεως των όλικών σωμάτων, λέγουν οι όπαδοί της θεωρίας της σχετικότητας. Επάνω εις το ζήτημα αυτό έχουν γίνει πολυάριθμοι μελέται, τας όποιαις δεν ήμπορούμε να αναφέρωμεν έσδ.

Αλλ' αν είναι δύσκολον, αν όχι αδύνατον να όρισθ ή έννοια του χρόνου, εν τούτοις είναι πολύ εύκολον να μετρώμεν τόν χρόνον. Το πράγμα φαίνεται περίεργον, αλλ' είναι αληθές. Αν ριψώμεν μιά ματιά μέσα εις την ιστορίαν των διαφόρων ένθων, θα πληροφορηθώμεν ότι οι διάφοροι λαοί έχρησιμοποίησαν διάφορα μέτρα, διά να όπολογίσουν τόν χρόνον. Και ως όσοις της μετρήσεως αυτού έχρησιμευσαν, εύθως έξ αρχής, διάφορα φυσικά φαινόμενα και ιδιαιτερώς διάφορα αστρονομικά φαινόμενα που έπαρουσίαζαν μεγάλην κανονικότητα και αρμονίαν.

Η κανονική εμφάνισις του Ηλίου την πρωίαν και ή εξαφάνισις ούτου προς Δυσμάς κατά το έσπέρας έδημιούργησαν, από τας πρώτας ήμέρας της εμφάνσεως του ανθρώπου επί της Γης, την έννοιαν της ήμέρας και της νυκτός και έπομένως και το ήμερονύκτιον. Αλλά ή ήμερα και ή νύκτα και το ήμερονύκτιον είναι αι πρώται έννοιαι που έδημιούργησαν το μέτρον της μετρήσεως του χρόνου. Είναι μέτρα του χρόνου. Έπειτα, οι πρώτοι άνθρωποι είδαν ότι ή Σελήνη δεν παρουσιάζει πάντοτε την αοτήν όρην, αλλά άλλοτε χάνεται τελείως και άλλοτε παρουσιάζεται

ως πανσέληνος. Παρουσιάζει δηλ. διάφορους φάσεις. Είδαν όμως ότι, όταν πείρασον «ώρισμένα ήμερονύκτια», αι φάσεις επαναλαμβάνονταν αι αὐται. Έτσι έδημιουργήθη ο συνοδικός μήν που διαρκεί 29 ήμ. 12 ώρ. 44 λεπτά.

Αλλ' ή Σελήνη παρουσιάζουσα εις το χρονικόν διάστημα του μηνός τας διαφόρους όψεις της, διέρχεται πάντοτε από 4 στάδια που είναι κάπως ξεχωρισμένα από τας άλλας φάσεις. Καί αυτά είναι τα έξης: Νέα Σελήνη, Πρώτον Τέταρτον, Πανσέληνος (όταν έχη ήλικίαν 14 ήμερών), Τελευταίον Τέταρτον. Τα στάδια αυτά διαρκούν ή μάλλον χωρίζονται μεταξύ των με 7 ήμερονύκτια και κάτι. Έτσι προέκυψε και ή έβδομος ως μέτρον του χρόνου.

Το κυριώτερον όμως μέτρον του χρόνου είναι το ήλιακόν έτος. Ο χρόνος που παρέρχεται μέχρις ότου ο Ήλιος επανέλθ εις την αοτήν τροπήν, λέγεται τροπικόν έτος και ίσοται με 365,24 ήμέρας. Αλλ' έπειδή το έτος πρέπει να περιέχη ακέραιον αριθμόν ήμερών, όπολογίζομεν αυτό εις 365 ήμέρας και κάθε 4 έτη έχομεν ένα έτος με 366 ήμέρας και το λέγομεν, ως γνωστόν, δίσεκτον έτος. Τοιούτο ήτο και το 1940 το όποιον μόλις εγκατελείψαμεν. Το ήλιακόν όμως έτος συνδέσθ στενάς με την ιστορίαν της ανθρωπότητος διότι αι κινήσεις του Ήλιου κανονίζουν τας τέσσαρας έποχας του έτους και τας διαφόρους γεωργικάς εργασίας. Ο Ήλιος, κατά το διάστημα του τροπικού έτους λαμβάνει διάφορους θέσεις εις

το ούράνιον στερέωμα και εκ της διαφοράς διανομής της θερμότητος αυτού επί της επιφανείας της Γης παρουσιάζονται τóσαι και τóσαι παραλλαγαι εις τούς διαφόρους τόπους της.

Οι άνθρωποι είναι φυσικόν να ρυθμίζουν τας εργασίας των σύμφωνα με τας κινήσεις του Ήλιου κατά το διάστημα του έτους και να διευκολύνονται πολύ όταν ήμπορούν να έχουν ήμερολόγιον το όποιον να συμφωνή με τας συνθήκας από τας όποιαις ζουν οδοι. Δεν πρέπει π. χ. οι διάφοροι μήνες να ήμπουν έκαστοτε εις διάφορους έποχας του έτους, αλλ' αι 4 έποχαι αυτού να περιλαμβάνουν πάντοτε τούς αυτούς μήνες. Αυτό επιτυγχάνεται με το ήλιακόν έτος το όποιον με μικράς τινος παραλλαγάς έχουν εν χρήσει όλοι οι πολιτισμένοι λαοί της Γης. Αντιθέτως, οι Άραβες εις παλαιότεραν έποχην και πολλοί από τούς Μωαμεθανικούς λαούς μέχρι σήμερον μεταχειρίζονται το Σεληνιακόν έτος, το όποιον είναι και το πρώτον έτος επί του όποιου έσασίσθη ή διαίρεσις του χρόνου. Τουτό άποτελείτο από 12 συνοδικούς μήνας. Έπειδή δέ ο συνοδικός μήν έχει 29,5 ήμέρας εις το σεληνιακόν έτος, λαμβάνονται ενσπλάς οι μήνες με 30 ή 29 ήμέρας. Έτσι το ένα μωαμεθανικόν έτος άποτελείται από 354 ήμέρας και το άλλο από 355 ήμέρας, όποτε οι μήνες δεν έχουν ενσπλάς 29 ή 30 ήμέρας αλλά έχομεν 7 μήνας από 30 ήμέρας και 5 μήνας από 29.

Και' αυτόν όμως τόν τρόπον

το σεληνιακόν έτος είναι μικρότερον του ήλιακού έτους κατά 11 ήμέρας περίπου, ότως ώστε κάθε 33 μωαμεθανικά έτη να έχωμεν περίπου 32 μόνον ήλιακά τοιαύτα. Έπομένως, μέσα εις την περίοδον των 33 σεληνιακών έτών κάθε έποχή του έτους διατρέχει άλλας τας χρονολογίας του έτους. Ημπορούμεν δέ να φαντασθώμεν τι περιπλοκή γίνεται εις την περίπτωσιν αυτήν. Π. χ. ο Ιανουάριος άλλοτε είναι τόν χειμώνα, με τας βρογας και τας χιονίας, άλλοτε την άνοιξιν με την βλάστησιν της φύσεως, άλλοτε το θέρος με τις μεγάλης ζέσεως και άλλοτε το φθινόπωρον που όλη σχεδόν ή φύσις εύρισκεται εις μίαν κατάστασιν παρακμής. Το αυτό συμβαίνει και με τούς άλλους μήνας του έτους.

Το σεληνιακόν τουτό έτος με μικράς τινος παραλλαγάς και τροποποιήσεις μεταχειρίζοντο και οι Αιγύπτιοι και οι Ιουδαίοι. Αντιθέτως οι Πέρσαι μεταχειρίζοντο ένα έτος το όποιον είχε βάση το ήλιακόν έτος.

Τώρα όλοι οι Εωρωπαϊκοί λαοί και οι της Αμερικης χρησιμοποιοούν το ήλιακόν έτος, το όποιον έχουν φέρει εις πλήρη σχεδόν συμφωνίαν με το πολιτικόν έτος. Οι αὐτοί μήνες συμπίπτουν πάντοτε με τας αὐτάς φυσικάς έποχας του έτους και έτσι οι άνθρωποι έχουν πλήρως συνδέσει τα μέτρα της μετρήσεως του χρόνου (ήμέρας, έβδομάδας, μήνας, έτη) με τας διαφοράς του έτους έποχας. Η άρχη του έτους που συμπίπτει με την 1ην Ιανουαρίου έκαστου έτους, διά την μέτρησιν του χρόνου, δεν έχει καμμίαν ιδιαιτεράν προτίμησιν μέσα εις το ήμερολογικόν ζήτημα, διότι θα ήμπορούσε καλλίοντα ως πρώτη του έτους να χρησιμεύση και ή πρώτη Θεβρουαρίου, ή Ιουνίου και όποιαδήποτε άλλη στιγμή του έτους. Μάλιστα διά τούς αστρονόμους καλλίτερον και φυσικώτερον θα ήτο να λαμβάνετο μία εκ των στιγμών των Ισημερινών του Ήλιου ή μία εκ στιγμών κατά τας όποιαις οδός εύρίσκεται εις τας τριπλς (θερινή ή χειμερινή).

Έτσι λοιπόν βλέπομεν ότι το μέτρον του χρόνου είναι εύκολον να προσδιορισθ και μάλιστα επί τη βάσει μονάδων φυσικών αι όποιαι και δεν μεταβάλλονται εύκολα. Το ότι δεν είναι εύκολον πράγμα να όρίσωμεν την έννοιαν του χρόνου δεν παύει σπουδαίον ρόλον. Οι φιλόσοφοι και οι άλλοι έπιστήμονες ήμπορούν να άσολογούν με αυτό το ζήτημα. Ημεις οι άλλοι εν τώ μεταξύ, προσδιορίζοντες τόν χρόνον με τα διάφορα μέτρα, ήμπορούμεν να μετρώμεν αυτόν. Διότι οδός, είτε ήμεις το θέλομεν είτε δεν το θέλομεν, διαρκώς φεύγει. Ο, τι είναι παρόν και σήμερον μετ' όλίγας στιγμάς γίνεται παρελθόν και χθές. Και εκείνο που πρέπει όλοι να έχωμεν όπ' όψιν μας είναι ότι ο χρόνος παρέρχεται περισσότερον σύντομα παρ' ότι νομίζομεν και δι' αυτό πρέπει όλοι, μικροί και μεγάλοι, πρό παντός όμως οι νέοι, εις τούς όποιους άνηκει το μέλλον, να φροντίζουν να έχμεταλλεωνώται τόν χρόνον προς ίδιαν τών ώφέλειαν. Η δέ εύχη που δίδει εις τούς αναγνώστας της ή στήλη αυτή της «Νεολαίας» είναι να χρησιμοποισθ το νέον έτος 1941 προς το καλόν τóσον ένός έκαστου εκ των άτόμων, όσον και διά την πρόδον και εύτυχίαν της Πατρίδος μας.

ΣΕΙΡΙΟΣ

Η Γη φερόμένη από του χρόνου περιστρέφεται εις το διάστημα. (Φανταστική συνθεσις από την «Αιλική Αστρονομία» του Φλαμπαριών).

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ „ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΗ“

— Παιδιά, είπεν ὁ κυβερνήτης τοῦ «Παπανικολή», ὅποιοι ἔχουν οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις δὲν πρέπει νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ξεύρω ἀν θὰ γυρίσουμε. Δὲν εἶναι ντροπὴ. Ἀς βγοῦν στὴν στεριά.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ γενηαῖος κυβερνήτης τοῦ ὑποβρυχίου. Ὅμως κανεὶς δὲν ἐφάνη ριψάσπισ.

— Θα ἔλθουμε ὅλοι μαζί σου κ. κυβερνήτα, εἶπαν μὲ μιὰ φωνή.

Καὶ ἀμέσως τὸ χαμηλὸ κύτος τοῦ ὑποβρυχίου ἀντήχησε.

— Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

— Ζήτω τὸ ναυτικὸ μας.

Τὸ ὑποβρύχιο ἀπέπλευσεν εἰς τὰς 20 Δεκεμβρίου γιὰ ἓνα ταξίδι πού ἐμοιαζε τόσο μὲ τὸ ταξίδι τοῦ Ψαριανοῦ Παπανικολῆ ὅταν ἐξεκίνησε τὸ 1821 ἀπὸ τὰ Ψαρά μὲ λίγους ἄνδρες γιὰ νὰ κάψῃ εἰς τὸ λιμάνι τῆς Ἑρεσσοῦ ἓνα μεγάλο τουρκικὸ δίκροτο. Καὶ τὸ μεσημέρι τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων ἐτορπιλλίσει τὸ ἐλληνικὸν ὑποβρύχιον, πού ἔχει τὸ διοικητὴ τοῦ Ψαριανοῦ πυρπολητοῦ, τέσσερα ἰταλικά μεταγωγικά. Ἀποτελοῦσαν αὐτὰ τμήμα νηοπομπῆς μεγάλης. Ἐξερῶσαν πολυεφθόδια, στρατὸ, ὅπλα, τροφὰς εἰς τὸν στρατὸν τὸν ἰταλικὸ τῆς Ἀλβανίας. Τὰ ἀντιτορπιλλικά συνώδευαν τὰ μεταγωγικά. Ἐξή μεγάλα καὶ γρήγορα ἀντιτορπιλλικά καὶ ἐπάνω, ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἀεροπλάνα καὶ ὑδροπλάνα. Μέγιστος ὁ κίνδυνος, γιὰ τὸ ὑποβρύχιο τὸ ἀνακαλύπτουν πολλάκις τὰ ἀντιτορπιλλικά καὶ τὰ ἀεροπλάνα καὶ τὸ καταστρέφουν. Ρίχνουν βόμβας πού ἐκρήγνυνται εἰς τὸν θαλάσσιον βυθόν. Ταράσσεται τὸ νερὸ, συγκλονίζεται τὸ ὑποβρύχιο. Ἄν ἡ βόμβα πέσῃ κοντὰ, τὸ ὑποβρύχιο δὲν ἀντέχει. Χαλοῦν τὰ εὐαίσθητα μηχανήματά του καὶ αὐτὸ μένει εἰς τὸν βυθόν. Οἱ ἄνθρωποι παθαίνουν ἀπὸ ἀσφυξία. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιο σκάφος χαλά. Στὸ βάθος τῆς θαλάσσης πεθαίνουν μὲ τὸν τραγικώτερον θάνατο οἱ ἄνδρες τῶν ὑποβρυχίων. Σπανιώτατα νὰ γλυτώσουν ἢ σχεδὸν ἀδύνατο στὴν περίπτωσιν αὐτήν. Ἐνῶ εἰς τὰ ἀεροπλάνα ὁ κίνδυνος ἔχει μετριασθῇ. Πολλὰς φορές ὁ ἀεροπόρος τοῦ κτυπημένου ἀεροπλάνου κατορθώνει νὰ κάψῃ προσγειώσας καὶ νὰ σωθῇ. Ἀλλὰ ἔχει καὶ τὸ ἀλεξίπτωτό του. Ρίχνεται ὁ ἀεροπόρος εἰς τὸ κεκονόν, ἐνῶ τὸ ἀεροπλάνου του καίεται ἢ πέφτει. Τὸ ἀλεξίπτωτον ἀνοίγει σάν ὀμπρέλλα, καὶ ὁ ἀεροπόρος πέφτει μαλακὰ εἰς τὴν γῆ. Τὰς πῖο πολλὰς φορές σώζεται. Γι' αὐτὸ, στὸν σημερινὸ πόλεμον, πού εἶναι, ὅπως καὶ κατὰ τὸ 1914, σχεδὸν παγκόσμιος, πολλοὶ ἀεροπόροι ἔχουν σωθῇ καὶ σώζονται. Ἐχάλασε τὸ ἀεροπλάνο, ἀλλὰ καὶ πάλι προσγειώθησαν σιγά-σιγά ἢ ἔπεσαν μὲ ἀλεξίπτωτο. Εἰς τὰ ὑποβρύχια ὁμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο. Ὅταν τὸ σκάφος εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τὸ παραμικρὸ νὰ πάθῃ πρέπει νὰ θεωρηθῇ πὺς ἐχάθηκε. Καὶ οἱ ἄνδρες μέ-

σα σκάζουν ἀπὸ ἀσφυξία. Εἶναι ὁ πῖο ἀπελπιστικὸς θάνατος. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ τὴν φρίκην αὐτοῦ τοῦ θανάτου μέσα σ' ἓνα ὑποβρύχιο. Μεγάλοι λοιπὸν ἥρωες οἱ ἄνδρες τοῦ «Παπανικολή». Ἡρώες ἡρώων. Νέοι ὅλοι, νεώτατοι. Καὶ ὁ κυβερνήτης κ. Μίλων Ἰατρίδης καὶ οἱ ἄλλοι ἀξιοματικοὶ καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦτες. Ἐξετέθησαν εἰς βεβαιότατον θάνατον. Ἐπλευσαν πρὸς τὰ νερά τοῦ Αὐλῶνος μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀποθάνουν.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τοῦ «Παπανικολή» ἔλεγε μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιστροφήν τοῦ ὑποβρυχίου.

— Εἶχαμε ἀποφασίσει νὰ πεθάνουμε. Δὲν ἐλέγαμε πὺς θὰ γυρίσουμε ζωντανοί.

Τὸ ὑποβρύχιο αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἔξ τοῦ στόλου μας. Ἡ Ἰταλία ἔχει τριάντα σχεδὸν φορὰς περισσότερα. Ἀλλὰ ὁ ἰδικὸς μας μικρὸς στόλος εἶναι πανένδοξος, ἐνῶ οἱ Ἰταλοὶ φοβοῦνται καὶ στὴν ξηρὰ καὶ στὴν θάλασσα. Εἰρωνικά λέγουν γιὰ τὸν ἰταλικὸ στόλον πού δὲν βγαίνει νὰ ναυμαχήσῃ μὲ τοὺς Ἀγγλους, μὲ δὴν τὴν δυνάμιν του, πὺς «τὸν φυλάσσουν στὴν ιαφθαλίνη».

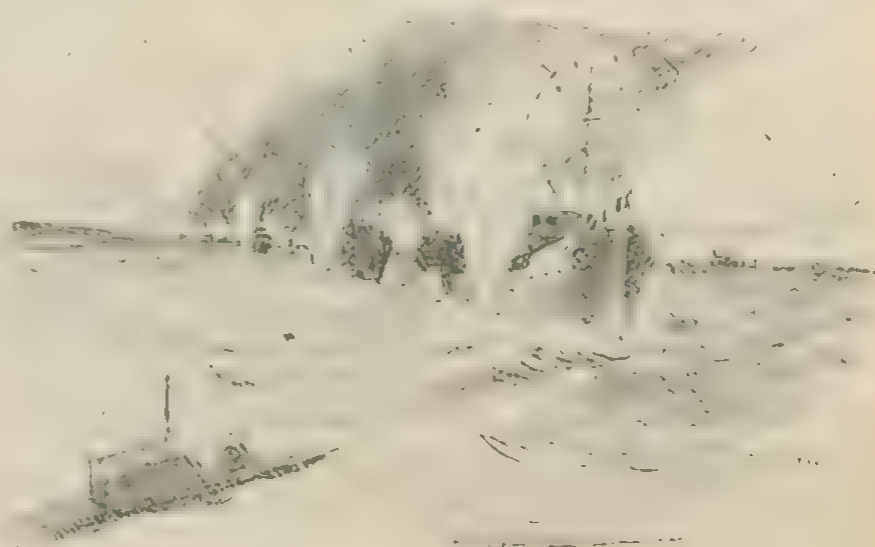
Πρέπει ὁμως νὰ ἀποφασίξῃ κανεὶς τὴν ζωὴν του γιὰ νὰ νικήσῃ.

Ὁ πυρπολητὴς Παπανικολῆς ἐλέγετο Δημήτριος καὶ εἶχε γεννηθῇ εἰς τὴ δόμουρη ράχιν τῶν Ψαρῶν. Αὐτὸ τὸ νησί ἔχει βγάλει τοὺς θρυλικωτέρους πυρπολητὰς. Ὅταν ἐξερράγη ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821, ὁ Δημήτριος Παπανικολῆς, πού δὲν ἦτο τότε περισσότερον ἀπὸ εἰκοσιεὶς ἔτους, μὲ ἓνα παλὸ πλοῖο πού τὸ ἐγέμισε ρετσίνι, κατράμι, μπαροῦτι, ἔκαψεν εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἑρεσσοῦ ἓνα τουρκικὸν δίκροτον, μὲ δυὸ σειρὰς καόνια καὶ χίλιους ἄνδρας. Μέσα εἰς τὸ πυρπολικὸν τοῦ Παπανικολῆ ἦσαν δεκαεπταὶ ἐν ὧν ἑποφασισμένοι ναυτικοί, νεώτατοι ὅλοι. Ὁ Ψαριανὸς Παπανικολῆς

ἀναψῆ τὴν δάδα. Ὁ Γορτύσιος Θεοφιλόπουλος, ἀν καὶ ἀπὸ μέρος τόσο στεριανὸ, ἀριστος ναυτικός, ἐκρατοῦσε τὸ τιμόνι. Οἱ ἄλλοι ἦσαν Ψαριανοὶ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη. Ὅλοι ἀποφασισμένοι νὰ πεθάνουν. Ἡ πυρπόλησις ἐγένεν εἰς τὰς 25 Μαΐου 1821, δύο μῆνας μετὰ τὴν ἐκρήξιν τῆς ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως. Ἐδῶσε μεγάλο θάρρος ἐκεῖνο τὸ κατόρθωμα, καὶ μπορούμε νὰ εἰποῦμε ὅτι μέγα μέρος τῆς ἐπιτυχίας τῆς Ἐπανάστασεως κατὰ θάλασσαν ὀφείλεται εἰς αὐτό.

Οἱ Ἕλληνες ἐπῆραν θάρρος, καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισεν ἡ μεγάλη δρᾶσις τῶν πυρπολικῶν. Γιὰ τὴν ἱστορίαν ὁμως καὶ γιὰ τὴν δικαιοσύνην εἶναι δίκαιο νὰ εἰποῦμεν ὅτι ὁ πρῶτος πού εἶχε ρίξῃ τὴν ἰδέαν τῶν πυρπολικῶν ἦτο ὁ Ψαριανὸς πλοίαρχος Καλαφάτης. Αὐτὸς εἶχε κατασκευάσει καὶ τὸ πρῶτον πυρπολικόν, πού ἔπειτα ἐξουσηματοποίησε τὴν κατασκευὴν του ὁ Πατατούκος ἀπὸ τὴν Πάργαν τῆς Ἠπείρου. Εἰς τὰ πυρπολικά ἐλάβανον μέρος οἱ πλέον ἀποφασιστικοὶ νέοι. Καὶ ὁ Ψαριανὸς Κωνσταντῖνος Κανάρης, ὁ εἰδοξότερος ὧν, ἦτο νεώτατος. Καὶ ἔλεγε «Κωνσταντὴ θὰ πεθάνῃ». Εἶχεν ἀποφασισμένη τὴν ζωὴν του ὁ πυρπολητὴς Κανάρης, ὅπως εἶχαν ἀποφασισμένη τὴν ζωὴν των οἱ πυρποληταὶ Παπανικολῆς καὶ Καλαφάτης καὶ Θεοφιλόπουλος καὶ τῶσοι ἄλλοι. Τώρα τὴν ζωὴν των τὴν ἀποφασίζουν κατὰ θάλασσαν οἱ ἄνδρες τῶν ὑποβρυχίων. Τὸ ὑποβρύχιον μας «Παπανικολῆς», πού ἐπῆρε τὸ δῆμα τοῦ Ψαριανοῦ πυρπολητοῦ, ἀποτελεῖ συνέχειαν ἑλληνικῆς ναυτικῆς παραδόσεως ἀπὸ τὴν Σαλαμίνα μέχρι σήμερα. Οἱ ἄνδρες του, νεώτατοι ὅλοι, ἀπεφάσισαν τὴν ζωὴν των καὶ γιὰ τὴν Πατρίδα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ γόητρον τοῦ ναυτικοῦ μας πού ἔχει τόσο ἱστορίαν. Εἶπαν «θὰ πεθάνουμε». Καὶ γι' αὐτὸ ἔκαναν τὸ μεγάλο αὐτὸ θαλασσινὸ κατόρθωμα καὶ ἐίκησαν.

Κ. Φαλτάιτς

47.

(Συνέχεια)

Κι' έπειτα, την ώρα που ζύγωνε πιά στο βωμό κι' έσκυβε, πώς άστραψαν τά δυό μαχαίρια και κυλίστηκε ο τύραννος στο χῶμα... Καί τότε πετάχτηκε ο 'Ερμόλαος, σήκωσε τὸ αἱματωμένο μαχαίρι μπροστά από τὸ τρομαγμένο πλήθος και φώναξε:

Νά ὁ βωμός τῆς ἐλευθερίας, προσφέρετε θυσία τὸν τύραννο! Ζήτω ἡ 'Ελλάδα!

"Ὅσο μιλοῦσε ὁ Καλλιθένης ἀναθε. Ἡ φωνή του αἰγὰ αἰγὰ ἀγρίεψε. Ὁ Χαρικλῆς κοίταζε ἀνήσυχος πρὸς τὴν πόρτα. Σά νά τοῦ φάνηκε πὺς εἶχε ἀνοίξει λίγο καὶ κάποιος κρυφάκουνε.

"Ὅταν τέλειωσε ὁ Καλλιθένης, σοῦρθηκε αἰγὰ στὴν πόρτα καὶ κοίταξε: Κανένας.

Πηγαίνετε τώρα, παιδιά μου, εἶπε ὁ Καλλιθένης. Θά καθίσω ἀμέσως νά γράψω τὴν αὐριανὴ σκηνή. Ἐχει ἀνάψει τώρα ἡ φαντασία μου, θά γράψω ὥρα...

Κοίταξε μιὰ στιγμή τοὺς δυὸ νέους.

Μακάριοι!... τοῦ δ-

...τε ἕνα τύραννο, ἔβαν Ὁμηρο νά ὑμνήσῃ τὸ ἔργο σας!

Κε φ. 64

Ὁ Στέφανος μπῆκε ἄργά στὸ δωμάτιο τοῦ Ἀλέξανδρου. Ὁ βασιλιάς ἦταν κουρασμένος, ἀργησε νά ξυπνήσῃ. Ὁ πατέρας τοῦ Στέφανου καθόταν στὸ προσκεφάλι τοῦ βασιλιά. Χαιρέτησε ὁ Στέφανος, στάθηκε σὲ μιὰ γωνιά κι' ἀκούγε τὸν πατέρα του πὺ μιλοῦσε.

Βασιλιά μου, ἔλεγε, λυπήσου τὸ σῶμα σου, μὴν τὸ ἐξαντλῇς. Τὸ σῶμα μιας εἶναι τὸ ἄλογο, ἡ ψυχὴ ὁ καθαρὰ λόγος. Καὶ κάθε ψυχὴ ἔχει ἕνα μονάχα ἄλογο...

Ὁ Ἀλέξανδρος χαμογέλασε.

— Ἐχω ἐμπιστοσύνη στὸ ἄλογό μου, εἶπε. Μὴ φοβάσαι, γιατρέ μου. Κι' ἀνυπόμονος στράφηκε στὸ Στέφανο.

— Ἦρθε ὁ Νέαρχος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα; ρώτησε.

Τὸν εἶχε καλέσει νάρθη γρήγορα, νά φτιάξῃ νέο στόλο, μεγάλο, ἀναριθμητο, νά περάσουν τὸν Ὁκεανό.

— Ἀκόμα, βασιλιά μου, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος κι' ἡ καρδιά του χτύπησε. Περίμενε κι' αὐτὸς μὲ λαχτάρα τὸ Νέαρχο.

— Σοῦ ἀρέσει ἡ Σαμαρκάνδη; ρώτησε πάλι ὁ Ἀλέξανδρος τὸ Στέφανο.

— Πολύ, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος μ' ἐνθουσιασμό. Πάρα πολύ!

— Καλά, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος χαμο-

γελώντας. Μιὰ μέρα θά θυμηθῶ τὸ λόγο σου αὐτόν, Στέφανε.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς πρόβαλε:

— Βασιλιά μου, εἶπε, κάποιος ναυτικός θέλει νά σέ δῇ. Εἶναι, λέει, μεγάλη ἀνάγκη.

— Ἄς ἔρθῃ!

Σὲ λίγο ὁ Βόγας, ὁ σπιτονοικοκύρης τοῦ Καλλιθένη, ἦταν πεσμένος πίστομα μπροστὰ ἀπὸ τὸ βασιλικὸ κρεβάτι καὶ μιλοῦσε. Δὲν ἤξερε καλά ἑλληνικά κι' ὁ Ἀλέξανδρος δυσκολεύονταν νά καταλάβῃ. Ἀμα πιά τέλειωσε ὁ ντόπιος νά μιλήσῃ ὁ Ἀλέξανδρος στράφηκε στὸ Στέφανο.

Τί εἶπε; τὸν ρώτησε. Κατάλαβες ἐσὺ, Στέφανε;

— Κατάλαβα, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος πὺς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καταγγέλει κάποια συνωμοσία. Σήμερα, τὴν ὥρα πού θά κάνῃς τὴ συνθησμένη θυσία στοὺς θεούς, δυὸ νέοι... δὲν κατάλαβα ποιοί... θά σηκώσουν τὸ μαχαίρι...

— Καλά, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος στὸ Βόγα. Ἀνοίξε τὰ χέρια σου... Στέφανε, ἀκούε στὴν κασιέλα αὐτή... Γέμισε τὰ χέρια του χρυσάφι...

Ὁ Βόγας ἄρπαξε τὸ χρυσάφι κι' ἔγινε ἄφαντος.

Ὁ Ἀλέξανδρος γέλασε:

— Κάθε μέρα, εἶπε, κάποιος θάρρη καὶ θά μοῦ καταγγεῖλῃ κι' ἀπὸ μιὰ συνωμοσία. Ἐπαψα πιά νά πιστεύω.

Δυὸ νέοι ὡδηγοῦσαν ἕνα κριάρι...

Δουλεύει ἐδῶ πολὺ ἡ φαντασία τῶν ἀνθρώπων. Κι' ἔπειτα ἀγαποῦν πολὺ τὸ χρυσάφι...

Μὰ ὁ γιατρός εἶχε ἀνησυχήσει.

— Βασιλιά μου, εἶπε, νά προφυλάγῃσαι. Κάποτε ἡ συνωμοσία μπορεῖ νά ναι σοβαρὴ καὶ τότε... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ φάνηκε πολὺ εἰλικρινής. Πρόσεχε...

— Καλά, ἄς κάμω τὸ χατήρι σου, γιατρέ μου, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Στράφηκε στὸ Στέφανο:

— Στέφανε, εἶπε, τὴν ὥρα πού θά κάνω τὴ θυσία, ἔχε τὸ νοῦ σου.

Σηκώθηκε ὁ Ἀλέξανδρος, μπῆκε στὸ λουτρό. Ὁ Φίλιππος στράφηκε στὸ γιὸ του:

— Στέφανε, εἶπε, ξέρεις ποιοὶ θά ναι οἱ δυὸ νέοι πού θά παρασταθοῦν τοῦ βασιλιά στὴ θυσία;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος. Ἀλλάζουν' σήμερα θά τοὺς διαλέξῃ ἡ μακεδονικὴ φάλαγγα, γιατί αὐτὴ προσφέρει δῶρο στὸ βασιλιά τὸ κριάρι πού θά σφαγῇ.

— Ἐχε τὸ νοῦ σου, εἶπε αἰγὰ ὁ Φίλιππος. Ἐχω ἕνα κακὸ προαίσθημα.

— Ἐννοια σου, πατέρα. Θά λάβω ὅλα τὰ μέτρα. Φόβος δὲν ὑπάρχει.

Ὁ Στέφανος βγῆκε ἔξω. ἔδωσε διταγές. Στὴ μεγάλη αὐλὴ ὁ βωμός ἦταν ἔτοιμος, μαζεύτηκε ἡ μακεδονικὴ φάλαγγα, φάνηκε κι' ὁ Καλλιθένης μὲ τὸ ραβδί του. Ὁ Στέφανος κοίταξε μὲ ἀνυπόμονοιὰ νά δῇ ποιοὶ θά ναι οἱ δυὸ νέοι πού θά φερναν τὸ κριάρι καὶ νά βοηθοῦσαν τὸ βασιλιά στὴ θυσία. Εἶχε στήσει τριγύρω στὸ βωμό τοὺς πύθ ἀφωσιωμένους τοῦ στρατιώτες.

— Τὸ νοῦ σας, εἶπε, ἅμα σφυρίζω! Χυμῆξετε, ὁ βασιλιάς κιντυνεύει.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν ἀκόμα στὸ λουτρό κι' ἀργησε νά προβάλλῃ. Οἱ Μακεδόνες χτυποῦσαν τὶς ἀσπίδες μὲ ἀνυπόμονοιὰ. Ἐξαφνὰ ὁ Στέφανος τινάχτηκε. Οἱ στρατιῶτες εἶχαν ἀναμερίσει καὶ δυὸ νέοι ὡδηγοῦσαν ἕνα παχὺ κριάρι μὲ στρουφιχτὰ χρυσωμένα κέρατα.

— Ὁ Ἐρμόλαος, ψιθύρισε ὁ Στέφανος μὲ τρόμο. Ὁ Ἐρμόλαος, κι' ὁ φίλος του ὁ Χαρικλῆς!

Ἐκαμε ἕνα βῆμα. «Θά πάω νά τοῦ μιλήσω» σullenογίστηκε, «ἴσως εἶναι ἀκόμα καιρός!»

— Ἐρμόλαε! Ἐρμόλαε! φώναξε. Μὰ ὁ φίλος του μήτε στράφηκε νά τον δῇ.

Τὴ στιγμή ἐκείνη πρόβαλε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ τράβηξε θιαστικά πρὸς τὸ βωμό. Ὁ Στέφανος ζύγωσε κι' εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα ἀκίνητα στοὺς δυὸ νέους.

(Ἀκολουθεῖ)

καὶ ἡ Γάλλος ἡ ἀρχὴ εἰ-
σελθὼν τοὺς πατέρας τῆς ἐκ-
κλησίας, δημιουργὸς τοῦ Δυτικοῦ πο-

[illegible]

νατίζοντας τις φόρεσε του
 'Ο γέρος γύρισε τὸ κε-
 βουρκωμένα μάτια του.

Α. Κοντολέφα

Ἦσαν μιὰ νύχτα ἀγρία καὶ σκοτεινὴ. Νόμιζες πὼς ὁ Θεὸς εἶχε ἀποστρέψει τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὴ γῆ κι' ἡ παγωνιά, τὸ χιόνι κι' ὁ βοριάς βάλθηκαν νὰ ξεκάνουνε τὰ πάντα. Ἀπὸ βραδὺς ὁ νιφάδες στίβαζαν ἀδιάβατους σωρούς σ' ἀπάνεμες γωνιές.

βουρκωμένα μάτια του.

Γὰ ἡρώικα φανταρο
πληξαν δλόκληρο
τορθώματά τους, ἐξ
φουν σελίδες θριάμ
νίαν. Αἱ δημοσιεύον
χουν ληφθῇ εἰς τ
δείχνουν τὴν προ
ἐπάνω εἰς τὰ χιονισ
μα ποῦ ἦταν ὁ β
τῶν πολεμιστῶν μασ
έσοδεῖα φρατέλλων
πισθεν διὰ τὴν ἐπο
'Αθήνας». Κάτω κα
πανικολῆς ἀναπ
σταθμον ὑστερα
κατόν, δ

κια μας, πού κατέ-
 ον κόσμο με τὰ κα-
 ακολουθοῦν τὰ γρά-
 θων εἰς τὴν Ἀφί-
 εἶναι εἰκόνες, ποὺ
 ν πρώτην γραμμὴν.
 αῖσιν ἑνὸς τμήματος.
 μένα βουνα. Τὸ ὕψω-
 τικεμενικός σκοπός
 κατελήφθη, καὶ νέα
 ἐστάλη εἰς τὰ μετό-
 ρειαν των πρὸς τὰς
 εἰς τὸ μέσον ὁ «Πα-
 ενος εἰς τὸν Ναύ-
 πὸ τὸ μεγαλειώδες
 ἡμᾶς του.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

43.

(Συνέχεια)

Γά πούον άνομο άόανε μιλούσε; Τό πέλαγο άπλωνότανε στρωτό κι' ούτε ίνα κυματάκι δέν έκοθε την άστραφτιση γυαλάδα του...

Ο κύρ Θόδωρος σήκωσε τό χέρι κι' έδειξε πέρα κατά τό βοριά. Μιά σκούρα γραμμή βαθυάλαξη άρχισε νά χαράζεται έκεί κάτω' σά νά περιούσε ένας Ισκιος πάνω άπό τά νερα καί τά σκετείνιαζε... Κι' όλοένα σήμωνα ό Ισκιος αυτός κι' όλοένα ή σκούρα γραμμή μεγάλωνε... Βουή άνέμης έφτανε κείθε, σά ν' άναταράχτηκαν χιλιάδες δέντρα σέ καμιά δασωμένη βουνοπλαγιά.

— Τό μελτέμι, είπε.

— Ύστερα άπό λίγο κυματάκια γοργά πλατάνισαν στά βράγια της άκρογιαλιάς. Τό καράβι πού έστεκε άκίνητο, ώς τότε, στοιχειωμένο, θαρρείς, μέ διπλωμένα τά πανιά του... άρχισε νά χοροπηδά χαρούμενο... σά ζωό άγριο πού ώσυστήκε ξαφνικά κυνήγι καί σηκώθηκε άπό τη βαρεία ιάρκη του καί τίνανε τη χαιτή καί κοιτάξε πέρα κατά τη βαθύσκοιμη λαγκαδιά μέ λαμπερά μάτια...

— Τό νού σας!... Έσείς έκεί πάνω... φώταξε ό карабоκύρης στούς βιγλάτορες πού είχαν άνεβή πιό πέρα σ' ένα λόφο κι' άγνάντευαν όλόγυρα... Τά κουρσάρικα, άν βρίσκονται κάτι τέτοια σ' αυτά τά μέρη, δέ θά βρούν καλλίτερη εύκαιρία γιά ν' άρμενίσουν... Έξήγησε ύστερα στούς τρεις φίλους.

Καί πρόσθεσε...

— Έσείς τώρα μή χάνετε καιρό... Πηγαίνετε στή σπηλιά... ζετάστε μέ προσοχή τό κάθε τι καί γυρίστε πίσω όσο μπορείτε πιό γρήγορα... Δέ ξερούμε τί μπορεί νά γίνη... Κι' άν σταθούμε τυχεροί...

Πήρανε άναμμένα δαδιά καί τράβηξαν κατά τη χαράδρα...

Στό δυνατό φώς ή σπηλιά τούς φάνηκε πιό μικρή... Μπόρεσαν όμως τώρα νά παρατηρήσουν μερικές λεπτομέρειες καί νά βγάλουν άνάλογα συμπεράσματα...

— Αυτά τά χαλιά είναι άπό τά πιό άκριβά... γνήσια Περασνικά κι' άξιζουν όλόκληρη περιουσία. Δίχως άλλο ό νοικοκύρης δέ λογάριαζε τά λεπτά του... είπε ό Μιχαήλ.

— Ιδιαίτερα τούς τράβηξε την προσοχή ένα μικρό σεντούκι άπό μαύρο ξύλο, σκαλισμένο μέ πολλή τέχνη...

Πούός ξέρει τί μπορούσε νά ήταν κρυμμένο έκεί μέσα!... Τ' άνοιξαν μέ τρεμάμενη καρδιά...

— Άδειο όλότελα... Όχι, όχι... σέ μία γωνιά, έκεί στο βάθος, πήρε τό μάτι τους ένα μικρό δέμα τυλιγμένο μέ προσοχή... Ήταν ένα έγκόλπιο, μία μικρή εικόνα της Παναγίας, περασμένη σέ χρυσή άλυσιδίτσα... Ή εικόνα ήταν έρπασμένη μέ σμάλτο κι' είχε όλόγυρα μικρά ρουμπίνια καί σμαράγδια πού άστραποβολούσαν στο φώς των δαδιών...

Τίποτε άλλο... Άπογοήτευση!

— Άν μπορούσε αυτό τό μικρό έγκόλπιο τουλάχιστο νά μάς πη την ιστορία του! είπε ό Δημήτρης καθώς τό κρατούσε καί τό περιεργαζόταν.

— Θαρρώ πώς δέν είναι δύσκολο νά τη μαντέψουμε, παρετήρησε ό Μιχαήλ. Καμιά άρχοντοπούλα πού πιάσανε οι κουρσάρει οκλάδα θά τό είχε περασμένο στο λάιμό της.

— Ός έκεί πάει καλά... Πάρα κάτω!

— Μά όλες αυτές οι ιστορίες έχουν άπάνω κάτω τό ίδιο τέλος. Άν ζή λόγου χάρη, θά δουλεύη στο χαρέμι κάποιου Σαρακηνού άρχοντα καί θά θυμάται μέ λαχτάρα τά εύτυχισμένα

— Άνέβηκαν την πλαγιά της χαράδρας καί στάθηκαν λαχναρισμένοι κοιταζοντας.

χρόνια πού πέρασε άλλοτε στήν πατρίδα της, κοντά στούς δικούς της. Κι' άν ήξερε πώς πάμε νά την λυτρώσουμε!...

— Μεγάλος κλήρος μάς έλαχε, παιδιά... είπε ό Γρηγόρης πού ως τότε έμενε σιωπηλός... Ζούμε μία μεγάλη στιγμή καί δέν τό καταλαβαίνουμε, όσο πρέπει... Χιλιάδες άνθρωποι, αιώνες τώρα, στενάζουν καί παρακαλούν τό Θεό νά τούς λυτρώση άπό τη σκλαβιά καί την άνομία...

Σκεφθήτε άν έμείς οι ταπεινοί γενηκάμε τό έκλεκτό όργανο του Κυρίου!

Τά λόγια τούτα μ' όλο πού είπώθηκαν έτοι άπλά, γέμισαν άπό ξεχωριστή συγκίνηση την καρδιά τους. Συχνά ό άνθρωπος ενεργεί χωρίς συνείδηση καί παρασύρεται άπό τις συνθήκες πού τον περικυκλώνουν, σάν ένα άχυρο, νά πούμε, άφημένο στο ρεύμα του ποταμού... καί ξαφνικά, ένας λόγος, ένα περιστατικό άσήμαντο τον κάνει νά σηκωθή καί νά κοιτάξη μπροστά καί πίσω του πούθε ξεκίνησε καί πού πάει καί σέ ποιά μυστική δύναμη δουλεύει.

Γιά λίγες στιγμές κράτησαν σιωπή... Ύστερα ό Γρηγόρης πρόσθεσε.

— Ένα πρᾶμα ως τόσο δέν καταλαβαίνω. Πώς ένας κουρσάρης, άν ή σπηλιά πραγματικά τούτη άνήκη σέ κανένα κουρσάρο... πώς... γιάτί έδωσε ξεχωρη σημασία σ' ένα έγκόλπιο πού δέ φαίνεται δά νάχη καί πολύ μεγάλη αξία...

Ή παρατήρηση ήταν σωστή.

— Ύστερα, έξόν άπ' αυτό, τίποτα άλλο, τίποτα άλλο, παρόμοιο δέ βρισκόταν έκεί μέσα μ' όλο πού σήκωσαν τά χαλιά άπό τό πάτωμα καί τούς τοίχους γιά νά βεβαιωθούν πώς δέν ήταν άπό κάτω κανένας μυστικός κρυψώνας...

Κείνη τη στιγμή άκούστηκε έξω ένας ήχος βαρύς διαπεραστικός...

— Τό βούκινο! φώναξε ό Γρηγόρης... καί τρέμει καί πεταχτηκε έξω άπό τη σπηλιά. Οι άλλοι τον άκολουθούσαν. Άνέβηκαν την πλαγιά της χαράδρας καί σταθήκαν, λαχναρισμένοι κοιτάζοντας... Τό βούκινο ήχησε... Κι' αυτά ταντοί... Άνέβηκαν άρχοντες, κρείσσοντες πύλα άπό τα νερά.

— Έκεί... εκεί... κοιτάξετε εκεί... φώναξε ό Δημήτρης δείχνοντας δυτικά, δείχνοντας στο πέλαγο ένα μικρό μαύρο σημάδι πώς ξεχώριζε καθαρά πώς ήταν καράβι...

— Τά πανιά του είναι μαύρα... Κουρσάρικο λοιπόν θάνα... παρετήρησε ό Γρηγόρης...

Τό βούκινο άκούστηκε πάλι.

Δέν έπρεπε νά χάνουν καιρό. Ή τύχη τούς βοηθούσε.

Έκεί κάτω ό карабоκύρης τούς περίμενε μέ άνυπομονησία...

Έκαμαν πρόχειρο συμβούλιο, έτοι στο πόδι, κι' αποφάσισαν νά τό κυνηγήσουν.

— Θα τό αφήσουμε νά πλησιάση, όσο τό δυνατό περισσότερο, είπε ό κύρ Θόδωρος. Φαίνεται πώς έχει βάλει πλώρη κατά δώ... Καί μία στιγμή ξαφνικά νά βρεθούμε μπροστά του καί νά του κόψουμε τό δρόμο... Είμαστε τουλάχιστο δυό φορές περισσότεροι άπ' αυτούς...

(Άκολουθεί)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΑΣ ΕΠΟΠΟΙΪΑΣ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΥΜΝΟΥΝ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΝ

Ο Άμερικανός δημοσιογράφος Leland Stowe, του οποίου και αλλοτε δημοσιεύσαμεν αρτίους για τοι στρατόν μας, αποστείλλει μακρόν ύμνον προς τον Έλληνα πολεμιστήν, τόν οποίον εκ του συγγενος παρακολουθεί εις τόν Μετωπόν. Αποσπασματα τινά της ύπεροχου ταυτης ανταποκριτικής δημοσιεύομεν κατωτέρω λυπούμενοι διότι ο στενός χώρος του περιοδικού δεν επιτρέπει την πλήρη δημοσίευσιν των.

Πουθενά άλλοι δεν είδα στρατόν να κυριεύη τὸ ἔνα Γιβραλτάρ μετά τὸ ἄλλο, ἕνα στρατόν τόσο ἀτρόμητον ἐνώπιον ἐμποδίων, τα ὅποια θὰ συνέτριβαν τὸ ἠθικὸν τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου.

Ὅταν ὁμιλῶ περὶ μαχητικότητος ἀναφέρομαι εἰς πράγματα τὰ ὅποια εἶδα. Πρὸ ἡμερῶν εὐρέθην εἰς μίαν ἑλληνικὴν πυροβολαρχίαν παρὰ τὸ Τεπελένι. Ἡ μονομαχία τοῦ πυροβολικοῦ ἐσυνεχίζετο σφοδρὰ ἐπὶ ἡμέρας καὶ κάθε ὀλίγα λεπτά αἱ ὀβίδες τῶν Ἰταλῶν ἐσφύριζαν ἐπάνω ἀπὸ τὸν λόφον πού εὕρισκετο μπροστά μας. Κατὰ τὸ πλείστον ἔπιπταν μακράν, ἀλλὰ κάποτε ἐξερρηγνύοντο ἐπὶ σημείου ὅπου μερικοὶ ἀνευ ὕπηρεσίας στρατιῶται τοῦ μεταγωγικοῦ εἶχαν ἐκλέξει διὰ τὴν ἀναπαυσίν των. Εἶδα λοιπὸν κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον ἡμίσειαν δωδεκάδα στρατιωτῶν νὰ τραγουδοῦν ὑψηλῶς, ἐνῶ αἱ ὀβίδες ἔπιπταν κάποτε πολὺ κοίτα των, τὸ λαϊκὸν πολεμικὸν τραγούδι «Κορόδο Μουσολίνι, χωρίς νὰ ἐνδιαφერωνται διὰ τὰς ἐκρήξεις τῶν ὀβιδῶν πού ἐδοιοῦσαν ὀλόκληρον τὴν κοιλάδα.

Ἄκουσα Ἑλλήνας στρατιῶτας νὰ τραγουδοῦν ἐνθυμοὶ κατόπιν ὀλονυκτίου πορείας ἐν μέσῳ φοβεροῦ ψύχους ἐν γνῶσιν των ὅτι μετὰ τρεῖς ὥρας θὰ ἐρρίπτοντο εἰς τὴν μάχην μετὰ ἕνα ξεροκόμματο ψωμιῷ ὡς πρόγευμα. Ἦσαν ἀνθρώποι, τῶν ὁποίων τὰ φορέματα δὲν ἦσαν κατάλληλα δι' αὐτὸν τὸν καιρὸν, ἀνθρώποι πού κτυποῦσαν δὴν τὴν νύκτα τὰ πόδια των ἐπὶ χιόνος 90 ἐκατοστῶν, ἐπὶ τῶν κορυφογραμμῶν, διὰ νὰ μὴ ξεπαγιάσουν, ἀνθρώποι πού ἐπολεμοῦσαν ἤδη ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας χωρίς νὰ κοιμηθοῦν. Τοὺς μετέφεραν τώρα εἰς τὰ νοσοκομεῖα πρὸς περίθαλψιν, ἀλλὰ δὲν ἤθελαν νὰ φύγουν. Συχνότατα παρακαλοῦν τοὺς ἀξιωματικούς των νὰ τοὺς ἀφή-

σουν νὰ λάθουν μέρος εἰς τὴν ἐπίθεσιν.

Ὁ φασισμὸς ἔχει κατασκευάσει θαυμασίας μηχανάς, τέλεια πυροβόλα, θαυμασίως ἀκριβῆ πολυβόλα καὶ χιλιάδες ἀεροδυναμικά καὶ ἀποτελεσματικά ἀεροπλάνα. Ὁ φασισμὸς ὅμως δὲν κατεσκεύασε πολεμικὰς καρδιὰς. Οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχαν κἀν νὰ κατασκευάσουν τέτοιες καρδιὰς. Εἶχαν γεννηθῇ μὲ αὐτές. Εἶναι εὐκόλον νὰ λέγονται λέξεις περὶ ἐλευθερίας. Οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀπὸ τοὺς σπανίους αὐτοὺς λαοὺς, πού γνωρίζουν πῶς νὰ ἀποθάνουν διὰ τὴν ἐλευθερίαν μετὰ ἕνα τραγούδι εἰς τὰ χεῖλη των.

Καθ' ἄλλην τὴν διάρκειαν τῶν ἐβδομάδων αὐτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Ἀλβανίαν οὐδέποτε εἶδα Ἑλλήνα στρατιώτην μετὰ κτηφὲς πρόσωπον, δὲν εἶδα κανένα νὰ παραπονῆται, εἶδα ὅλους νὰ κάνουν τὸ καθήκον τους μετὰ καλὴν θέλησιν. Οὐτε καὶ ἄκουσα ποτέ πολιτὴν νὰ παραπονῆται διὰ τὰ δεινὰ καὶ τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει ὁ πόλεμος αὐτὸς ἐνὸς λαοῦ 9 ἐκατομμυρίων.

Ἀλλὰ ἡ ἐξαιρετικὴ αὕτη μαχητικότης τῶν Ἑλλήνων δὲν θὰ ἀπώθει τὰς συντριπτικὰς ἀνωτέρας εἰς ἀριθμὸν, εἰς ὀπλισμὸν καὶ εἰς ἀεροπορίαν δυνάμεις τῆς Ἰταλίας, ἔαν οἱ Ἕλληνες στρατιῶται δὲν εἶχαν τὸσον καταπληκτικὴν ῥώμην καὶ τὸσον ἰσχυροὺς ὡς σιδηρον μύς, ὅσον καὶ τὸ ἀδάμαστον θάρος των. Οἱ μικροὶ αὐτοὶ ὁροφάγοι εἶναι σκληροὶ. Εἶναι οἱ υἱοὶ μιᾶς γῆς, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι κατὰ τὰ 95% βράχοι καὶ πέτρες. Μόνον μιὰ σκληρὴ ράτσα θὰ μπορούσε νὰ ἔχῃ ἐπιζήσει εἰς τὰς βραχώδεις αὐτάς κοιλάδας ἐπὶ χιλιετηρίδας. Ἡ βραχώδης χώρα γρανιτῶν καὶ τῶν σώματα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν. Λέγεται ὅτι ὁ Ἕλλην στρατιώτης μπορεῖ νὰ ζῇ καὶ νὰ πολεμᾷ μετὰ ὀλιγωτέραν τροφὴν ἀπὸ κάθε ἄλλον στρατιώτην τῆς

Εὐρώπης. Ἀμφιβάλλω ἔαν πρόκειται περὶ ὑπερβολῆς. Δώσατε εἰς ἕνα Ἑλληνα ἕνα κομμάτι ψωμί, ἢ ἕνα ξηρὸ σῦκο καὶ αὐτὸ θὰ τοῦ ἀρκέσῃ ὡς συσσίτιον, χωρὶς διαμαρτυρίαν. Φαίνεται πῶς οἱ Ἕλληνες ἔχουν περὶ θάρχησιν τὸν ἑαυτὸν των νὰ ὑπομένῃ τὴν ἑλλειψιν τροφῆς ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρου, ἔαν παρασθῇ ἀνάγκη. Αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς κυρίους λόγους διατί προελαύνουν ἐπὶ ἀλθανικῶν ὁρέων ὅσους τριῶν, τεσσάρων καὶ πέντε χιλιάδων ποδῶν. Ἡ προέλασις των γίνεται συχνὰ μετὰ τὸ ἐλαχιστον ὄριον τροφῆς, τὸ ὁποῖον θὰ ὑπέσκαπτε τὴν μαχητικότητα τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων.

Χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἐλαχιστον πρόθεσιν νὰ μειώσω τὸ μέγεθος τῶν κατορθωμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, θὰ μπορούσα νὰ πῶ ὅτι τὸ ἠθικὸν τοῦ Ἰταλοῦ στρατιώτου εἶναι τὸ χειρότερον πού ἔχω συναντήσει ποτέ. Ἐχομεν ἰδῆ ἐκατοντάδες Ἰταλῶν αἰχμαλώτων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἰταλίας καὶ ἠκούσαμεν τὰς μαρτυρίας πολλῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι διηρῶνεν ἐπιχειρήσεις ἐναντίον των. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν καμμίαν ἐκτίμησιν διὰ τὰς πολεμικὰς ἀρετὰς τῶν Ἰταλῶν, διότι οἱ Ἰταλοὶ δὲν πολεμοῦν οχεδὸν ποτέ σκληρὰ ὅταν οἱ ὁροὶ εἶναι ἴσοι, ἢ ὅταν πρόκειται νὰ πληρώσουν ἀρκετὰ ἀκριβὰ ἀμυνόμενοι ἐπὶ ἀκαλύπτων θέσεων. Ὅταν εὐρίσκωνται εἰς ὠκωρμένους θέσεις ἢ φυσικὰς ὀχυράς ἐπὶ γιγαντιαίων βράχων καὶ χιόνων, οἱ Ἰταλοὶ ἀνθίστανται, κάποτε δὲ καὶ μετὰ κείσματος. Ἐξ ἄλλου ὅπως ἐξοποτίσθησαν ἀπὸ πολλὰ ἔρη, τὰ ὁποῖα στρατιῶται μετὰ πᾶσαν καὶ μετὰ καρδίαν δὲν θὰ ἄφιναν ποτέ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ.

Ὅλα αὐτὰ καταλήγουσιν εἰς το ὅτι, οἱ Ἰταλοὶ δὲν ποτε εἰς τὸν ἀγῶνα των, δὲν ἀδυνατοῦνται διὰ νὰ καταστήσουν πολεμικὸν αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος. Μερικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι βασικῶς οἱ Ἰταλοὶ δὲν εἶναι φτιαγμένοι γιὰ στρατιῶται. Αὐτὸ ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ Κιταπίττο, τὴν Γκοκαδὶ-λαχάρν, τὴν Κορυτσά καὶ

τὸ Ἀργυροκάστρον. Ἀλλὰ εἰς τὸν ἑλληνοϊταλικὸν αὐτὸν πόλεμον κατὰ ἄλλο ἀκόμη γίνεται ἐμφανές. Τὸ βλέπετε στὰ μάτια κάθε Ἰταλοῦ αἰχμαλώτου. Εἶναι ἡ βουβὴ ὁμολογία ὅτι οἱ σκλάβοι αὐτοὶ τοῦ Μουσολίνι δὲν εἶναι δυνατόν μέσα εἰς τὰς καρδίας των νὰ σέβωνται αὐτὰ πού τοὺς διέταξε νὰ κάνουν ὁ Μουσολίνι. Δὲν τὰ σέβονται καὶ ἐξηναγκάσθησαν νὰ τὰ πράξουν, παραδιδόμενοι δὲ ὁμαδικῶς χάνουν καὶ τὸν αὐτοσεβασμὸν των ἢ ἀλλῶς — καὶ αὐτοὶ εἶναι ἡ μειονότης — γίνονται σαρκασταί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τιποτέ εἰς τὴν ζωὴν, τὸ ὁποῖον νὰ βασίζεται εἰς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀδιοπρέπειαν καὶ τὴν ὑψηλοφροσύνην.

Αὕτη εἶναι ἡ τρομακτικὴ διαφορά μετὰ τῶν στρατιωτῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν στρατιωτῶν τοῦ φασισμού. Εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες εἶναι ἕνας ἐμπνευσμένος λαός. Κατέπληξε τὸν κόσμον μετὰ τὰς συντριπτικὰς νίκας του ἐναντίον τῶν εἰσβολῶν, διότι καὶ ὁ πλέον ταπεινὸς καὶ ὁ πλέον ἀσημαντὸς εἰς ἐμφάνισιν Ἑλλήν στρατιώτης γνωρίζει ὅτι πράττει κατὰ διὰ τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνευθιβάστως ὑπερήφανος, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ὀλόκληρος ἡ Ἑλλὰς μπορεῖ καὶ εἶναι ὑπερήφανη. Ἐάν χρειάζεται νὰ ὑπομνησθῇ εἰς τὸν κόσμον ὅτι εἰς πείσμα τῶν δικτατόρων καὶ τῆς τρομοκρατίας τὸ δίκαιον μπορεῖ ἀκόμη νὰ δημιουργηθῇ τὴν ἰσχύν, οἱ Ἕλληνες ἔδωσαν τὸ παράδειγμα εἰς ἐκατομμύρια ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἤδη εἰς τὴν σκλαβίαν.

Ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Λ. Στωκ.

τοῦ γουρουνίου!...

ὁ κῆπος τῶν

Η ΑΔΕΡΦΟΥΛΑ

Είναι κάμποσος καιρός, πού ἡ «Νεολαία» απέκτησε καὶ μιὰ ἄλλη ἀδερφούλα. τὴν «Ἐξόρμησι». Θὰ τὴν ἔχετε δῇ, στὰ κιόσκια καὶ θὰ ἀκούσατε τοὺς ἐφημεριδοπώλας νὰ τὴν διαλαλοῦν κάθε Τετάρτη στοὺς δρόμους καὶ θὰ τὴν ἔχετε διαβάσει ἀσφαλῶς καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ σᾶς. Ἡ καινούργια αὐτὴ ἀδερφούλα εἶναι λίγο ζωηρά, εὐθυμὴ καὶ καλόκαρδη καὶ τᾶχει βαλεὶ πρὸ πάντων μὲ τὸν Μουσοσολίνι καὶ τοὺς Ἰταλοὺς. «ὦχ! τί γίνεται καθὲ βδομάδα μὲ δαύτους! Κοροϊδία γιὰ τίς ἡττες τοὺς, περιγέλο γιὰ τὴ φουσκωμένη με γ α λ ο μ α ν ί α τοὺς, πού ξεκίνησαν νὰρθοῦν νὰ πάρουν τὴν Ἑλλάδα μας καὶ ἀντὶ νὰ τὴν πάρουν... τοὺς πῆραν φαλάγγι τὰ φανταράκια καὶ

τοὺς κυνηγᾶν νὰ πᾶν νὰ τοὺς ρίξουν στὴν θάλασσα.. Ὑστερα γράφει γιὰ τὰ φτερά... ἀκούς νάχουν φτερά στὰ καπέλλα τοὺς σὰν κοκκόρια! Ἡ «Ἐξόρμησι» ὕστερα δημοσιεύει εὐθυμώτατα τραγουδάκια, στίχους, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἶναι γεμάτη ἀπὸ γελοιογραφίες ἐπικάϊρες πού φιλοτεχνοῦνται ἀπὸ τοὺς καλύτερους σκιτσογράφους μας, πού σὲ κάνουν νὰ γελάς μὲ τὴν καρδιά σου.

Ἡ «Ἐξόρμησι» ἀνῆκει βέβαια στὴν Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία καὶ τὴν ἐκδίδει κυρίως διὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς μαχητὰς μας τοῦ Μετώπου, ὅπου καὶ τὴν στέλλει δωρεάν μὲ σκοπὸ νὰ σκορπίσῃ λίγη εὐθυμία καὶ γέλιο στὶς ὥρες τῆς ἀναπαύσεως σ' ἐκείνους πού ἐργάζονται καὶ θυσιάζονται γιὰ τὴ Δόξα καὶ τὸ Μεγαλεῖο τῆς Μεγάλῃς μας Ἑλλάδος.

Ὅσοι ὅμως θέλουν νὰ τὴν διαβάσουν τὴν βρίσκουν σ' ὅλα τὰ κιόσκια καὶ σ' ὅλα τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημεριδῶν.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΛΑΣ

Δράματα — Ἐκκατανέων

Ἀγαπητὴ μου «Νεολαία».

Σοὺ στέλνω τὸ γράμμα μου αὐτὸ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ δημοσιεύσῃς γιατί εἰμαι βέβαιος πὺς τὴν πρότασι πού κάνω θὰ τὴν δεχθοῦν ὅλοι οἱ συναγωνισταὶ μοῦ Σκαπανεῖς καὶ οἱ Σκαπανέσις ἀκόμη. Καθὼς καὶ σὺ ἔχεις τὰ οχολεῖα μας ἔκλεισαν καὶ δὲ πῶς εἶναι φυσικὸ διαλείμματα δὲν ἔχει πιά. Στὸ διάλειμμα ὅμως ποῖς λίγο ποῖς πολύ, ὅλοι πέρασε τὸ κουλούρι μας. Τὰ φραγκα αὐτὰ τί γίνονται τώρα; Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Ξέρω ὅμως πὺς πρέπει νὰ γίῃ κάτι γιὰ τοὺς στρατιῶτες μας πού πολεμοῦν στὴν Ἀλβανία. Προτείνω λοιπὸν νὰ γίῃ ἓνα Ταμεῖο πού νὰ ὀνομασθῇ «Τὸ κουλούρι τοῦ Σκαπανέως» κι' αὐτὸ νὰ μαζεύῃ ὅλες τίς δραχμὲς πού καθὲ ἐβδομάδα θὰ τοῦ τίς στέλνουμε ἐμεῖς. Αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο. Ὅλοι οἱ Σκαπανεῖς καὶ οἱ Σκαπανέσις θὰ τίς παραδίδουν στὸν Ὑποτάμα τοὺς κι' αὐτὸς θὰ τίς στέλνῃ στὸ Ταμεῖο. Καὶ θὰ μαζευθοῦν πόλλες δραχμὲς, γιατί ζωὴ νάχουμε δὲν εἶμαστε καὶ λίγοι ἐ-

Τοῦ σκύλου ἡ οὐρά

Ἐχω ἀκούσει χίλια λόγια χαρωπὰ λυπητερά
μὰ ποτέ, καμμιά φορὰ
δὲν μοῦ μίλησαν τὰ λόγια
σὰν τοῦ σκύλου τὴν οὐρά.

Ἀνταμώθηκαν ἀνθρώποι
ποῶχουν κλάψει ἀπὸ χαρὰ
μὰ κανεὶς καμμιά φορὰ
«καλῶς ὥρισε» δὲν μοῦπε
σὰν τοῦ σκύλου τὴν οὐρά.

Καὶ σὲ φίλους καὶ σὲ ξέ-
νους
ἔχω δώσει τὴ χαρὰ
— μὲ ξεχάσαν μιὰ φορὰ —
μὰ πιστὸς μοῦ μένει ὁ σκύ-
λος

καὶ σαλεύει τὴν οὐρά.

† ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

μεῖς οἱ Σκαπανεῖς. Μποροῦν νὰ μοῦ πουν μερικοὶ ὅτι τὸ κουλούρι τοὺς τὸ τρῶνε καὶ τώρα. Καλὰ, μὰ διαβόλε, δὲν πρέπει νὰ προσφέρωμε κι' ἐμεῖς κάτι στὸν Ντού-
ται; Οἱ φαντάροι μας τοῦ προσφέρουνε μπόμπες καὶ σφαίρες. Ἐμεῖς λοιπὸν θὰ τοῦ προσφέρωμε τὸ κουλούρι μας.

Με ἀγαπᾷ
Λεωντάρης Γιωάννης
Σκαπανεῖς

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

5. (Συνέχεια)

Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πιστοὺς ὑπαλλήλους τοῦ κύρ Μπούλη, τοῦ ἀστυνόμου. Ἐνας πιστὸς καὶ ἀξιοπρεπὴς γέρο-τράγος.

Ἀμα φτάσανε στὸ σταθμὸ ὁ κύρ Νομάρχης ἔτρεξε νὰ βγάλῃ εἰσιτήριο μὲ τὸ Ἐξπρές. Ὅριαν, γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ. Πῆρε πολλὰς ἐφημερίδες καὶ ἐγκατεστάθηκε μεγαλοπρεπῶς στὴν πρώτη θέσι.

Στὸ μεταξὺ κι' ὁ γέρο-τράγος δὲν ἔχασε τὴν ὥρα του... Ἀφῆκε τ' ἀμάξι του σὲ κάποιον ἄλλο κι' ἀνέδθηκε κι' αὐτὸς στὸ τραῖνο τὴν ὥρα πού ξεκινούσε. Πῆγε καὶ κάθισε στὸ διαμέρισμα πού πηγαίνουν οἱ ἐπιβάτες γιὰ νὰ πάρουν τὰ δροσιτικὰ τους. Ἦταν ὅμως ἔτσι μεταμορφωμένος πού δὲν γωριζότανε...

Τὸ Ἐξπρές τρέχει μ' ὀλὴν τοῦ τὴ γρηγοράδα. Σηκώνει σύννεφο ἀπὸ σκόνη κι' ἀπὸ τὴν καπνοδόχο τῆς μηχανῆς πετιοῦνται τουλοῦπες ἀπὸ καπνὸ γεμάτο ἀπὸ καρβουνάκια. Ὁ γέρο-τράγος ἐκεῖ πού καθόταν ἤσυχος καὶ καλὰ δέχτηκε ἓνα τέτοιο στὸ μάτι. Ξεφωνίζει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τριβεῖ τὸ μάτι ἀελοπισμένος.

Μὰ τί εἶναι αὐτό; Στὸ διαμέρισμα τοῦ πρώην Νομάρχῃ κλείνει μιὰ πόρτα μὲ μεγάλο κρότο. Μ' ὅλο τὸν πόνο τοῦ ὁ γέρο-τράγος πετιέται στὸ παράθυρο...

Ἐνας εἰσπράκτορας τοῦ τραῖνου μὲ κίτρινα γαλόνια περπατεῖ στὰ σκαλοπάτια τοῦ τραῖνου... Τοῦ ἔκαμε ἐντύπωση ἡ σβελοσύνη του. Λὲς κι' ἦταν πίθηκος!...

Βρὲ κι' ἂν εἶναι πραγματικὰ πίθηκος; Κι' ἂν ὁ πίθηκος αὐτὸς εἶναι ὁ ἰ-

διος ὁ κύριος πρώην πού τὸν πῆρε εἰδησι, μεταμορφώθηκε σὲ εἰσπράκτορα καὶ τώρα κοιτάζει νὰ τὸ σκάσῃ; Τὸ ἴδιο σουλούπι, τὸ ἴδιο ἀνάστημα!

Γρήγορα γρήγορα ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ θγαίνει κι' αὐτὸς στὰ σκαλοπάτια μὲ κίνδυνο νὰ κόψῃ τὸ λαϊμὸ του... γιατί ἓνας τράγος, ὅσο κι' ἂν εἶναι ἀστυνομικὸς καὶ στὴν ὤπηρεσίᾳ τοῦ κύρ Μπούλη, δὲν εἶναι κατάλληλος γιὰ μιὰ τέτοια γυμναστική.

Προχωρεῖ λίγα βήματα ἀπάνω στὰ σκαλοπάτια καὶ φτάνει ὡς τὸ διαμέρισμα πού καθόταν ὁ κύριος πρώην... Κοιτάζει μέσα... τίποτα... Τὸ πουλὶ εἶχε πετάξει.

«Τί βλάκας πού εἰμαι» εἶπε μόνος του... «τὸν ἀφῆσα καὶ μοῦφυγε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου».

Στὸ μεταξὺ ὁ τάχα εἰσπράκτορας πηδᾷ κάτω καὶ παίρνει τὸν κατήφορο μὲ τὰ τέσσερα...

— Στάσου μασκαρά! φωνάζει ὁ γέρο-τράγος καὶ χωρὶς νὰ λογαρίασῃ πὺς μποροῦσε νὰ τσακιστῇ πηδαίει κι' αὐτὸς...

Τρομαρά του! Τὸ κεφάλι τοῦ χτύπησε τόσο δυνατὰ σ' ἓνα τηλεγραφόφυλο, ὥστε, μ' ὅλο πού ἦταν τραγίσιο καὶ δὲν ἔσπανε εὐκόλα, τοῦ πετάχτηκαν ὁμως τρία δόντια καὶ ζαλισμένος στριφογύρισε διὸ τρεῖς φορές σὰν ντουφεκισμένος λαγὸς. Κάνοντας ντουμπλες λοιπὸν καὶ κατρακυλώντας τὸν κατήφορο ἔπεισε μέσα σ' ἓνα γαιτανὶ γεμάτο νερό.

Αὐτὸ τὸ νερὸ τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ. Σηκώθηκε κι' ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ κοιτάξῃ γύρω τριγύρω γιὰ νὰ κατατοπιστῇ. Ἦσυχία παντοῦ. Τίποτα δὲ φαινότανε...

Κουτσά στραβά μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο, τρέχει βιαστικὰ στὸν πιὸ κοντινὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ζητᾷ νὰ τηλεφωνήσῃ στὸν κύρ Μπούλη, τ' ἀφεντικό του.

Ἡ τηλεφωνήτρια, μιὰ νεαρὴ καὶ κομψὴ ἀρνάδα, φλύαρη σὰν κίσσα, δέχτηκε αὐτὸ τὸ περίεργο πρόσωπο μὲ τὰ ξεσκισμένα καὶ λασπωμένα ρούχα μὲ τρομερὴ πολυλογία. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν ὁ γέ-

Καπανέων μας

Καθημερινές σκηνές

ΤΟ ΤΑΛΛΗΡΟ ΤΟΥ ΝΑΣΟΥ

Στην απόμακρη συνοικία την παραμονή της Πρωτοχρονιάς ο Νάσος, το γνωστό σκανταλιάρικο της γειτονιάς, πού τα κατορθώματά και τις σκανταλιές του θά τα θυμούνται χρόνια όλοι όσοι τον γνώρισαν. Ο Νάσος—πού λέτε—τό πειρακτήριο των μικρών και των μεγάλων παρακολουθοῦσε μιά παρέα από τρία άλλα παιδιά πού γυρνούσαν τὰ μικρομάγαζα τῆς συνοικίας καί τὰ σπιτία καί ἔλεγαν τὰ κάλλαντα.

Ο Νάσος ἔβαλε στό νοῦ του—καθώς ἦταν καί χειροδύναμος—ἅμα θά εὑρίσκε πώς τό κουτί θάχε πολλά χρήματα νά τοὺς κάμη ἐπίθεσι, νά τοὺς τό ἀρπάξη καί νά τό σκάση...

Ἀρχισε λοιπόν, παριστά-

νοντας τὴν πάπια, νά τὰ πλησιάζη. Τὰ παιδιά ἔξακολουθοῦσαν «νά τὰ λένε», χωρίς νά βάλουν καθόλου

Ο Νάσος ἔβαλε κι' ἔρριξε στο κουτί ἓνα τάλληρο.

κακὸ στό νοῦ τους. Ο Νάσος δταν ἐπλησίασε εἶδε πώς τό κουτί πού μέσα ἔριχναν τὰ χρήματα εἶχε μιά ωραία ἐπιγραφή ἐπάνω: «Υπὲρ τῶν γεν-

ναίων τραυματιῶν μας». Ἐκατάλαβε τότε πώς τὰ παιδιά αὐτὰ ἔλεγαν τὰ κάλλαντα γιά νά βοηθήσουν τίς πολεμικές ἀνάγκες καί συνεκινήθη τόσο πολύ, ὥστε τοὺς φώναξε:

—Ἐλάτε δῶ ρέ!

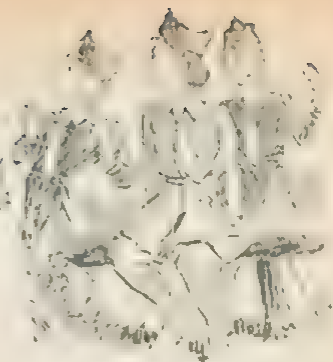
—Τί θέλεις; τὸν ἠρώτησαν τὰ παιδιά.

—Θέλω νά πῆτε καί σέ μένα τὰ κάλλαντα. Θά σᾶς πληρώσω γι' αὐτό.

Τὰ παιδιά γέλασαν, μά ἄρχισαν τὴν «Ἀρχιμηνιά» κι' Ἀρχιχροιά καί δταν ἐτελειώσαν ὁ Νάσος σοδάρωτατος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ πανταλονιῦ του ἓνα ὀλοστρόγγυλο τάλληρο καί τό ἔρριξε στό κουτί.

—Πάρτε το ρέ! καί μπρά-θο σας! Δὲν ἔχω ἄλλο· μά ἂν εἶχα θά τῶδινα κι' αὐτό.

Κ.

ΕΞΥΠΝΑ

ΚΑΙ ΚΟΥΤΙΑ

Ἡ μητέρα τοῦ Μπόμη εἶναι συγχυσμένη μὲ τὴ μικρὴ τῆς κόρη, τὴν Πίτσα, πού δὲν ἐννοεῖ νά κοιμηθῇ.

—Μητέρα, φωνάζει ὁ Μπόμης, νά σοῦ φέρω βραστό νερό νά τῆς χύσῃς γιά νά κοιμηθῇ; Τρελλάθηκες, παιδί μου; Καθόλου μητέρα! Ἄμα θέλεις νά τὴν ξυπνήσῃς, δὲν τῆς χύσεις κρύο νερό;...

...

Κωστάκης: —Μά γιατί, μπαμπά, ἔλεγε ἡ μαμά χθὲς πὺς ὁ γείτονάς μας ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς εἶναι ελαφρὸς ἄνθρωπος; Αὐτὸς καλὲ, πού εἶναι χοντρός σὰν τὸ βαρέλι;

Ἡ μικρὴ Ἄννα, στίς τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα, φωνάζει ν' ἀνέβουν τὰ ἠλεκτρικά.

—Μά δὲν ἔχει ἀκόμα ριῦμα, τῆς λέει.

Κι' ἐκείνη:

—Ἀνοίξατε λοιπὸν τὰ παραθύρα, νά γίνη!

ρο-τράγος μας νά τῆς δείξῃ τὸ ἐπισκεπτήριό του, ὅπου μαζί μὲ τ' ὄνομα ἦταν γραμμένη καί ἡ ἰδιότητα του, πὺς ἦταν ἀστυνομικός. Τότε μόνον ἡ τηλεφωνήτρια ἔγινε ἡσυχὴ σὰν ἀρνάκι πραγματικό καί τοῦ ἐπέτρεψε νά τηλεφωνήσῃ.

Ο κύρ Μπούλης δταν ἔμαθε πὺς ὁ κύριος πρῶην Νομάρχης τοῦ ἔξφυγε, ἔγινε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Κι' εὐτυχῶς γιά τὸ γέρο-τράγο πού τοὺς χώριζε τόσο μεγάλη ἀπόστασι, εἶδεμῇ...

—Εἶσαι ἓνα ζωῶ... εἶσαι μιά σωστὴ κουτοχήνα, φώναξε, καί τοῦ ἔδωσε νέες διαταγές.

Ὑστερα ἀπὸ ἑννέα ὥρες, ὁ γέρο-τράγος μὲ φασκισμένο τὸ κεφάλι σὰν κανένα φαραῶ, ἔτρεχε ἀπάνω κάτω στοὺς δρόμους ἐνὸς προαστείου, Βοϊδοῦ-πολι τὸ ἔλεγαν, γυρεῦοντας τὸ δραπετή. Μὲ πολλὰ βάσανα εἶχε κατορθώσει νά βρῇ τὰ χινάρια του. Περπατοῦσε σ' ἓνα μεγάλο δρόμο. Σαφνικὰ δέχεται μιά μαστορικὴ κλωτσιά. Γεμάτος λύσσα γυ-

ρίζει καί βρίσκεται ἀπέναντι σ' ἓνα νεαρὸ πού ἦταν ντυμένος μὲ τὴν τελευταία μόδα καί πού τοῦ εἶπε:

—Κατάλαβες;

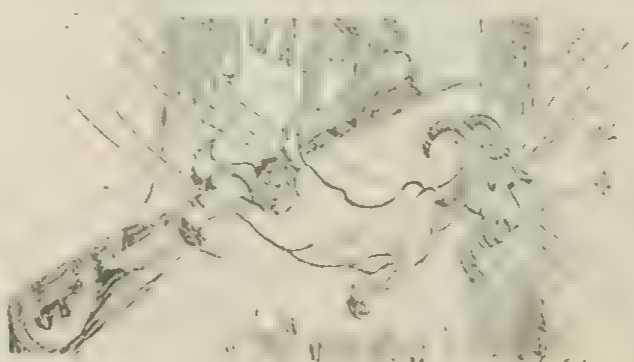
—Μάλιστα κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ τράγος κάνοντας μιά βαθειὰ ὑπόκλισι.

Εἶναι περιττὸ νά ποῦμε, πὺς ὁ κύριος αὐτὸς ἦταν ὁ φίλος μας ὁ κυρ-Μπούλης.

Στίς 7 καί 39' ὁ Χάρυ Κόντακ ξαναβρέθηκε. Χρειάστηκε ὅμως τὸ τρομερὸ μάτι τοῦ Σέρλοκ Χόλμς

τῶν ζώων γιά νά γνωρίσῃ τὸ φίλο μας κάτω ἀπὸ τὸ Γιαπωνέζικο κοστοῦμι πού φοροῦσε. Ἐδῶσε διαταγὲς στο γέρο τράγο καί τοποθετήθηκε σὲ μιά κατὰλληλη μεριά, γιά νά παρατηρῇ τὰ κινήματα τοῦ πρῶην Νομάρχῃ.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Χάρυ Κόντακ πῆγε νά ρωτήσῃ στο δισιδρόδρομο πό-τε θά ἔφυγε τὸ ἔξπρες. Ξεχνώντας ὅμως πὺς ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ Γιαπωνέζου, μουρμούρισε σὲ ἀπαισιτὴ ἑλληνικὴ, ἅμα τοῦ δόθηκαν οἱ πληροφορίες πού ζητοῦσε...

Τὸ κεφάλι τοῦ χτυποῖ δύναται σ' ἓνα τηλεγραφόβυλο

—Πολὺ καλὰ... Εὐχαριστῶ.

—Πολὺ καλὰ, εἶπε κι' ἀπὸ μέσα του ὁ κύρ Μπούλης, πού τὸν ἀκούσε καί ἔτριψε τὰ χέρια του, δηλ. τὰ πόδια του, ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Οἱ δρόμοι τῆς Βοϊδοῦ-πολης ἦσαν ἔρημοι. Οἱ κάτοικοι τοῦ προαστείου κοιμόντουσαν μὲ τίς κόττες καί ξυπνοῦσαν μὲ τοὺς κοκόρους. Ἀπὸ τίς 8 ἡ ὥρα πρὶν ἀκόμη σκοτεινιάσῃ καλὰ καλὰ δὲν ἔβλεπες κανένα στο δρόμο...

Κ ε φ. 3.

Ο πρῶην Νομάρχης περπατᾷ μὲ μεγάλα βήματα, μά ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ γυρίζει καί κοιτάζει πίσω του μὲ προφύλαξι. Τί εἶναι ἀράγε ἐκείνη ἡ σκιά πού τὸν παρακολουθεῖ; Κανένα μεθυσμένο μοσχαράκι; Σταματᾷ αὐτὸς, σταματᾷ καί ἡ σκιά. Τρέχει, τρέχει κι' ἐκείνη. Κρῦβεται σὲ μιά γωνιά, τὸ φάντασμα χάνεται. Μὴν εἶναι παιχνίδι τῆς φαντασίας του; Ὁχι, ὀχι, κάποιος τὸν ἔχει πάρει ἀπὸ πίσω.

(Α. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ)

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Α.Ε. ὁ Ἀρχηγὸς καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰ. Μεταξᾶς παρέστη εἰς τὴν εορτὴν τῆς πηττας τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Χιλιάδες λαοῦ, συγκεντρωθέντος πρὸ τοῦ κτιρίου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἀπεθέωσαν τὸν Ἀρχηγὸν κατὰ τὴν ἀφίξιν καὶ ἀναχώρησιν του. Οἱ ἀνώτατοι βαθμοφόροι τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, τῆς Δ.Α.Σ., τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων καὶ τῶν Ταγμάτων Ἑργασίας μετ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κ.Ε.Ν. κ. Α. Κανελλόπουλον ὑπεδέχθησαν τὸν Ἀρχηγὸν μετ' ἐξαλλοῦ ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν. Ἀφοῦ μικτὴ χορωδία τραγούδησε τὸν Ὕμνον τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὸν «Πολεμικὸν Ἀη-Βασίλη» ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Κανελλόπουλος προσεφώνησε τὸν Ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος ἀπήντησεν ὡς ἀκολούθως:

«Συναγωνιστὲς καὶ Συναγωνίστριες, Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ,

Ἐρχομαι σήμερον μετ' ἐξαιρετικῆς συγκίνησιν μαζί σας. Ἐνεκα τοῦ πολέμου τὸν ὁποῖον διεξάγομεν, συνέστησα νὰ ἐλαττώσωμεν τὰς ἐορτάς μας εἰς τὸ ἐλάχιστον. Ἀλλ' ἐδῶ σήμερον δὲν εἶναι εορτή. Εἶναι σουνάντησις μεταξύ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν ὄλων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, διὰ νὰ σᾶς εἰπῶ πόσον εἶμαι ἐνθουσιασμένος, ὅτι αὐτὸ τὸ δημιούργημα, τὸ ὁποῖον ἐβλήθη ἀπὸ τὴν 4ην Αὐγούστου, ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας πόσον μοῦ ἱκανοποιεῖ τὴν ψυχὴν, διότι παντοῦ ὅπου καὶ ἀν εὐρέθησαν οἱ Σχηματισμοὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, εἴτε ἀρρενα εἴτε θήλεα, ἔκαμαν μετὰ ζήλου

καὶ ἐνθουσιασμοῦ τὸ καθήκον τους, εἰς σημεῖον ὥστε νὰ προκαλέσουν ὄχι μόνον τὴν ἐκτίμησιν ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸν θαυμασμὸν τῆς Κοινωνίας. Λέγω παντοῦ ὅπου καὶ ἀν εὐρέθησαν, καὶ δὲν κάμνω καμμίαν ἐξαίρεσιν. Βέβαια ἦσαν περιστάσεις ὅπου ἄλλοι Σχηματισμοὶ Ε.Ο.Ν. προσέφερον περισσότερα καὶ ἄλλοι ὀλιγώτερα. Ἀλλὰ ἐν γένει ἡ διάθεσις ἦτο ἡ αὐτὴ καὶ δὲν ἔχω παρὰ ν' ἀναφέρω τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐπηλεγράφησε καὶ μοῦ διηγῆθη προσωπικῶς ὁ Ὑπουργὸς τῆς Προνοίας, ὁ ὁποῖος παρευρέθη εἰς τὸν τελευταῖον βομβαρδισμόν τῆς Κερκύρας, ὅπου ἐσκοτώθη καὶ ἐπληρώθη τὸσος κόσμος καὶ ὅπου ἡ Νεολαία ἐπρωτοστάτησε προσφέροντα ὄλην τὴν βοήθειάν της εἰς τοὺς τραυματίας καὶ διὰ τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν. Καὶ ὅλα αὐτὰ ὄχι μετ' ὀργῆς, ὄχι μετ' ὀργῆς κατεδασμένα, ἀλλὰ διαρκῶς μετ' ὀργῆς τῆς Νεολαίας εἰς τὰ χεῖλη.

Μαντεύετε πόση εἶναι ἡ ἱκανοποίησις μου, ὄχι μόνον διότι αὐτὸ ἦτο ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀλλὰ καὶ διότι ἐπάνω σὲ σᾶς βασιζώ τὴν μέλλουσαν ἀνάπλασιν τῆς φυλῆς μας. Εἴσατε τυχεροί, διότι εὐθὺς μόλις ἐσχηματίσθητε ὡς Ὀργανισμὸς καὶ περίπου συνεπληρώθητε. Ἔτυχεν αὐτὸς ὁ μέγας πόλεμος, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἀπ' ὅσους ἔχει κάνει ἡ Ἑλλάς ποτὲ, καὶ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον εὐρεθήκατε πολλοὶ ἀπὸ σᾶς στρατιῶται εἰς τὸ Μέτωπον. Ἄλλοι εἶναι ἐφεδροὶ ἀξιωματικοὶ εἰς τὸ Μέτωπον, ἄλλοι εἶναι ἀξιωματικοὶ συνεργάται τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ Μέτωπον. Ὅσους ἀπὸ σᾶς ἡ ἡλικία σας δὲν ἔ-

φερει εἰς τὸ Μέτωπον, ἐργάζεσθε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐκτιθέμενοι καὶ σεῖς εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους λόγῳ τοῦ ἐνσέριου πολέμου.

Αἱ γυναῖκες ἄλλαι εἶναι νοσοκόμοι, ἄλλαι περιφέρονται διὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ συναθροίσουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα πολλὰς φορές εἶναι τόσον ἀναγκαῖα διὰ τοὺς στρατιώτας τοῦ Μετώπου καὶ τὰ συνοδεύουν πολλὰς φορές οἱ ἴδιες ἕως τὸ Μέτωπο.

Ὅτε οἱ Σκαπανεῖς οὔτε αἱ Σκαπανίσσαι δὲν ἐλείψαν ἀπὸ τὴν πρόσκλησιν αὐτῆν. Καὶ οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς προσέφεραν καὶ αὐτοὶ τὴν βοήθειάν τους παντοῦ καὶ πάντοτε ὅπου τελευταῖα ἐπροκάλεσαν καὶ συγχαρητήρια τοῦ Ἀγγλοῦ στρατηγοῦ, τὸν ὁποῖον ἐβοήθησαν εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τῆς βάσεώς του.

Ἀπὸ αὐτὰ ὅλα ἐννοεῖτε πόσον εἶμαι εὐχαριστημένος πού εἰμαι μαζί σας, διότι ἱκανοποιήσατε τὰ ὄνειρά μου καὶ πόσο χαίρομαι διότι ἐτύχαιε εἰς τὴν αὐγὴν αὐτὴν ἔτοιμοι, εἰς τὴν αὐγὴν τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ, ὥστε νὰ προσφέρετε ἄλλοι τὸ αἷμα σας, ἄλλοι τοὺς κόπους σας, ἄλλοι τίς θυσιὰς σας εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς Νέας Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν βαίνομεν ἐξ ὁλοκλήρου πλέον.

Σᾶς εὐχομαι ὁ νέος χρόνος νὰ εὐθὴ τὴν Ἑλλάδα νικήτρια παντοῦ. Σᾶς εὐχομαι ὄχι εἰρήνην γιὰ τὸν νέον χρόνον, ἀλλὰ ἀγῶνα καὶ δόξαν καὶ σᾶς προσθέτω ὅτι εἶμαι βέβαιος ὅτι τόσον σεῖς, ὅσον καὶ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος θὰ εἶναι ἔτοιμον ὄχι μόνον διὰ θυσίας εἰς τὸν ἐρχόμενον χρόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς μεγαλύτερας στερήσεις καὶ τὰ μεγαλύτερα δεινοπαθήματα, ἀρκεῖ μόνον ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα ὄχι μόνον νὰ ἔχουν σωθῇ ἀλλὰ καὶ νὰ στέκουν παντοῦ ψηλὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐνθουσιῶδη χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαὶ ἐκάλυψαν τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Κατόπιν προσέφερεν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ὡς Ἀγιοθασιϊάτικον πολεμικὸν δῶρον ἕνα ἀντιαεροπορικὸ πυροβόλον ἐν μικρογραφίᾳ καὶ ἔκοψεν ἐν συνεχείᾳ τὴν πηττα.

Ὅταν ἐδόθησαν ἀπὸ ἕνα κομμάτι πηττας εἰς κάθε Περιφέρειαν, μεταξύ τῶν ὁποίων τῆς Κορυθαῖας καὶ τοῦ Ἀργυροκάστρου, ὁ Ἀρχηγὸς προσέθεσε:

«Πρέπει νὰ προστεθῇ τώρα καὶ γιὰ πάντα πιά καὶ ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Δωδεκανήσου».

Γὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἔκαλύφθησαν μετ' ἐκδηλώσεως ἑλλοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ Ἀρχηγὸς προσφωνοῦμενος ὑπὸ τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλοπούλου κατὰ τὴν εορτὴν τῆς πηττας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

ΑΠΟΝΟΜΗ ΗΘΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΕΙΣ ΚΑΛΟΥΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΣ

Ο Διοικητής της Β' Ανωτέρας Στρατιωτικής Διοικήσεως 'Αντιστράτηγος κ. Ν. Ραγκαβής εξέδωκε την κάτωθι Διαταγήν:

«Λαθών ὑπ' ὄψιν ὅτι Φαλαγγίται της Περιφερειακής Διοικήσεως Ε.Ο. Ν. Ααρίας κατά τὸν γενόμενον βομβαρδισμόν της 21ης παρελθόντος ἐν Ααρίας ἐπέδειξαν θάρρος καὶ ἀλληλεγγύην ἀνωτέραν τοῦ ἀπλοῦ καθήκοντος καὶ παρὰ τοὺς πιθανοὺς κινδύνους της ζωῆς τῶν ἔσπευσαν εἰς τὸν τόπον τοῦ βομβαρδισμού, περισυνέλεξαν καὶ μετέφεραν εἰς Νοσοκομεῖα τραυματίας καὶ νεκροὺς, διαρκεία τοῦ συναγερμοῦ, ἐπαινῶ ἰδίᾳ μὲν τοὺς κάτωθι 7 Φαλαγγίτας: 1) Πατέραν Ἰωάννην, Τετράρχην, 2) Κακουλίδην Ἰωάννην, Τετράρχην, 3) Κουτσικογιάννην Δημ., Λοχίτην, 4) Χρονίδην Κωνστ., Λοχίτην, 5) Ἀρμενόπουλον Κων., Λοχίτην, 6) Μερτζανίδην Γεώργ., Φαλαγγίτην, 7) Φούτσην Χαρίλ., Δόκιμον Ἀξιωματικόν.

ΔΙΟΤΙ

ἔφθασαν ἐκ τῶν πρώτων διὰ τὴν παροχὴν τῶν βοηθειῶν τῶν εἰς τὸν τόπον τοῦ βομβαρδισμού.

Ποιοῦμαι δὲ εὐφημον μνείαν τῶν κάτωθι 12, διότι καὶ αὐτοὶ συνέβαλον εἰς τὴν παροχὴν τῶν Α' Βοηθειῶν πρὸς τὰ θύματα της δολοφονοῦ ἐχθρικής ἐπιδρομῆς: 1) Κοσμοπούλον Θωμᾶν, Ἐνωμοτάρχην, 2) Παντελῶλου Ἀπόστ., Ἐνωμοτάρχην, 3) Μύτικα Δημήτριον, 4) Γραμματιδὴν Χρ., Ὁμαδάρχην, 5) Νίκαν Δημ., Ὁμαδάρχην, 6) Χριστοφορίδην Εὐάγγ., Ὁμαδάρχην, 7) Παπαλαζάρου Δημ., Φαλαγγίτην, 8) Μπελτὲ Ἀστ., Φαλαγγίτην, 9) Ἀναστασίον Γεώργιον, Φαλαγγίτην, 10) Ἀλιόπουλον Σωτ., Φαλαγγίτην, 11) Σαρδάρην Γεώργ., Τετράρχην καὶ 12) Βουρίκον Σωτ. Ἐπιτελῆ».

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Ἡ Περιφ. Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Βασιλίσσης Σοφίας ἀριθ. 23).

Παρακαλεῖ θερμῶς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ συμβάλωσι διὰ τὴν ἀρτίαν λειτουργίαν τῶν νεοίδρυθέντων «Σπιτιῶν τοῦ Στρατιώτου», ὅπως εὐαρεστοῦμενοι μᾶς χορηγήσωσι τὰ κάτωθι τυγόν εἰς τὴν διάθεσίν των εἰδη:

Πλυντρίδας, θερμοσίφωνας διὰ ξύλου, λουτήρας, καταιωνίσαις καὶ λοιπὰ ἐξαρτήματα λουτρῶν καὶ ἐν γένει εἰδῶν ὑγιεινῆς, καθὼς ξυλείαν οἰοσδήποτε οἰκοδομικῆς μορφῆς, καύσιμων τοιαύτην, κουφώματα, κεράμους, πλάκακια κλπ.

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Ο Σκαπανεύς Ἀρβιλιᾶς Ἰωάν. τοῦ 5ου Τάγματος της Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων Ἀθηνῶν ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἀρχηγόν της Κυβερνήσεως

κ. Γ. Μεταξάν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, ἡ ὁποία συνωδεύετο μὲ ἐπιταγὴν δραχμῶν 1.000.

Σεβαστέ μου Ἀρχηγέ,

«Εἰμαι μικρὸς τοῦ Λυκείου «ΠΥΡ-ΣΟΣ» καὶ ἐκεῖ ἐδιδάχθηκα τὴν ἀρετὴ της φιλοπατρίας ὡς τὸ ὑψηλότερον καθήκον. Εἰμαι μικρὸς καὶ δὲν μπορῶ νὰ προσφέρω τὸ αἷμα μου γιὰ τὴν Πατρίδα. Αἰσθάνομαι ὅμως τὴν ἀνάγκη νὰ προσφέρω ὅ,τι ἔχω, δραχμὲς 1.000, ὅλας μου τὰς οικονομίας στὸ ταμιευτήριον τοῦ φύλαγα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου τὰς προσφέρω γιὰ τὸ ἔνδοξον Ναυτικόν μας, γιὰ τὸν Βασιλέα μας, γιὰ Σᾶς. Βιάζομαι νὰ μεγαλώσω γιὰ νὰ προσφέρω ὅλας μου τὰς δυνάμεις.

Ζήτω ἡ Πατρίδα».

Ἰωάννης Ἀρβιλιᾶς
ἐτῶν 11 μαθ. α' ὀκταταξίου
Μαρομυχάλη 100

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΛΓΩΝΩΣ

Ἡ Ε.Ο.Ν. εἰδοποιεῖ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι ἐκ δωρεᾶς της Χαρτοποιίας «Γ. Χ. Σαραντόπουλος» διαθέτει πρὸς πώλησιν χαρτόνια γκρι εἰς ὅλα τὰ νούμερα πρὸς δραχμὰς 165 ἐκάστην δεσμίδα.

Οἱ βουλόμενοι δέον νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Σταδίου 28, ὁροφος β', Γραφεῖον ἀριθμ. 35, τηλ. 20-362.

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ ΜΕΤΩΠΟΥ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἑλληνίδες.

Ἐχομεν ἐπιτακτικόν καθήκον, ἱερὴν ὁπορώσιν, νὰ βοηθῶμεν τὰ παιδιὰ καὶ τὴν Οἰκογένειαν ἐκείνων ποὺ πολεμοῦν. ΓΙΑ ΜΑΣ ΟΛΟΥΣ, μέσα στὰ χιόνια, τὰ βουνὰ της Ἀλβανίας.

Ἐξοικονομήσατε ὅ,τι μπορείτε:

- Ἀπὸ τὰ γλυκά σας.
- Τὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν σας.
- Τὰ τσουρέκια σας κλπ. καὶ παραδώσατέ τα στὸν Ὑπομέτα Ὁπλίων της Γαλιονίας σας. Θὰ διανεμηθοῦν.
- Στὰ Παιδάκια.
- Στὴν Γυναικία.
- Στὴν Οἰκογένειαν τῶν γενναίων ὁπερασιστῶν μας.

Ὅλοι σε μιὰ προσπάθεια σ' ἓναν ἀγῶνα
ΓΙΑ ΤΗ ΝΙΚΗ!!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Π.Υ.Α.Μ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.), ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Ν. Παπαδόπουλος ἐπέστειλε τὴν κάτωθι ἐπιστολήν, εὐχαριστῶν διὰ τὰς προσπαθείας της ὑπὲρ τῶν πολεμιστῶν μας καὶ τῶν οἰκονομῶν των.

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον ἐκτιμῶν τὰς ἀδιαλείπτους καὶ ἐπαπαιετὰς ἡμῶν προσπάθειας πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἡρωικῶς ἀγωνιζομένων τέκνων της Πατρίδος, ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπιεικεῖσιν ὅφ' ἡμῶν πρόδελφιν πρὸς ἱδρῶσιν σπιτιῶν στρατιώτου ἐνταῦθα καὶ ἐν Πειραιεὶ διὰ τὴν στέγασιν καὶ περίθαλψιν τῶν τραυματιῶν, τῶν μὴ δυναμένων ν' ἀναχωρῶσιν ἐντεῦθεν διὰ τὰς ἐστίαις των, λόγω δρομολογιακῆς ἀνωμαλίας τῶν Σιδηροδρόμων ἢ τῶν ἀεροπορίων.

Ἀθῆναι τῇ 21ῃ Δεκεμβρίου 1940

Ὁ Ὑπουργὸς
Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΣΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΕΝΙΣΧΥΟΥΝ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ Π.Υ.Α.Μ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ο Διοικητής τοῦ Ἐμπέδου Πυροβολικοῦ Ἀθηνῶν δι' ἐπιστολῆς τοῦ πρὸς τὸν Κυβερνητικόν Ἐπίτροπον Νεολαίας, καθιστᾷ γνωστόν ὅτι θέτει εἰς τὴν διάθεσιν της Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) τὸ ποσὸν τῶν 11 χιλιάδων δραχμῶν, πρὶν ἐλθῶν μετὰ τῶν Ἀξιωματικῶν τοῦ Ἐμπέδου.

Ὅτω προσέτερον οἱ κάτωθι ἀξιωματικοί: Μπουφίας Κ. 500, Φιλιππίδης Π. 400, Γεωργιάδης Ν. 300, Δούκας Α. 300, Ἰατρίδης Κ. 300, Ράντης Θ. 250, Νικολετόπουλος Π. 250, Καραμούζης Ι. 250, Ἀργυρὸς Γ. 250, Κατσάφης Α. 250, Σησιδης Ι. 250, Δρακόπουλος Δ. 250, Δεσπόλετος Ε. 250, Σπερτζόπουλος Γ. 250, Μοσχολάκος Μ. 250, Καλλιάνης Β. 200, Μπουλουγούρης Κ. 200,

Ο Ἀρχηγός, ὁ Κ.Ε.Ν. καὶ ὁ ἐπιτελάρχης της Ε.Ο.Ν. Συνταγματάρχης κ. Σ. Ρούβαλης εἰς τὴν ἐορτὴν της πῆτας της Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

ΣΥΓΧΑΙΡΟΥΝ ΤΑΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΤΑΣ

Πρός την Περιφερειακή Διοίκησην Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτεύουσας απεστάλη η κάτωθι έπιστολή:

«Μετά μεγίστου θαυμασμού παρακολουθούμεν τας δόκιμους προσπάθειάς που καταβάλλετε δια τας οικογενείας των επιστρατευθέντων φρουρών της Πατρίδος, Μεγάλης μας Ελλάδος, συμπληρούντες το αναθημοσυγικόν έργον της 4ης Αυγούστου.

Η έργασιά σας αυτή δύναται να παραέλθῃ με την ιδίαν μας αποστολήν ως φρουρών των συνόρων.

Σας παρακαλούμεν όπως διαδιβάσῃτε εἰς τὰ μέλη της Ὀργανώσεώς σας τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μας.

Παπαδόπουλος Βασίλειος

ΥΙ Β. Ὀρεινὸν Χειρουργείον, Τ.Τ. 624

Νικολόπουλος Νικόλαος

ΥΙ Β. Ὀρεινὸν Χειρουργείον, Τ.Τ. 624

Ύψιζωμاتيκοί

Κάτοικοι Ἀθηνῶν, Παγκρατίου 5

Η Ε.Ο.Ν. ΕΝΙΣΧΥΕΙ ΤΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΕΥΘΕΝΤΩΝ

Φαλαγγίτισσαι της Διευθύνσεως Ἀμάχου Πληθυσμοῦ της Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Ἐκδόσεις της Ε.Ο.Ν. ὑπὲρ τῶν σκοπῶν της Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου. Σειρά ἀπὸ εἰκοσι φωτογραφίας μέσα ἀπὸ τὴν σκληρῆς μάχης τῆ φωτιά.

Καταλληλότετες δι' εὐχητήρια. Πωλοῦνται παντοῦ ὅπου πωλοῦν κάρτ-ποστάλ.

οῦσης (Π.Υ.Α.Μ.), ἐπισκέψθησαν πολλὰς οἰκογενείας στρατευθέντων καὶ διένειμαν εἰς αὐτὰς διάφορα εἶδη ρουχισμοῦ καὶ κλινικοσκεπάζματα.

Αἱ οἰκογενεαὶ τῶν στρατευθέντων ἡχάριστον θερμὰς τὰς φαλαγγίτισσας διὰ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τὸ ὅποιον ἐπιδεικνύει δι' αὐτὰς ἡ Ε.Ο.Ν.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΤΑΙ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

Φαλαγγίτισσαι της Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτεύουσας ἐπισκέπτονται καθημερινῶς τὰ Νοσοκομεία καὶ προσ-

φέρουν δῶρα καὶ ἄλλα εἰς τοὺς ἐνδόξους τραυματίας μας.

Ὅπως λένε οἱ ἴδιοι τραυματῖαι μας ἕνα τριαντάφυλλο δοσμένο δι' τὸ χέρι μιᾶς φαλαγγίτισσας, λίγα λόγια παρηγορητικά μετὶ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη τους, τοὺς μετριάζουν τὸ πόνο.

Ἐξ ἄλλου φαλαγγίτισσαι της Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτεύουσας προσφέρουν ὀπηρεσίας εἰς τὴν Π.Υ.Α.Μ. καὶ τὴν Κ.Υ.Α.Μ. καὶ εἰς ἄλλας Ὑπηρεσίας.

ΔΩΡΑ ΣΕ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκηση Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτεύουσας ἀντὶ καθὲ ἄλλου ἑορτασμοῦ ἐπὶ τῷ Νέῳ εἰ διένειμε σὲ 15.000 περίπου Σκαπάνισσας καὶ φαλαγγίτισσας, παιδιὰ στρατευθέντων, γλυκίσματα καὶ διάφορα δωράκια.

Ἡ διανοὴ ἐγένετο εἰς τοὺς Ὑποτομείς, ὅπου ἐπ' εὐκαιρία ἐγένοντο ἑορταστικαὶ συγκεντρώσεις.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ

Αἱ φαλαγγίτισσαι τοῦ τμήματος Ἐπικοινωνίας της Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας, (Π.Υ.Α.Μ.) ἐπισκέψθησαν ὡς συνήθως τοὺς ἡρωικοὺς τραυματίαις μας καὶ ἐζήτησαν αὐτοὺς εἰς τὴν διεξαγωγὴν της ἀλληλογραφίας των.

Ὅτῳ ἀπεστάλησαν ὁπὸ της Π.Υ.Α.Μ. 266 ἐπιστολαὶ καὶ διελθάρια, καὶ ἐξοπιώθησαν ἀρκετοὶ συγγενεῖς τῶν τραυματιῶν ἐντός της Περιφέρειας της Πρωτεύουσας.

Η Ε.Ο.Ν. ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ ΤΗΣ ΧΕΙΜΑΡΑΣ

Πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Πρόεδρον της Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν της Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Μεταξῶν ἀπεστάλησαν τὰ κάτωθι Τηλεγραφήματα, ἐπὶ τῇ καταλήξει της Χειμάρρας.

Ἐξ Ἀλεξανδρουπόλεως: «Α. Ε. Πρόεδρον Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν Ε.Ο.Ν. Ἀθηνᾶς: Ἐπὶ καταλήξει Χειμάρρας ὁπὸ ἡρωικοῦ μας ἐνδόξου Στρατοῦ, ὑποδύομεν εὐχὰς μας ὅπρ τελεωτικοῦ ἔθνικοῦ μας ἀγώνος. Ε.Ο.Ν. πανηγυρίζει βρίαμεν Νίκης. Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Ὀλγα Μηλιώτη».

Ἐκ Χαλκίδος: «Α. Ε. Πρόεδρον Κυβερνήσεως Ἰωάννην Μεταξῶν Ἀθηνᾶς: Πανηγυρίζοντες διὰ νέαν περίληπρον Νίκην Ἑλληνικῶν ὅλων διαδύομεν πίστιν καὶ φροσῶσιν ἀκλόνητον. Περιφερειακὸς Διοικητῆς Ε.Ο.Ν. Εὐδοίας Δούρος Βασιλείας».

Ἐκ Καλαμῶν: «Ἀρχηγὸν Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν Ε.Ο.Ν. Ἀθηνᾶς: Ἐπὶ περιφανί Νίᾳ Νίκῃ Ἑλληνικῶν ὅλων ὅπως Συναγωγιστῆς Μεσοσηνίας παρακαλούμεν δεχθῆτε ἐκφρασίαν βαθείας ἐμπειστοσύνης, εὐχόμενοι ταχισταὶ καὶ πλήρῃ κατόχουσιν Ἑλληνικῶν ἡρωικῶν ὅλων, Ζήτω τὸ ἔθνος, Ζήτω ὁ Βασιλεὺς, Ζήτω ὁ Στρατὸς Ἐπιθεωρητῇ Ε.Ο.Ν. καὶ προσωρινὸς Περιφερειακὸς Διοικητῆς Ε. Ο. Ν. Μεσοσηνίας Στάγκος Χρήστος».

Βαρδῆς Δ. 200, Τσιριγῶτης Α. 200, Ζησὺς Γ. 200, Ρυφτάκης Ι. 200, Ἀναστασάπουλος Α. 150, Γιαλῆς Δ. 150, Μπανὸς Α. 150, Χρηστάου Α. 150, Βασιλείου Γ. 150, Σταματίου Ν. 150, Μητρόπουλος Ι. 150, Κωλανάς 150, Βανδῶρος 150, Κουτόπουλος Α. 150, Κακαρίκης Α. 150, Χρηστόπουλος Α. 150, Κατασιῆλης Φ. 150, Ζαμπετάκης Σ. 150, Ζαγανιάρης Π. 150, Παπαγιωργίου Γ. 150, Ρωμαιοῦ Β. 150, Θεοδοράκης Σ. 150, Καραγιάννης Ι. 150, Κράνος Α. 150, Κόντος Ι. 150, Ἀνδρεαδάκης Ε. 100, Πασχάλης Γ. 100, Καραγαβριηλίδης Χ. 100, Τσολάκης Α. 100, Ἀστερίου Χ. 100, Γιαννακόπουλος Θ. 100, Κουκουράς Χ. 100, Γιαννακὸς Ζ. 100, Παπανικολαΐδης 100, Καρδιακῆφιδης Σ. 100, Ζαμπόπουλος Ι. 100, Ἀνδριανόπουλος Κ. 200, Δροσολιάνης Η. 150, Λογοθέτης Ν. 150, Σταυρίδης Ι. 150, Σταμούλης Κ. 150, Παπαβαγισίου Ι. 150, Σταματελόπουλος Φ. 150 καὶ Γιαννιόπουλος Χ. 150.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΩΝ

Ἡ Περιφερειακὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας, (Π.Υ.Α.Μ.) στέλλει καθὲ πρωὶ σὲ εἰδικὰς παραστάσεις ποὺ προσφέρθησαν εὐγενῶς ὁπὸ τοῦ «Σινεάκ» τρακόσια παιδάκια ἐπιστράτων. Τὰ προγράμματα τῶν παραστάσεων αὐτῶν περιλαμβάνουν μίκυ-μίκους, κωμωδιοῦλες καὶ ἄλλες παιδικὰς ταινίες. Σὲ καθὲ παιδάκι ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Σινεάκ» χαρίζει ἀπὸ ἕνα μπαλόνι καὶ ἕνα ἄλλο μικρὸ δῶρον.

Αἱ παραστάσεις αὐταὶ της Π.Υ.Α.Μ. στὸ «Σινεάκ» θὰ συνεχισθοῦν μέχρι της 4ης Ἰανουαρίου.

Η Ε.Ο.Ν. ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ

Ὑπὸ της Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου της Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας (Π.Υ.Α.Μ.) ἀπεστάλησαν διὰ τοὺς ἡρωικοὺς μας πολεμιστὰς καὶ διὰ τὸν ἀμαχὸν πληθυσμὸν ἀπὸ της 11ης μέχρι της 27ης Δεκεμβρίου τὰ κάτωθι εἶδη:

18.463 κουτιά σιγάρων, 2.224 πολυδέρ. 6.046 ζεύγη μάλλινες κάλτσες, 489 ζεύγη γάντια, 2375 κασκόλ, 1.775 κουτιά πιασκότα, 1.455 κουβέρτες, 66 ἐσπελώματα, 31 κουρελοῦδες, 2.061 φανέλλες μάλλινες, 241 ζωνάρια, 936 σκελές, 9.508 κουκούλες, 153 χλαῖνες, 250 μανδύλια, 153 κουτιά κοινοῦδές, 280 ὀκάδες σῦκα, 48 ὀκάδες σταφίδα, 39 κουτιά θρυψίνη, 15 κουτιά μέλι, ὡς ἐπίσης καὶ ἀρκετὰ εἶδη φαρμακευτικά, σαποῦνι, ὀσπορία, ὀσκολάτες, καραμέλες, παιχνίδια, μυθιστορήματα κλπ.

Ο ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΚΑΖΑΜΙΑΣ

Ὁ Πολεμικὸς Καζαμίας 1941 της Κ.Υ.Α.Μ. ὁ ὅποιος μαζὺ με τοὺς μπουναμάδες ἐστάλη νὰ διανεμηθῇ δωρεάν εἰς τὸ Μέτωπον ἤρχισεν νὰ πωλῆται καὶ διὰ τῶν περιπετῶν ἀντὶ 3 δραχμῶν. Τὸ προϊόν της πωλήσεως θὰ διατεθῇ διὰ τὴν μερικὴν κάλυψιν τῶν ἐξόδων της ἐκδόσεως.

Ὁ κόσμος προθύμως σπεύδει νὰ τὸν ἀγοράσῃ ἐνισχύων ὅτῳ τὸ ἔργον της Κ.Υ.Α.Μ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 390)

τρόπου τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς, ἀλλὰ καὶ νὰ παράσχωσι πᾶσαν τὴν δυνατὴν βοήθειαν διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν της Ρόδου ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Καὶ ἀληθῶς ἡ βοήθεια αὕτη τῶν Ροδίων ὑπῆρξε σπουδαιοτάτη, διότι ἐνῷ αἱ 15.000 τῶν Ἰταλικῶν στρατευμάτων ἐπὶ 15 ἡμέρας ἡτοιμάζοντο διὰ τὴν ἐπίθεσιν κατὰ της Ψίνθου.

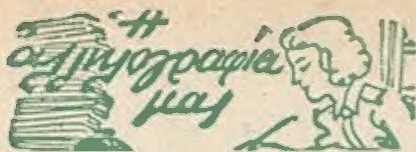
καὶ ἐνῷ ἐπὶ 48 ὥρας πρὸ της δῆθεν μάχης ἐδομῶν-δίζον 45 Ἰταλικά πολεμικά τὰ περίε της Ψίνθου, οἱ Ἕλληνες χωρικοί, ἐκ τῶν ὁποίων μάλιστα ἐφρονεῦθη καὶ ὁ Γεώργιος Κανάκης, κατάρθωσαν ἄσπλοι αὐτοὶ νὰ συλλάβωσιν ὅλους τοὺς Τούρκους, νὰ τοὺς ἀφοπλίσωσι καὶ νὰ παραδώσωσι τούτους εἰς τοὺς ἐκστρατεύοντας Ἰταλοὺς.

Οἱ ἄνδρες οὖν ὅσοι φρατέλλοι καίτοι μόνον τῇ βοηθείᾳ τῶν Ροδίων κατάρθωσαν νὰ συλλάβωσι

τοὺς 1500 Τούρκους, ἐν τούτοις διὰ νὰ ἐξαπατήσωσι τὸν κόσμον δλόκληρον καὶ διὰ νὰ παρουσιάσωσι καὶ μάχας ἔστω καὶ ἀνυπάρκτους, δι' ὧν θὰ ἐξησφάλιζον τὴν κατοχὴν των, ἐδημιούργησαν τὸν μεγίστον θόρυβον διὰ τῶν Ἰταλικῶν ἐφημερίδων περὶ της Φαμόζα Μπατάλλια ντὶ Ψίντο (περιφήμου μάχης της Ψίνθου), ἐπωφελοῦμενοι καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ξένοι δημοσιογράφοι δὲν ὑπῆρχον εἰς Ρόδον λόγω σκοπίμου ἀπαγορεύσεως ἀποθιβάσεως

αὐτῶν, καὶ παρουσίασαν καὶ ἕνα Ἰταλὸν στρατιῶν ὃν θανόντα ἐξ ἐλονοσίας ὡς πεσόντα ἡρωικῶς μαχόμενον κατὰ τὴν μάχην της Ψίνθου, εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου ἐστήθη κορύφωμα ἀπάτης ἐν Ψίνθῳ καὶ δλόκληρον μαρμάρινον ἥρδον, διὰ τοῦ ὁποίου δολίως ἐξηπάτησαν δλόκληρον τὸν κόσμον περὶ της δῆθεν μάχης της Ψίνθου. Ἐλησμονήθησαν δὲ οἱ Ρόδιοι, εἰς οὓς ὀφείλεται ἡ ἐκκαθάρισις της Ρόδου ἀπὸ τῶν Τουρκικῶν στρατῶν.

Γ. Θ. Γεωργιάδης

Χειρόγραφα και φωτογραφίες δημοσιευόμενα ή μη δεν επιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΩΝ. ΣΥΣΤΡΩΝ, ξερόδον αξιωματικών πεδινού ποροβολικού, Τ.Τ. 724.

Με βαθύτατη συγκίνηση εδιδόξαμε το ένδοξο γράμμα σας. Ίδου μικρά περικοπή του: «Νέους, που τους είχα λίγην καιρό πριν στη δύναμή μου ως υποαυγαγγής, πολεμούνε τώρα δίπλα μου με μίσος και γενναιότητα τον εχθρό. Πότε με τραγουδι και με γέλιο, πότε με όργη και βρούσις και πότε με την επίκληση εφόθα Παναγιά μου πολεμούσι οι χθόνιοι συναγωνιστές και σημερινοί συμπολεμιστές μου σαν θρυλική ήρωας, ανάστα παιδιά των πολεμιστών του Μεγάλου Απελευθερωτικού Αγώνα εμπνευσμένα — όπως παραγγέλλει ο ποιητής — με το σάβανο κρασί του Εικοσιένα!... Αφάνταστα δειγμάτια θαυμάσιου ήρωϊσμού και θυσίας! Έποποιία, που εβέν θα γραφεί ποτέ και από κανένα ποιητή, όσο μεγάλος κι' αν σταθεί, γιατί ξεπερνά τα όρια της φαντασίας. Νίκουμε, θα νίκουμε και θα νικίσουμε, επειδή το θέλουν όλοι οι Έλληνες. Οι στρατευμένοι, από τον φαντάρο ως τον ανώτατο Αρχηγό, κι' οι αστρατεύτοι, από το νήσιο ως τον γέροντα. Θα νικίσουμε επειδή πολεμούμε σαν ήρωες όπως βρομάν και έστιν, αλλά και σαν άνθρωποι με βαθύτατο το αίσθημα της ελευθερίας, έναντιον του πιο ανελιθέρου, του πιο τυραννικού, του πιο ταπεινωτικού για τον άνθρωπο καθεστώτος, έναντιον του Φασισμού! Θα νικίσουμε επειδή το νοιώθουμε χρέος να νικίσουμε εκδικούμενοι για την προσβολή που έγινε στη Μάνα του Χριστού, επειδή πολεμούμε για την ελευθερία μας κι' ακόμα επειδή πολεμούμε έναντιον του Φασισμού». Σ' όλα αυτά τι να προσθέσωμε εμείς; — ΑΝΩΝΥΜΟΝ. Μας γράφετε αυτόλελει: «Σας έσοικε ένα μικρό ποίημα προς δημοσίευση στη «Νεολαία». Η προσφιλής μας Πατρίς, που δοκιμάζεται τόσο σκληρά, εξύμνησε και δημιούργησε μέσα μας δόκλινον κόσμον ανωτέρων αίσθημάτων». Υπογραφή Έλληνης. Σας συγχάριμε για το περιεχόμενο της επιστολής σας, αλλά σας κακίζωμε για τη χρήση ψευδώνυμου, που — τι να το άποσιωπήσουμε; — σαν να διαμύθη τα όσα γράφετε στο γράμμα σας. Διότι μιλά Έλληνης — και πολύ περισσότερο σήμερα — δε τι έχει να πει το λέει, δε τι αισθάνεται το διακηρύττει χωρίς διαταγμούς και επιφυλάξεις, χωρίς να παίζει το κρυπτόλι! «Αν μας ζαναστείλετε το ποίημά σας με την υπογραφή σας, γράφετε το μόνο στην μιάν όχι το χαρτίου». — ΓΙΑΝΝΗΝ ΑΝΔΡΙΤΣΑΚΗΝ, Φαλαγγίτην. Μπράβο σου! Πολύ καλό. Σέ συγχάριμε. Ίδου το:

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Πατρίδα ή αγάπη μας τα όρια ξεπερνάει, κι' η πίστι μας δόκλινον βουνά μετανιεύει. «Ηρό» ή στιγμή να δείξωμε τη δύναμη που σπάει μηχανοκίνητες όρδες, με μιά πελώρια όρμη.

Νική την όλη τη θφαρτή, το θφαρτό το πνέμα, πέφτουν συντρίμια οι μηχανές στη δοξασμένη γη.

Κάστρινια στήθια στήνονται με τ' Αρχηγό το νύμφα και φεύγ' η βαρβαρότητα με άκακτη φυγή.

Γιά Σέ, Πατρίδα γαλανή που όλη σαν και δίοδα κι' αν γυρίσωμε δέ θαδέρωμε καμιά. «Μεθόωμε με τ' αθάνατο κρασί του Εικοσιένα» και ρίχνουμε μέσ' στη φωτιά νεύστα, φυγή. [Κορμιά.

Γιάννης Ανδριτσάκης

ΓΙΑΝΝΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Αγγίνιον. «Από το ποίημά σου ε'Ο στρατιώτης στην Πατρίδα» δημοσιεύουμε έδω δύο στροφές:

Ποτέ μου δέ θα λυγίσω δούος κι' αν άντικρού, μπροστά μονάχα δέ ριχτώ κι' εκεί θα πολεμήσω.

Κάλλιο το αίμα μου να δώ στη γη να τρέχει βρούσι, παρά το χώμα που πατώ 'Ιταλός να το πατήση.

ΑΘΗΝΑΝ ΠΑΝΤΑΖΙΔΟΥ. Έπιστολή και ποίημα στο ίδιο χαρτί και γραμμένα στις δύο

όψεις. Μά δέν διαβάσεις τη «Νεολαία»; — ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ. Μας έστειλετε ένα όκτάστιχο με τον πρώτο στίχο «Τρέχετε τόσο γρήγορα και με δυσανάγνωστη υπογραφή. Πώς θέλετε να μαγεύουμε το όνομά σας και το επώνυμό σας όφου για πρώτη φορά βλέπουμε την υπογραφή σας; Κρατούμε την όκτάδα, που είναι έπιτυχής, περιμένοντας απάντησή σας. — ΟΛΕΓ. ΚΟΡΤΣΑΚ — ΓΚΡΕΤΣΙΝΑ. Για τις πνευματικές ασκήσεις θα σου άπαντήσω δ άρρωδισ συντάκτης. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΛΑΜΠΡΟΥ. Έίπαμε, Λάμπρο, ν' άφίνομε την άγανάκτησή μας έναντιον της 'Ιταλίας να ξεσπά άκούη και έμμέτρος, άλλ' όχι όμως και με τέτοιους στίχους, σαν αυτούς που μας έστειλες. «Αν τους διαβάση κανένας 'Ιταλός θα πη: «ΟΙ Έλληνες είναι καλοί πολεμιστάι, αλλά κακοί ποιηταί. Και θα έλρρη, Λάμπρο, πως άκούη και στην κοινήν βάρους κάτω τους 'Ιταλούς. Άστο λοιπόν το ποίημα κάτω μέρος. — Χ. Το ποίημα «Είχα ένα περιόδικον δέν θα δημοσιευθή. — ΓΙΑΝΝΗΝ Κ. ΛΕΟΤΣΙΝΗΝ. Το «Σ' τον Αρχηγό» έχει καλούς στίχους, αλλά δυστυχώς και κακούς. Βάλε το στα μέτρα σου και θα βρής τις έλλειψεις του. Συμβουλεύομαι προηγούμενόν τεύχος, στο όποιο δίδωμε μετρικές οδηγίες. — ΔΡΑΚΟΝ. Συναγράμμε το σε κανονικό χαρτί — όχι χαρτονάκια κόκκινα — και στείλε το με εδανάγνωστο την υπογραφή σου. Η στήλη αυτή έδχεται στοδς άλληλογραφούντας και νέους συνεργάτας της «Νεολαίας» άτυγχεύομε το 1941 και νικηφόρο κι' έδοξο για την Έλλάδα μας. — ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΧΙΩΤΗΝ. Μονάς 474, Τ. Τ. 712. Σέ συγχάριμε θερμά και σε θαυμάζωμε ήρωικά νέε πολεμιστή. Να το χαριτωμένο σατυρικό σιγχορήγημά σου:

'Ιταλία καμμένη μου στάσου και πο' σ' έφερε δ Ντούτες στογάους; Κορυτάς, Πρεμητή και Άγιους Σαραντα. Αργυρόκαστρο κι' αόριο όλο και άλλα θα τ' άφήσης — ντροπή! — με τρεχάλα.

ΣΠΥΡΟΝ ΚΑΡΠΟΥΖΟΝ. Το «Τραγουδούν οι λόγλικά τη Φύση» άρκετά καλό. Το φιλόδοξο για εδωτέρω χρόνιο. — ΜΙΚΗΝ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΝ. Το «Σ' τ' αθάνατα βουνά μας» πολύ μακρό. Δημοσιεύουμε έδω τούς τελευταίους στίχους:

«έδω σε τ' αθάνατα βουνά» αθή η κραυγή και μόνη άς μένη φόρος μας βαρός και μόνη μας τιμή στα βράχια, που οι αθάνατοι της λυτεριάς οι κλώνοι εκεί πρωτοφύτρωναν βρσκοιντας όγνα γη!...

ΑΘΑΝ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ. Το ποίημά σου «Κρίνα μου λευκά και μυρωμένον άποτελεί έρπασ ούλμα. Άσπρόμε πως μπρούσε να γράψω ποίημα άσχετο με τον μεγάλο και έρρ μας αγώνα! Τα παιδιά μας μάχονται, τ' άδελφά μας χώνουν το αίμά τους από χιονισμένα βουνά της Αρσαντιάς για να έξασφαλίσουν την ελευθερία, την νίκη και την δόξα κι' εμείς έδω να γράφωμε ποίηματα για τα λευκά τ' κρίνα, ά! μά πάει πολύ! Το έγράφεμα: κι' η Μούσα είναι σήμερα έπιστρατευμένη! Τέχνη για την Τέχνη δέν γίνεται σήμερα. Κι' αν τυχόν κανείς έξασκοσθή να κάνει Τέχνη για την Τέχνη προδίδει τον αγώνα. Είναι άξιος της πιο βαρείας μορφής. Νόες και καρδιά πρέπει να είναι πάντα στραμμένα προς τ' Εκεί! Προς την Έλλάδα, όπου η Έλλάδα με λεγόμενον το σπαθί άγωνίζεται — έναντιον πολυαριθμότερου έχθρού — τον όπερ βαζών και έστιον αγώνα. — ΒΑΣ. ΔΟΥΜΑΖΟΝ, άνάστηνον πολέμου. Σας συγχάριμε για το περιεχόμενο του ποιήματός σας «Η Έλλάς θα ζήσει». — ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ ΒΑΡΑΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ. Τ.Τ. 712. Έδουσιάδες το γράμμα σου, ήρωικά πολεμιστή. Χτυπάτε, παιδιά! Χτυπάτε άδύπητα! Ο αγώνας μας δέν είναι μονάχα αγώνας Έλληνικός, μ' αγώνες παγκόσμιους έναντιον του Φασισμού. Χτυπώντας την 'Ιταλία, που θέλανε να μας καθυποτάξη, χτυπάτε μαζί και τον Φασισμό, που αν έπικρατούσε θα βούζε την ανθρωπότητα στο σκοτάδι του μεσολιου. Παιδιά, γενναία παιδιά! Πολεμάτε για την Πατρίδα, την Έλλάδα, αλλά και για την παγκόσμια Έλευθερία! Κι' ο κόσμος, δόκλινος δ' κόσμος, σας θαυμάζει και σας εδνύωνει! Πιστι στον αγώνα κι' άπάλυτη έπιστοσύνη στο μεγάλο μας Αρχηγό, που από το πιο κοντινό κι' άσφαλές μονοπάτι σας οδηγεί στη Νίκη και στη δόξα! Μας γράφετε:

«Μακριά εκάπου έδω στην Ήπειρο, ήμεις, μ' έρ όλοιο λόγγη, φρουροί της Έλλάδας, στέλνομε σε σας όλους τούς Φαλαγγίτας και Σκαπανείς με την καρδιά μας χαϊρετισμούς. Ο άθά φαντάρος σήμερα που ύπηρετεί την Πατρίδα, είτε κληρωτός είναι, είτε έθελος, και πρό παντός για λόγους εδνότητος δ' Ήπειρώτης φαντάρος αίσθάνεται πολύ βαθιά στην φυχή του τον προορισμό και την εδθών απέναντι της Πατρίδος, τόσο, ώστε να άδύνησθ δια την

έκπλήρωσιν του ύπηρετάτου καθήκοντος. Και μερικοί στίχοι από το ποίημά σου:

...ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΙ ΘΑ ΠΗ

'Απ' όλα πιο πολύ, σε τούτη τη ζωή, μ' άρέσει της σημαίας το πανί, το χρώμα του κι' αυτό, μαζί με το σταυρό, είναι τα ιερά του γένους μας φτερά...

'Απ' όλα πιο πολύ, σε τούτη τη ζωή, μ' άρέσει του φαντάρου ή στολή, ή γκέτα ταιριαστά, το δίκαιο στραβά, και που με τις ματιές σκορπά παντού χαρές!...

'Απ' όλα πιο πολύ, σε τούτη τη ζωή, μ' άρέσει της Ήπειρου ή κλαγγή, στρατός, κανόνα έδω, πού κάτω έπικικό, και δλ' αυτά γιατί το θέλουν οι 'Ιταλοί.

'Απ' όλα πιο πολύ, σε τούτη τη ζωή, μ' άρέσει να πεθάνω με τιμή, έμπρός, έμπρός! παιδιά έπ! ποδός! να μάθουν οι έχθροι Έλληνες τι θα πη!...

ΓΙΑΝΝΗΝ Κ. ΛΕΟΤΣΙΝΗΝ. «Απαντούμε σ' όλους χωρίς καμιάν άπόλωση έξάφρση. Δέν είναι δυνατόν να δημοσιεύονται όλα τα ποίηματα και τα πεζογραφήματα, που μας άποστέλλονται, έστω κι' αν είναι δημοσιεύσιμα. Δέν ύπάρχει δ άπαιτούμενος χόρος. Αποδεικνύει ότι χρησιμοποίησε άκούη και το έξόφυλλο. Όσο για τα σατυρικά, να μας τα στείλετε, αν είναι σύντομα. — ΑΘΙΑΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΛΟΝ, συντακτικόν τμήμα. Τ. Τ. 901. Το «Οι δύο Άκρίται» πολύ μακρό. Γραμμένο πρό της κηρύσεως του πολέμου — 20-10-40 — είναι κάπως έξω από τη σημερινή άτμοσφαιρά. Περιμένουμε κάτι άλλο συντομότερο. — ΠΑΝΤΕΛΗΝ ΑΙΔΑΙΜΑΚΗΝ, Φαλαγγίτην. Αιτωλικόν. Το έμμετρο «Θρήνος για τή Νική Περακάκη» πολύ μακρό, αλλά και γραμμένο με προχειρότητα:

Γοργά σαν άνέση στα νύφη σπλά ή γη της έδθης σ' άσπρη πλάνη γοργά να κυλά. Γλυκά να της νύφη τόν' είδαν εκεί της δόξας τη χάρι για να την πάρη σ' όνείρων τη γη.

ΧΡΗΣΤΟΝ ΧΑΤΖΩΚΟΝ. Το «Ο πόνο» έξω της σημερινής πραγματικότητας. Σημειώνωμε ότι έλήφθη πρό της κηρύσεως του πολέμου. Η παρατήρησή μας άναφέρεται στη δημοσίευσή του. Περιμένουμε κάτι άλλο. — ΠΕΤΡΟΝ ΚΥΡΑΝΗ. Μας γράφετε: «... Προχέει έπληγα στο βιβλιοπωλείο... (βιβλιογραφία δική μας) ν' αγοράσω κάποιο βιβλίο και — χωρίς να επιδιώξω φυσικά — άκούσω δύο κυρίους και μιλά κυρία να συζητούν για τα νέα τους βιβλία, που πρόκειται να έκδοθουν κατ' αότας. Από τα λεγόμενά τους έμάντευσα ότι τα έν λόγω βιβλία είναι δύο ποιητικά συλλόγια και ένα μυθιστόρημα. Και διαρωτάμαι: άν το περιεχόμενο αυτών δέν είναι πολεμικό, άν δέν άφορά και δέν έμπνευρη τον αγώνα μας, δέν θα έπρεπε να έμφοδισθή από το Ύψουσργείον Τύπου ή έκδοσής των; Αν πρτή ή όχι να έμφοδισθή ή έκδοσής των από το Ύψουσργείον Τύπου, δέν έμφοδ έμεις οι άμφοδισί να το ποούμε. Δέν πιστεύω όμως να βρεθή Έλλην λογοτέχνης ή ποιητής, που θα άποσπασε από άουγνώρητο αυτό οφάσμα, να δώση δηλαδή στη δημοσιότητα έργο του, έίνο προς τον έρρόν αγώνα της Πατρίδος του. Είμεθα δέ βέβαιοι ότι μάλλον θα παρακούσατε ή θα παρέληψατε τούς λόγους των τριών ανουλιτών του βιβλιοπωλείου». — ΧΡΗ. ΣΤΟΝ ΖΑΦΕΡΙΟΥ. Νόημα τ' ά γράφετε. Μονάχα που κανείς κατάχρησι το έρρ. Κι' όχι βέβαια για τον Ντούτε — αούτονό το τερμάζει και το ρέ, και το μαρ' και το βρέ. Κι' όμως τά λές τόσο πετυχημένα, που δέ βαστούμε να μη σου δημοσιεύωμε έδω μικρούς στίχους:

Ρέ Μενέτιο, ρέ Φασίστα, ρέ σερπτή ρέ τι σούδρε στα γαράματα ρεμπέτη, να μας κλέψη ρέ καμινόμα, γινάτια, να ζήλρρη της Έλλάδας τα δύο μάτια!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΕΛΙΜΙΣΜΑΤΟΣ

ΔΑΝΙΗΛΙΔΗΝ ΔΑΝΙΗΛ. Δεκανός, Τ. Τ. 712. Άρπια ή περιγραφή σας, γραμμένη με άδουμο σαρκασμό, αλλά δέν έχει γενικότερο ένδοξισμόν. — ΚΟΝΤΟΥΡΗΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ, τραυματίον, Σον Στρατ, Νοσοκομείον. Το ποιήμά σας, παράξενο και δυνατό, είναι πολύ δραματικό και προτιμούμε να μη το δημοσιεύωμε. Στείλετε μας κανένα άλλο. — ΧΡΙΣΤΟΦ. ΚΑΛΑΜΙΔΑΝ, έρ. αξιωματικόν. Τ. Τ. 518. Το ποίημά σας δοιούται από πατριωτισμό, όσπερδόν όμως τεχνικά. Προτιμούμε να μας στείλετε κάτι καταλλήλότερο για δημοσίευση.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

